Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2016 Φωτίου, Ἀνικήτου Μαρτύρων, Παλάμωνος Ὁσίου, 12 Μαρτύρων, Κάστορος Ὁσίου, Σεργίου, Στεφάνου Ὁσίων | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2129

Τό διαχρονικόν φρόνημα τοῦ Ἁγίου Ὄρους

Τοῦ ***ἱερομονάχου Δαμασκηνοῦ,*** *Ἱ. Κ. Φιλαδέλφου Ἁγ. Ὄρους*

Ἐκ τοῦ **διαχρονικῶς ἐκφραζομένου ὀρθοδόξου** φρονήματος ἔχει συντελεσθῆ **παρέκκλισις** ἀπό τινα ἡγετικὰ πρόσωπα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας **κατὰ τὸν 20ον αἰῶνα**, τὰ ὁποῖα ἐχάραξαν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, μίαν πνευματικὴν πορείαν καὶ τοποθέτησιν, ἔναντι τῶν αἱρετικῶν τῆς Δύσεως, τελείως διάφορον ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν τὸ σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὸ σύνολον τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν προηγουμένων αἰώνων καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς δυσχειμέρου ἐποχῆς τῆς Τουρκοκρατίας, **εἶχε καὶ διεκήρυττε εἰς τὸ πλήρωμά Της καὶ τὸν κόσμον ἅπαντα.**

Ἐὰν π.χ. ἀναδιφήσῃ τις ἅπαντα τὰ κείμενα – διακηρύξεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν, τὰ καλούμενα Συμβολικὰ Μνημεῖα, θὰ διαπιστώσῃ, ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι Πατριάρχαι, ἔχουν σαφῆ πεποίθησιν καὶ ἀταλάντευτον φρόνημα, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, **εἶναι «ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία», ἡ μόνη ἀληθὴς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ,** ἡ ὁποία ταυτίζεται μὲ τὴν τοιαύτην διαχρονικῶς διὰ μέσου τῶν αἰώνων Ἐκκλησίαν, ἣν ἵδρυσαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι.

Τὴν Ρώμην καὶ τοὺς χριστιανούς της συνήθως μαζὶ μὲ τὰς αἱρετικὰς πλάνας της καὶ παρεκκλίσεις ἐκ τῶν ὑγιῶν δογμάτων, ὀνομάζουν «**Λατίνους**», τὰς στηλιτεύουν σαφῶς, χωρὶς νὰ τὰς ἀποσιωποῦν στρουθοκαμηλικῶς.

Οὐδαμοῦ **ἡ Ρώμη** ὀνομάζεται **«ἀδελφὴ Ἐκκλησία»** καὶ **οὐδαμοῦ ὁ Πάπας «Ἀγιώτατος ἀδελφός»,** κατὰ τὰ σήμερον εἰθισμένα. (ὅρα: τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ Ἰωάννου Καρμίρη, τόμ. Β΄, Ἀθῆναι 1953).

Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι κακῶς ὁ ἅγιος Περγάμου συκοφαντεῖ τὸν ἀείμνηστον καθηγητὴν ἡμῶν κ. Καρμίρην, ὅτι ἐθεώρει τὸν Παπισμὸν Ἐκκλησίαν, μὲ τὴν ἔννοιαν, ὅτι «**κέκτηται σώζουσαν Θ. Χάριν καὶ ἔγκυρα Μυστήρια».** (Τὸ ἐδήλωσεν, ἐν Φαναρίῳ, εἰς τὴν σύσκεψιν τῶν ἀντιπροσωπιῶν τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, κατὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς προεδρίας ἐκ μέρους τῶν Ὀρθοδόξων εἰς τὸν διάλογον μετὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν).

Ὁ ἴδιος, ὡς διδάκτωρ καὶ βοηθὸς παρὰ τῷ καθηγητῇ τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, κ. Γ. Κονιδάρῃ, ἐνώπιον τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογίας, περὶ τὸ 1965 – 1966, ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ Φλωρόφσκυ ἐπίστευε, ὅτι «**ὁ Φραγκίσκος τῆς Ἀσσίζης δὲν εἶναι ἅγιος. Διότι Ἅγιος γίνεταί τις μόνον**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Μετεβλήθη ἡ Ἐκκλησία εἰς σωματεῖον; Τά «ψιλά γράμματα» τοῦ Κολυμβαρίου ἐπέτυχον αὐτό πού ἐπί ἔτη ἐπεδίωκον αἱ Κυβερνήσεις...

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ἀποκαλυπτικά συμπεράσματα προκύπτουν ἀπό τήν προσεκτικήν μελέτην τῶν ἀποφάσεων τῆς Κρήτης. Μήπως ὑπάρχει ὑπεράσπισις τοῦ Ἰσλάμ; Ποῖος Προκαθήμενος ἀναλαμβάνει νέας ἐξουσίας; Ποῖοι Ἐπίσκοποι ἐξισώνονται μέ... συμβούλους; Ἐκκλησίαι καθίστανται «ὑπάλληλοι»; Διατί τελικῶς δέν συνεζητήθησαν τά «δίπτυχα»; Χαρακτηρίζει ἡ Σύνοδος ἀπόφασίν της ὡς ἀντικανονικήν; Ἰσχύει ὅτι ὑπάρχει ἔμμεσος ἀποδοχή τοῦ πολιτικοῦ γάμου καί τοῦ «β΄ γάμου» τῶν κληρικῶν;

Ἤδη ἀπὸ τὴν ἐπομένην ἡμέραν τῆς λήξεως τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης ἐδόθησαν τὰ τελικὰ κείμενα εἰς τὴν δημοσιότητα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔχει παραπλανήσει κάποιους εἰς τὸ νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ἴδια τὰ κείμενα. Ἰδιαιτέρως εἰς τὸ κείμενον τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων ἐδόθη τόσον πρὶν τὴν Σύνοδον ὅσον καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν μεγάλη ἔμφασις. Ἡ ἀποκλειστικὴ αὐτὴ ἐνασχόλησις καταντᾶ ματαία διότι: ἡ ἐπομένη παρομοία Σύνοδος, ἡ ὁποία ἤδη ἑτοιμάζεται καὶ ἡ ὁποία δὲν θὰ περιλαμβάνῃ κείμενον διὰ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ σχισματικούς, δὲν ἀποτελεῖ προώθησιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ; Δὲν εἰσάγει τὴν ἀντικανονικότητα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν;

Ἐξ ἀρχῆς ὁ Ο.Τ. ἐνέμεινεν εἰς τὴν γραμμὴν ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ματαιωθῇ διότι: α) ἡ συγκεκριμένη θεματολογία δὲν συνιστοῦσε ἐπαρκῆ αἰτίαν γενικῶς διὰ σύγκλησιν οἱασδήποτε Συνόδου, διότι ἐπρόκειτο διὰ λελυμένα ζητήματα, πλὴν ἐκείνου τῆς «Διασπορᾶς», διὰ τὸ ὁποῖον ὅμως εἶχον ἀναγγείλει ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ καμία μεταβολή, β) ἡ Σύνοδος συνεκλήθη μὲ ἀπολύτως ἀντικανονικὰ κριτήρια (π.χ. ἀποκλεισμὸς τῶν Αὐτονόμων Ἐκκλησιῶν, ἀποκλεισμὸς Ἐπισκόπων ἀπὸ τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, ἀποστέρησις ψήφου, ὑποτυπῶδες δικαίωμα λόγου, ὑποχρεωτικὴ ὁμοφωνία κ.ἄ.) καὶ γ) ἀπὸ τοὺς ὁρισθέντας ὡς «ἀντιπροσώπους» πλεῖστοι διεκρίνοντο διὰ τὰ οἰκουμενιστικά τους φρονήματα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν διεκρίνετο διὰ τὴν ἁγιότητά του.

Τοιουτοτρόπως δυστυχῶς καὶ παρὰ τὰς προειδοποιήσεις ἡ σύγκλησις τῆς Συνόδου ὡδήγησεν εἰς τὰ ἑξῆς τραγικὰ ἀποτελέσματα: α) τέσσερις Τοπικαὶ Ἐκκλησίαι δὲν συμμετεῖχαν (μεταξὺ τῶν ὁποίων: τὸ παλαίφατον Πατριαρχεῖον τῆς Ἀντιοχείας, τῆς «μητρὸς τῶν χριστιανῶν», καὶ τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ρωσίας, πέμπτον τῆς Πενταρχίας τῶν Πατριαρχῶν κατὰ συνοδικὸν γράμμα τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως) μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκληθῇ ἕνα ἄτυπον σχίσμα εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν. β) Αἱ ἀντιπροσωπίαι ἀπεδέχθησαν ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα εἶχον λάβει ἐντολήν, δροῦσαι ἔτσι παρανόμως χωρὶς νὰ ἐκπροσωποῦν πλέον κανένα. γ) Πέντε ἐκ τῶν συμμετεχόντων Ἐπισκόπων νὰ μὴ συνυπογράψουν ἕνα κείμενον (πρόκειται διὰ τοὺς Μητροπολίτας: Ναυπάκτου, Μόρφου, Λεμεσοῦ, Μπάτσκας καί Μαυροβουνίου) προκαλοῦντες ἐσωτερικὰ προβλήματα εἰς τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας των. Βεβαίως, διὰ τὴν Σύνοδον ἡ διαφωνία τους δὲν θεωρεῖται σημαντικὴ καθὼς κατὰ τὸν Κανονισμὸν «ἡ διαφωνία καταχωρίζεται εἰς τὰ Πρακτικά…ἡ ἀξιολόγησις τῶν διαφωνιῶν αὐτῶν εἶναι πλέον ἐσωτερικὸν ζήτημα τῆς εἰς ἥν ἀνήκουν αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας». δ) Ἀπερρίφθησαν ὅλαι αἱ εἰσηγήσεις Ἐκκλησιῶν καὶ Ἱερῶν Μονῶν ἀκόμη καὶ ἐκείνη τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους! Βεβαίως, αἱ τροποποιήσεις δὲν θὰ ὠφέλουν τελικῶς εἰς οὐδέν, ὡστόσο ἡ ἀπόρριψις αὐτὴ κατέδειξε μεγάλην ὑποτίμησιν καὶ ἀπαξίωσιν. ε) Ἡ Σύνοδος κατέληξεν ὄργανο διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς «πρώτους» καὶ ἀπὸ τὸν «πρῶτον» τῶν «πρώτων», ἐπιβολῆς δηλ. «πρωτείου» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ στ) ἡ ἐμπλοκὴ τῶν ΗΠΑ, ὡς παρεδέχθη τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως, καὶ ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν ἀραβοφώνων (ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι ἐγνώριζον ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας δὲν εἶχεν ὑπογράψει τὸν κανονισμὸν συγκλήσεως, ἀλλὰ ἀδιαφόρησαν) μετέτρεψε τὴν Σύνοδον εἰς ὄργανον πολιτικῆς καὶ γεωπολιτικῆς, τὸ ὁποῖον θὰ ἐνεργοποιήσῃ νέας ἐξελίξεις.

Τὰ κείμενα τῆς Συνόδου

Μετὰ ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀπὸ τὴν «γενετήσιον ἀγωγήν» εἰς τὸν Ὀρθόδοξον γάμον

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

Λίαν ἐπίκαιρον τυγχάνει τὸ παρὸν ἄρθρον τοῦ π. Γεωργίου τόσον διότι ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης ἠσχολήθη μὲ τὸ θέμα τοῦ γάμου ὅσον καὶ διότι ὁ Ὑπ. Παιδείας ἀνεκοίνωσε τὴν πιδανὴν εἰσαγωγὴν μαθήματος «γενετησίου ἀγωγῆς» εἰς ὅλας τὰς βαθμίδας.

Α΄. Ἡ προσέγγιση ἑνός θέματος, ὅπως τό παρόν[1], μόνο στό πλαίσιο τῆς ἀποστολικοπατερικῆς παράδοσης εἶναι δυνατή. Ἔξω δηλαδή ἀπό τό κλίμα τοῦ οἰκουμενιστικοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ, τελείως ξένου πρός τήν Ὀρθοδοξία τῶν Ἁγίων μας καί τήν πατερική θεραπευτική Ποιμαντική. Αὐτό πού προέχει στά θέματα τῆς Πίστεώς μας εἶναι ἡ νοηματοδότησή τους μέσα ἀπό τήν ἁγιοπνευματική ἐμπειρία τῶν Ἁγίων.

Σύμφωνα μέ ἕνα ἀτελῆ ὁρισμό τό θεανθρώπινο μέγεθος Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ συνείδηση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ «ἐν Χριστῷ» μέσα στόν κόσμο μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, καί ἡ δυνατότητα τοῦ ἀνθρώπου νά γίνει θεός κατά χάριν, νά φθάσει στή θέωση, τόν αἰώνιο προορισμό του. Αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῆς δημιουργίας, ἡ ἐμφάνιση δηλαδή τοῦ Θεανθρώπου στήν ἱστορία μέ τήν σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου. Αὐτό, κατά τόν ἅγιο Μάξιμο, εἶναι «τό μακάριον, δι' ὃ τά πάντα συνέστηκε, τέλος»[2]. Ἡ Σάρκωση, ὡς ἡ παρουσία τοῦ Θεανθρώπου στήν ἱστορία, νοηματοδοτεῖ τά πάντα μέσα στόν κόσμο. Αὐτό ἰσχύει καί γιά τόν ἐν Χριστῷ γάμο.

Ὁ γάμος

Κατά τόν ἱ. Χρυσόστομο «δύο ταῦτά ἐστιν, δι' ἅπερ εἰσενήνεκται ὁ γάμος, ἵνα τε σωφρονισθῶμεν καί ἵνα πατέρες (=γονεῖς) γινώμεθα. Τῶν δέ δύο τούτων προηγουμένη ἡ τῆς σωφροσύνης ἐστί πρόφασις» (σκοπός)[3]. Στήν χρυσοστόμεια ἐπισήμανση ἀντιστοιχεῖ ἡ φράση τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου: «ἡ ἕνωσις συζυγία καί ἡ ἐξ αὐτῆς παιδοποιία». Ἡ «σωφροσύνη» καί κατά Χριστόν «νομιμότητα» προηγεῖται τῆς «παιδοποιΐας», πού μπορεῖ καί νά μή ὑπάρξει[4]. Βέβαια, κατά τόν ἅγιο Πατέρα ἡ σύνδεση τῶν συζύγων στό γάμο εἶναι τό παιδί, ὡς «γέφυρα» μεταξύ τους, προερχόμενο «ἐκ τῆς ἑκατέρων οὐσίας»[5].

Αὐτή εἶναι ἡ οὐσία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ-χριστιανικοῦ γάμου, συνδεομένου ἄμεσα μέ τήν σωτηρία, τήν παράθεση τῆς ζωῆς, στό σύνολό της (ἀτομικά καί

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Περὶ τῶν μικτῶν γάμων

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Π. Νούνη***

Διαβάζουμε περί τῆς συνεντεύξεως τοῦ Πατριάρχου, στήν ἐφημερίδα La Repubblica, ὅτι ἔκανε ἰδιαίτερη ἀναφορά στά περί τῆς Ληστρικῆς Συνόδου τῆς Κρήτης. Ἕνας ὀρκισμένος Ἀρχιοικουμενιστής καί δή ὁ «Πράσινος Πατριάρχης» πού πρωτοστάτησε διά τήν σύγκληση αὐτῆς τῆς δῆθεν «Μεγάλης καί Ἁγίας Πανορθοδόξου Συνόδου» τί ἄλλο θά ἔλεγε; Θά ἦτο μεγίστη ἀφέλεια, νά ἀνέμενε κανείς, ὅτι ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐπρόκειτο νά ὑποσκάψει τό μεγαλεπήβολο ὄνειρό του.

Τό πατριαρχικό ὄνειρο «θερινῆς νυκτός» ἔχει ὅμως καί ἡμερομηνία λήξεως, ὅσον καί νά προσπαθεῖ, νά ἐδραιώσει, τήν ἐκκλησιαστική Νεορθόδοξο (ἐπι)κυριαρχία του. Τό ζητούμενο διά κάθε ἱστορική Συνοδική ἐνέργεια εἶναι: ποία ἀκριβῶς θά εἶναι ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων, θεόπνευστος καί τελεσίδικη, ἀπόφαση, τοῦ Πνευματοφόρου Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, πού συμπεριλαμβάνει θεοφόρους Κληρικούς καί Λαϊκούς· τουτέστιν τό Βασίλειον Ἱεράτευμα!

Διά τά δῆθεν «Ποιμαντικά προβλήματα», λ.χ. περί τῶν ἀλγεινῶν Μικτῶν Γάμων, δηλ. γάμος ὀρθοδόξων μετά ἑτεροδόξων ἤ καί ἑτεροθρήσκων, ἔχουν δοθεῖ θεόπνευστες λύσεις, ἀπό ἀρχαιοτάτων χρόνων διά τῶν θείων καί Ἱερῶν Κανόνων (ιδ΄ ἱ. Κανὼν τῆς Δ΄ Οἰκ. Συν., ια΄ καί λα΄ ἱ. Κανῶνες τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συν., κα΄ Κανὼν ἐν Καρχηδόνι, οβ΄ Κανὼν τῆς Πενθέκτης κ.ο.κ.). Ὑφίσταντο σωρηδόν ἱεροί Κανόνες πού κατεπατοῦντο καί παρεβιά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Συμπαιγνία Πατριάρχου - Μακαριωτάτου;

Γράφει ***ὁ Μοναχὸς Νικόλαος ὁ Ἁγιορείτης***

Ἡ ἑλλιπὴς ὀρθόδοξος «Σύνοδος» (σύναξις) τῆς Κρήτης εἶναι πιστὸ ἀντίγραφο τῆς ἐλλιποῦς ψευτοπανορθοδόξου συνάξεως στοὺς κήπους τοῦ Φαναρίου τὸ 1923 ἀπὸ τὸν ἀρχιμασόνο Μ. Μεταξάκη. Ὅπως ἐκείνη διαίρεσε τὴν Ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν ἀντίχριστη ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, ἔτσι καὶ αὐτὴ ἀνεγνώρισε ὡς πρῶτο βῆμα τὴν ἱστορικὴ ὑπόσταση τῶν αἱρετικῶν «ἐκκλησιῶν», καὶ πλέον διαφαίνονται καθαρὰ στὸν ὁρίζοντα νέα σχίσματα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Μία Σύνοδος εἶναι ἀναγκαία νὰ συνέλθῃ, γιὰ νὰ καθαιρέσῃ κάθε αἵρεση, ποὺ ἀναφύεται στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ προλάβῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὶς διαιρέσεις καὶ τὰ σχίσματα. Ὅμως αὐτὸ δὲν συνέβη στὴν «Σύνοδο» (σύναξι) οὔτε κατεδίκασε τὴν παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ οὔτε ἐθεράπευσε τὴν διαίρεση, ποὺ ἐπῆλθε ἀπὸ τὴν παράνομη ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, ἀπεναντίας ἀνεγνώρισε τὴν ἱστορικὴ ὑπόσταση τῶν αἱρετικῶν ἐκκλησιῶν!

Τώρα ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς «Συνόδου» «σχέσεις ὀρθοδόξου ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» στὸ ὑποκριτικὸ αὐτὸ ἐρώτημα ἔχουμε νὰ ποῦμε τὰ ἑξῆς: Ὅ,τι παράνομο ἔχει ποιήσει καὶ ἔχει περάσει μέχρι σήμερα ἡ παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ στὸ χῶρο τῆς ὀρθοδοξίας, πρῶτον σὲ συμπροσευχές, ἤτοι σὲ Πατριαρχικὴ θεία λειτουργία, μνημόνευση τοῦ ὀνόματος τοῦ αἱρεσιάρχου Πάπα, λειτουργικοὶ ἀσπασμοί, ἀπαγγελία τοῦ Πάτερ ἡμῶν, δοξολογικὲς τιμὲς κ.λπ., δεύτερο, σὲ ὑπογραφὴ προδοτικῶν κειμένων Μονάχου 1982, Μπάρι 1987, Νέο Βάλαμο 1988, Μπαλαμάντ 1993, Πόρτο Ἀλέγκρε κ.λπ. καὶ ὅ,τι αἱρετικὸ ἔχει περάσει ἀπὸ τὴ συμμετοχή μας στὸ παγκόσμιο συμβούλιο τῶν ἐκκλησιῶν (αἱρέσεων) πέρασαν πανηγυρικὰ σήμερα διὰ πύλης Ὀρθοδόξου «Συνόδου». Ἔτσι ἔλαβε σάρκα καὶ ὀστᾶ τὸ πιὸ σημαντικὸ αἱρετικὸ βῆμα τῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Προσευχή: ἀνάγκη τῆς ψυχῆς

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Ὁ ΠΙΣΤΟΣ ἄνθρωπος θεωρεῖ τὴν προσευχὴ ἀνάγκη τῆς ψυχῆς του καὶ ὄχι καθῆκον, ποὺ πρέπει νὰ ἐκτελεῖ σὲ τακτὰ χρονικὰ διαστήματα, ὅταν φυσικὰ δὲν ἔχει ἄλλες ἀπασχολήσεις καὶ εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ βιοτικὲς μέριμνες.

Ἡ προσευχὴ δὲν περιορίζεται στὴν κοινὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἀλλὰ πρέπει νὰ λειτουργεῖ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν τόπο καὶ τὸ χρόνο. Ὡστόσο, χρειάζονται οἱ πνευματικὲς προϋποθέσεις προκειμένου ἡ προσευχὴ νὰ εἶναι καρποφόρος. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀπευθυνόμενος στὸ μαθητή του Τιμόθεο, ἀναφέρεται στὴν προσευχή, ποὺ πρέπει νὰ κάνουν οἱ ἄντρες καὶ οἱ γυναῖκες καὶ σημειώνει τί πρέπει νὰ προσέχουν, γιὰ νὰ μὴ ἐπιδίδονται σ' ἕνα ἔργο, ποὺ δὲν θὰ ἀπέδιδε τίποτα τὸ οὐσιαστικό. Γιὰ τοὺς ἄντρες λέει: «Βούλομαι οὖν προσεύχεσθαι τοὺς ἄνδρας ἐν παντὶ τόπῳ, ἐπαίροντας ὁσίους χεῖρας χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ» (Α΄ Τιμ. β΄ 8). Δηλαδή, ὁ Παῦλος ζητάει νὰ προσεύχονται οἱ ἄντρες σὲ κάθε τόπο, νὰ ἔχουν χέρια καθαρὰ ἀπὸ κάθε μολυσμό, νὰ μὴ ἔχουν μέσα τους ὀργὴ γιὰ πρόσωπα καὶ βέβαια νὰ μὴ ἔχουν δισταγμὸ ὀλιγοπιστίας.

Ἡ προσευχὴ γίνεται παντοῦ. Σὲ κάθε τόπο, ὅπου καὶ νὰ βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος, ἀνάμεσα σὲ ἄλλους ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ μακριὰ σὲ ἐρημικὲς περιοχές. Στὴν ἐποχή μας, ποὺ εὔκολα μετακινοῦνται οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ ἰδιωτικά τους αὐτοκίνητα, οἱ ἐρημικοὶ καὶ ἥσυχοι τόποι εἶναι προσιτοὶ σχεδὸν σ' ὅλους καὶ μποροῦν νὰ προσεύχονται ἀπερίσπαστοι. Ἀκόμα καὶ οἱ καθημερινὲς πορεῖες, ὅταν δὲν εἶναι ὁμαδικές, προσφέρονται γιὰ προσευχή. Περπατᾶς μέσα στὸ δάσος καὶ προσεύχεσαι. Δοξολογεῖς τὸ Θεὸ καὶ ζητᾶς τὸ ἔλεός του.

Παρενθετικὰ πρέπει νὰ πῶ δυὸ λόγια γιὰ τὴν ἑνόχληση καὶ τὸν περισπασμό, ποὺ προκαλεῖ τὸ κινητὸ τηλέφωνο μὲ τὰ συνεχῆ χτυπήματα γιὰ δευτερεύοντα καὶ ἀσήμαντα πράγματα. Καλὸ εἶναι νὰ μὴ ἔχει κανεὶς τὸ κινητὸ τηλέφωνο κοντά του. Ἀντὶ νὰ κρατᾶ τὸ τηλέφωνο, ἂς κρατᾶ τὸ κομποσχοίνι, μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸ Θεό.

Ἡ ἐπιθυμία γιὰ προσευχὴ καὶ ἡ ἀποτελεσματικότητά της ἔχουν στενότατη σχέση μὲ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ἀγαθὰ ἔργα του, τὴν ἐσωτερική του γαλήνη καὶ τὴν ἀκλόνητη πίστη του.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπίσης ζητάει καὶ ἀπὸ τὶς γυναῖκες νὰ προσεύχονται, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικὲς στὶς ἐπιθυμίες τους. Θέλω «καὶ τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ, μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτάς, μὴ ἐν πλέγμασιν ἢ χρυσῷ ἢ μαργαρίταις ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ, ἀλλ' ὅ πρέπει γυναιξὶν ἐπαγγελομέναις θεοσέβειαν δι' ἔργων ἀγαθῶν» (Α΄ Τιμ. β΄ 9-10). Τονίζει δηλ. τὴ σεμνὴ ἐνδυμασία τῶν γυναικῶν, τὴ συστολὴ καὶ σωφροσύνη καὶ τὶς προτρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὰ φιλάρεσκα πλεξίματα τῶν μαλλιῶν τους καὶ τὰ χρυσὰ καὶ μαργαριταρένια κοσμήματα καὶ τὰ πολυτελῆ ροῦχα, τὰ ὁποῖα δὲν ταιριάζουν μὲ τὴ θεοσέβεια. Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον πρέπει νὰ ἔχουν γιὰ τὸν ἐσωτερικὸ στολισμό, ὁ ὁποῖος ἐξασφαλίζεται μὲ τὰ καλὰ ἔργα.

Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὸν ἐντυπωσιασμὸ τόσο μὲ τὴν ἐξωτερική τους ἐμφάνιση ὅσο καὶ μὲ τὰ πολυτελῆ σπίτια τους καὶ τὴν ἀριστοκρατική τους συμπεριφορά. Νὰ μὴ εἶναι πρόσωπα ποὺ θὰ προκαλοῦν τὸ σχολιασμὸ τῶν κοσμικῶν, ἀλλὰ νὰ ἐργάζονται ταπεινά, χωρὶς ἐπίδειξη, καταπολεμώντας τὴ φιλαρέσκεια, ἡ ὁποία τὶς παρασέρνει σὲ μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ ἔχουν τὸ χρόνο νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὰ πνευματικὰ καὶ κυρίως μὲ τὴν προσευχή, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴ σωματικὴ δύναμη, ἀφοῦ εἶναι καταπονημένες ἀπὸ τὶς ἀτέλειωτες ἐργασίες ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ σπιτιοῦ τους. Οἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ βρίσκονται σὲ διαρκῆ ἀγχώδη κατάσταση, γιὰ νὰ τὰ προλάβουν ὅλα. Ξεχνοῦν δυστυχῶς ὅτι οἱ βιοτικὲς μέριμνες δὲν ἔχουν τελειωμὸ καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι περιορισμένες, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὴν ἐξασφάλιση ἐλευθέρου χρόνου καὶ τὴν πνευματική του ἀξιοποίηση.

Τὰ βιώματα τῆς προσευχῆς δὲν ἐξωτερικεύονται. Ὁ καθένας τὰ κρατάει μέσα του ὡς πολύτιμο θησαυρό. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς προσευχῆς ὅμως στὴ ζωή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μερικῶς ἐμφανῆ. Ἐὰν κανεὶς προσέξει τὴ συμπεριφορά του, θὰ διαπιστώσει τὴν καλὴ ἀλλοίωση ποὺ τοῦ ἔχει προκαλέσει. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἀξιοθαύμαστο.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **«Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε»** Τοῦ **Ἀρχιμ. π. Κων/νου Χαραλαμποπούλου, Πρωτοσυγ. τῆς Ἱ. Μ. Κηφισίας.** Σελ. 3
- **Ἐμπειρίες ἀπὸ τὴν πνευματικὴν δρᾶσιν τοῦ π. Μάρκου Μανώλη.** Σελ. 4
- **Οἱ ἅγιοι Γέροντες εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας** Γράφει ὁ **Μοναχὸς Ἀρσένιος,Σκήτη Κουτλουμουσίου Ἅγιον Ὄρος.** Σελ. 5
- **Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, ὁ Σεβ. Ὕδρας καὶ τὸ μήνυμα τοῦ Κολυμβαρίου.** Σελ. 8

Μηνιαία διακοπὴ τοῦ «Ὀρθ. Τύπου»

ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

● Λόγῳ τῶν θερινῶν διακοπῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», ἡ ἔκδοσις τῆς ἐφημερίδος διακόπτεται τήν 12ην Αὐγούστου 2016. Τὸ ἑπόμενον φύλλον θὰ ἐκδοθῆ, σὺν Θεῷ, τὴν 9ην Σεπτεμβρίου.

● Τὰ γραφεῖα τοῦ «Ο.Τ.» καὶ τὸ βιβλιοπωλεῖον (Κάνιγγος 10) παραμένουν ἀνοικτὰ καθημερινὰ καὶ Σάββατον **μόνον τὰς πρωϊνὰς ὥρας,** ἤτοι ἀπὸ 9:00 π.μ. ἕως 2:00 μ.μ. (τηλ. 210. 3816206).

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

«Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε τὴν μόνην Θεοτόκον»

Ο ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ εἶναι ὁ μήνας τῆς Παναγίας μας, μὲ ἐπίκεντρο τὴ μεγάλη θεομητορικὴ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεώς Της καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς Μετάστασή Της. Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία θέσπισε δεκαπενθήμερη πνευματικὴ προετοιμασία γιὰ τοὺς πιστούς, μὲ νηστεία, ἐξομολόγηση, θεία κοινωνία, ὥστε νὰ ἑορτάσουμε θεάρεστα τὴ μεγάλη ἑορτή. Νὰ Τὴν τιμήσουμε ὅπως τῆς ταιριάζει. Κι' αὐτὸ διότι ἡ Θεοτόκος ὑπῆρξε τὸ ἁγιώτερο ἀνθρώπινο πρόσωπο καὶ γι' αὐτὸ ἀξιώθηκε νὰ γίνει ἡ νοητὴ σκηνή, στὴν ὁποία καταδέχτηκε νὰ σκηνώσει ὁ Θεός. Ἡ Παναγία μας ὀνομάζεται «Δεύτερη Εὔα». Στὴν πρώτη Εὔα χρωστᾶμε τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξή μας, ἀλλὰ ἐκείνη, διὰ τῆς παρακοῆς, μᾶς κληροδότησε τὴν ἁμαρτία, τὴ φθορὰ καὶ τὸ θάνατο. Στὴ «Δεύτερη Εὔα», χάρις στὴν ὑπακοή Της, χρωστᾶμε τὴν ἀναγέννησή μας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπελευθέρωσή μας ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς ἁμαρτίας καὶ τὸ θάνατο. Ὁ Θεῖος Τόκος Της, ὁ Λυτρωτής μας Χριστός, ἔγινε ἄνθρωπος, χάρις στὴ συγκατάθεσή Της νὰ καταστεῖ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ γίνει ὁ ἄνθρωπος κατὰ χάριν Θεός. Ἐὰν ἡ Παναγία μας δὲν ἔλεγε ἐκεῖνο τὸ τρισευλογημένο «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμα σου» (Λουκ.1,38), ἡ σωτηρία μας θὰ ἦταν ἀδύνατη! Ἡ Θεοτόκος χαρακτηρίζεται ὡς ἡ Μητέρα τοῦ κόσμου, διότι χάρις στὴ δική Της συμβολὴ ἀναγεννήθηκε τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ συντελέστηκε τὸ θεῖο ἔργο τῆς σωτηρίας μας. Καὶ μετὰ τὴν σεπτή Της Κοίμηση καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς Μετάστασή Της, συνεχίζει νὰ εἶναι ὁ ὑπέρτατος ἀρωγός μας, καθότι δέεται ἀέναα γιὰ τὴν σωτηρία μας καὶ τὴ λύση τῶν καθημερινῶν μας προβλημάτων. Γι' αὐτὸ ἔχουμε τὴν ὑποχρέωση νὰ Τὴν μακαρίζουμε καὶ νὰ Τὴν τιμοῦμε, ὅπως ταιριάζει, ὡς ἀληθῆ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ δική μας!

Βατικανόν: Ταύτισις τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μὲ τὸν Ἀλλάχ!

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ μας ἔκαμε μία καταπληκτικὴ ἀποκάλυψη: Τὸ Βατικανὸ θεωρεῖ ἐπίσημα τὸν Τριαδικὸ Θεὸ ταυτόσημο μὲ τὸν Ἀλλάχ! Δεῖτε τὴν ἀποκάλυψη: «Ἀνακοινωθὲν τοῦ Βατικανοῦ κάνει λόγον διὰ τὸν κοινὸν Ἐλεήμονα Θεὸν χριστιανῶν καὶ μουσουλμάνων! Συμφώνως πρὸς τὴν ἠλεκτρονικὴν ἐφημερίδα vatican insider τῆς 17ης Ἰουνίου 2016: «Τὸ Ποντιφικὸ Συμβούλιο γιὰ τὸν Διαθρησκευτικὸ διάλογο ἀπεύθυνε αὐτὰ τὰ λόγια στοὺς μουσουλμάνους σὲ ὅλο τὸν κόσμο στὸ ἐτήσιο μήνυμά του γιὰ τὸ μήνα τοῦ Ραμαζανιοῦ καὶ τὸ τέλος τῆς Id al-Fitr γιορτῆς. "Ἐμεῖς, οἱ Χριστιανοὶ καὶ Μουσουλμάνοι, καλούμαστε νὰ κάνουμε τὸ καλύτερο δυνατό, γιὰ νὰ μιμηθοῦμε τὸν Θεό. Αὐτός, ὁ Ἐλεήμων, μᾶς ζητᾶ νὰ εἴμαστε φιλεύσπλαγχνοι καὶ συμπονετικοὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, εἰδικὰ σὲ ἐκείνους ποὺ εὑρίσκονται σὲ κάθε εἶδους ἀνάγκη. Ἔτσι, ἐπίσης μᾶς καλεῖ νὰ εἴμαστε συγχωρετικοὶ ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλο. Τὸ κείμενο δημοσιεύθηκε ἐπίσης στὰ ἀραβικὰ καὶ ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν πρόεδρο, Καρδινάλιο Jean-Louis Tauran καὶ τὸν γραμματέα, Mgr. Miguel Angel Ayuso Guixot»! Εἶναι ὄντως φρικτὸ τὸ γεγονὸς νὰ ἐξομοιώνεται ὁ ἐν τῷ Χριστῷ ἀποκαλυφθεὶς ἀληθινὸς Τριαδικὸς Θεός, μὲ τὶς δαιμονικὲς φαντασιώσεις ἑνὸς σεληνιασμένου ἡδονιστῆ ἄραβα βεδουίνου, ἀπὸ τὴν «καθολικὴ ἐκκλησία» καὶ τὶς εὐλογίες τοῦ «ἀλάθητου» θλιβεροῦ ἡγετίσκου της! Εἶναι φοβερὴ βλασφημία κατὰ τοῦ ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, νὰ προσδίδεται στὸν Ἀλλὰχ ἡ ἰδιότητα τοῦ «ἐλεήμονα», τὴ στιγμὴ ποὺ μέσῳ τοῦ «ἁγίου» Κορανίου «διατάσσει» τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφὴ στοὺς «ἀπίστους»! Δοξάστε τὸν «ἀλάθητο» καὶ τὴν «ἐκκλησία» του!

Βατικανόν: Ἰσλὰμ καὶ χριστιανισμὸς θρησκεῖαι τοῦ ἑνὸς Θεοῦ!

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγουμένου σχολίου μας, παραθέτουμε τὴ συνέχεια τῆς σημαντικῆς ἀποκάλυψης τῆς ἐφημερίδος μας, γιὰ νὰ δεῖτε τί εἴδους «θεὸ» λατρεύουν στὸ Βατικανό: «Εἶναι μία πηγὴ μεγάλης ἐλπίδας, ὅταν βιώνουμε ἢ ἀκοῦμε μουσουλμάνους καὶ χριστιανοὺς ποὺ ἑνώνουν τὰ χέρια, γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἐνδεεῖς. Ὅταν ἑνώνουμε τὰ χέρια, λαμβάνουμε σοβαρὰ ὑπόψη μία σημαντικὴ ἐντολὴ στὶς θρησκεῖες μας καὶ δείχνουμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, προσφέροντας ἔτσι μία πιὸ ἀξιόπιστη μαρτυρία, ἀτομικὰ καὶ συλλογικά, γιὰ τὶς πεποιθήσεις μας. Εἴθε ὁ Ἐλεήμων καὶ Παντοδύναμος Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ περπατοῦμε κατὰ μῆκος τῆς διαδρομῆς τῆς καλοσύνης καὶ τῆς συμπόνιας!». Τὸ κείμενον ἀναφέρεται ἐπίσης σὲ «ἕνα θέμα ποὺ εἶναι κοντὰ ὁμοίως στὶς καρδιὲς τῶν μουσουλμάνων καὶ χριστιανῶν, τὸ ἔλεος. Γνωρίζουμε ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς καὶ τὸ Ἰσλὰμ πιστεύουν σὲ ἕναν φιλεύσπλαγχνο Θεό, ὁ ὁποῖος δείχνει ἔλεος καὶ συμπόνια πρὸς ὅλα τὰ πλάσματά του, ἰδίως στὴν οἰκογένεια»! Ρωτᾶμε τοὺς σατανικοὺς παπικοὺς καρδιναλίους, ποὺ συνέταξαν τὸ δαιμονικῆς ἐμπνεύσεως αὐτὸ κείμενο: γνωρίζουν τί ἐστὶ Ἰσλάμ; Γνωρίζουν τὶς ἀνελέητες ἐπιταγὲς τοῦ Κορανίου γιὰ τὸν ἀφανισμὸ τῶν «ἀπίστων»; Γνωρίζουν τὴν ὡς τώρα ἱστορία του; Γνωρίζουν τί γίνεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸν κόσμο; Ποῦ τὸ εἶδαν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ στὸ Ἰσλάμ; Ποῦ εἶδαν τὴ δυνατότητα «μουσουλμάνων καὶ χριστιανῶν», νὰ «ἑνώνουν τὰ χέρια, γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἐνδεεῖς»; Πότε εἶδαν στοὺς 14 αἰῶνες ὕπαρξης αὐτῆς τῆς δαιμονικῆς θρησκείας, παρόμοιο φαινόμενο; Ἰδοὺ ἡ ἀνεέπωτη κατάπτωση τοῦ παπισμοῦ!

Τὸ Ἅγιον Ὄρος προσεκάλεσε τὸν ἄθεον Τσίπραν εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Πρωτάτου!

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ ὁ λαός μας (καὶ μὲ δική του εὐθύνη) γεύεται τὰ δεινὰ τοῦ «4ου μνημονίου», τὸ ὁποῖο ἀδειάζει τὰ ἄδεια πορτοφόλια του, τὸ Ἅγιο Ὄρος κάνει πῶς δὲν καταλαβαίνει καὶ τὸ χειρότερο: τιμᾶ τὸν πρωτεργάτη τῶν βασάνων μας πρωθυπουργὸ κ. Ἀλέξη Τσίπρα! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Πρόσκληση στὸν Πρωθυπουργὸ Ἀλέξη Τσίπρα φέρεται νὰ ἀποφάσισε νὰ ἀπευθύνει ἡ Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους προκειμένου νὰ παραστεῖ στὴν ἐπίσημη τελετὴ ἐγκαινίων τοῦ ἀναστηλωμένου ἱστορικοῦ Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου. Οἱ ἐκδηλώσεις γιὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἄθωνα προγραμματίζονται γιὰ τὴν περίοδο Σεπτεμβρίου - Ὀκτωβρίου. Οἱ ἐργασίες ἀποκατάστασης τοῦ ἱστορικοῦ Ναοῦ ὁλοκληρώθηκαν καὶ ἔχουν ἤδη ἀποδοθεῖ σὲ χρήση σχεδὸν ὅλοι οἱ ἐσωτερικοὶ καὶ ἐξωτερικοί του χῶροι» (Ἰστολ. Τρωκτικό2)! Ρωτᾶμε τοὺς ἀθωνίτες πατέρες: γνωρίζουν ὅτι ὁ κ. Τσίπρας εἶναι δεδηλωμένος ἄθεος καὶ ὡς ἐκ τούτου ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ρόλος του στὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱστορικοῦ Ναοῦ; Γνωρίζουν ὅτι συζεῖ μὲ σύμφωνο συμβίωσης μὲ τὴν σύντροφό του, καταπατώντας τὸν τίμιο Γάμο; Γνωρίζουν ὅτι ἔχει ἀβάπτιστα τὰ δύο του παιδιά; Γνωρίζουν ὅτι ἡ κυβέρνησή του ψήφισε τὸ σύμφωνο συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων; Γνωρίζουν τὶς ἀπαξιωτικὲς δηλώσεις τῶν ὑπουργῶν του καὶ κυρίως τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν; Ἰδοὺ ἡ κατάπτωση καὶ τοῦ ἀγιωνύμου Ὄρους!

> **Ἡ Ἁγία Σοφία μεταβάλλεται σταδιακὰ εἰς τζαμί!**
>
> **ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ βρισκόταν σὲ «λειτουργία» ἡ «Ἁγία» καὶ Μεγάλη Σύνοδος, ἡ ἀεὶ ἐχθρική μας χώρα Τουρκία προκαλοῦσε τὴν Ὀρθοδοξία μας, μὲ τὶς ἀναγνώσεις τοῦ Κορανίου μέσα στὴν Ἁγία Σοφία Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ραμαζανίου! Βεβαίως, οὐδεμία φωνὴ διαμαρτυρίας δὲν ἀκούστηκε στὸ Κολυμπάρι! Ὁ καθ' ὕλην ἀρμόδιος, κ. Βαρθολομαῖος τήρησε σιγὴ ἰχθύος! Βλέποντας ἡ θρασὺς Τουρκία ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀντίδραση, παγίωσε αὐτὴ τὴν τακτική της. Ἔτσι σὲ καθημερινὴ πλέον βάση ὁ δαιμονικὸς μουεζίνης καλεῖ σὲ προσευχὴ τοὺς μουσουλμάνους ἀπὸ τὴν Ἁγία Σοφία! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Μουεζίνης κάλεσε γιὰ πρώτη φορά μετὰ ἀπὸ 85 χρόνια σὲ μουσουλμανικὴ προσευχὴ μέσα ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς Ἁγίας Σοφίας στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἔντονη ἡ ἀντίδραση τοῦ ἑλληνικοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν ποὺ κάνει λόγο γιὰ "ἕνα ἀκόμη βῆμα ὑπονόμευσης τοῦ χαρακτήρα τῆς Ἁγίας Σοφίας". Σὲ ζωντανὴ τηλεοπτικὴ μετάδοση ἐμφανίζεται ὁ μουεζίνης νὰ ἀπαγγέλλει κάλεσμα προσευχῆς μέσα ἀπὸ τὴν Ἁγία Σοφία. Ἡ μουσουλμανικὴ προσευχὴ Azan ἀκούγεται μέσα ἀπὸ τὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ γιὰ πρώτη φορά μετὰ ἀπὸ 85 χρόνια. Ἂν καὶ τὸ κάλεσμα τῆς προσευχῆς ἀκουγόταν ἀπὸ τοὺς μιναρέδες τῆς Ἁγίας Σοφίας τὰ τελευταῖα τέσσερα χρόνια, ἐντούτοις ὁ μουεζίνης πάντα ἔψελνε ἀπὸ ἕνα δωμάτιο προσευχῆς στὸν περίβολο τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ» (Ἰστ. Τὰ Νέα)! Ξέρουν πολὺ καλὰ τί κάνουν οἱ μεμέτηδες. Ἀργά, ἀλλὰ σταθερά, προωθοῦν τὶς θέσεις τους, πατώντας πάνω στὴ δική μας ἀδιαφορία!**

Αὐτὸς εἶναι ὁ δαιμονικὸς «κόσμος» τοῦ ἀποκρυφισμοῦ!

ΠΑΡΑΘΕΤΟΥΜΕ τὴ συνέχεια τοῦ πετυχημένου ἄρθρου τῆς κ. Ε. Παπαδοπούλου γιὰ τὴ γιόγκα: «Σοῦ γνωρίζουν ἀνθρώπους ποὺ δὲν κοιμοῦνται, ποὺ φοροῦν μόνο λευκά, ποὺ τὰ μάτια τους εἶναι θαμπά, ποὺ σὲ βλέπουν καὶ διαβάζουν τὴν σκέψη σου. Εἶναι αὐτοὶ πραγματικοὶ ἄνθρωποι ἢ ὑπάρχουν τέρατα ἀνάμεσά μας καὶ ἐμεῖς δὲν τὸ ἔχουμε καταλάβει. Μὲ ποιὰ δύναμη τὰ κάνουν ὅλα αὐτά; Παρέδωσαν τὴν ψυχή τους στὴν αἰώνια κόλαση καὶ ἔχουν ἔρθει, γιὰ νὰ πάρουν μαζί τους ὅσες πιὸ πολλὲς ψυχὲς μποροῦν. Σοῦ σταματοῦν τὸ μυαλό, προσπαθοῦν νὰ σὲ μυήσουν σὲ πολλὰ μονοπάτια τοῦ διαβόλου μὲ ρεῖκι, αὐτοβελτίωση, ὑπνωτισμὸ κ.λπ., γιὰ νὰ ἐπισπεύσουν τὴν ἀποστολή τους. Δὲν σὲ ἀφήνουν νὰ φορέσεις σταυρὸ στὸ λαιμό σου, γιὰ νὰ μὴ σ' ἐνοχλεῖ ὑποτίθεται στὶς ἀσκήσεις. Σοῦ ἀφαιροῦν ὁποιοδήποτε κόσμημα φορᾶς σὲ μία συνεδρία, γιὰ νὰ μὴ μπλοκάρει ἡ ἐνέργεια. Κλείνουν τὰ φῶτα καὶ χορεύουν ὅλοι μαζὶ στὸ σκοτάδι σὰν τὰ δαιμόνια ἐνεργοποιώντας τὴν σεξουαλικὴ ἐνέργεια ποὺ ἔχεις μέσα σου. Σοῦ τρελαίνουν τὸ μυαλὸ καὶ ἀρχίζει ὁ δαίμονας νὰ μπαίνει στὴ ζωή σου καὶ νὰ σὲ κάνει ὅ,τι θέλει. Ἀρχίζεις καὶ γίνεσαι πιόνι του καὶ σὲ ταΐζει ἀνὰ διαστήματα μὲ διάφορα «τυράκια», ὅτι ἠρεμεῖς, χαλαρώνεις, δὲν ἔχεις ἄγχος, θεραπεύεις κάθε σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀσθένεια, γιὰ νὰ συντηρεῖ τὸν δαιμονισμό σου» (Ἰστολ. Βῆμα Ὀρθοδοξίας!). Αὐτὸς εἶναι ὁ δαιμονικὸς κόσμος τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, ὁ ὁποῖος προωθεῖται πανταχόθεν, καὶ μέσα ἀπὸ τὰ Σχολεῖα μας!

Ἐπαινετὴ ἡ ὁμολογιακὴ στάσις τοῦ Σεβ. Ναυπάκτου εἰς τὴν Μ. Σύνοδον!

ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΣΤΕ τὴν ὑποχρέωση νὰ ἐπαινέσουμε τὴ στάση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου στὴν «Ἁγία» καὶ Μεγάλη Σύνοδο, τοῦ περασμένου Ἰουνίου στὴν Κρήτη. Ὑπῆρξε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ σφοδρὸς ἐπικριτὴς τῶν καινοτομιῶν ποὺ ἑτοίμαζαν οἱ οἰκουμενιστές, ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ, ἐδῶ καὶ χρόνια. Ὡς διακεκριμένος ὀρθόδοξος θεολόγος, μέσα ἀπὸ τὰ γραπτά του κείμενα, ἀποκάλυψε τὶς ἀντορθόδοξες θέσεις τῶν προσυνοδικῶν κειμένων καὶ πρότεινε τὶς ἀπαιτούμενες ἀλλαγές, οἱ ὁποῖες θὰ ἦταν σύμφωνες μὲ τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία. Τὸ ἴδιο καὶ στὴ Σύνοδο ἔδωσε μάχες γιὰ νὰ μὴ περάσουν αὐτές. Ὅμως μάταια, δὲν ἔγιναν δεκτὲς καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἴδιος, ὡς μέλος τῆς ἀντιπροσωπίας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, δὲν τὰ ὑπέγραψε. Γιὰ τὴν ὁμολογιακή του αὐτὴ στάση ὑπέστη συνέπειες, ὅπως ὁ ἴδιος τόνισε σὲ ἀνακοίνωσή του: «Τουλάχιστον ἐγὼ προσωπικὰ δέχθηκα σοβαρὴ πίεση καὶ ὑβριστικὴ ἀντιμετώπιση ἀπὸ Ἱεράρχες γιὰ τὴν στάση μου, πληροφορήθηκα δὲ ὅτι πιέσεις δέχθηκαν καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ ἐπειδὴ πάντοτε ἀνεργῶ μὲ ψυχραιμία, νηφαλιότητα καὶ ἐλευθερία, δὲν μποροῦσα νὰ ἀποδεχθῶ τέτοιες ὑβριστικὲς πρακτικὲς» (Ἰστολ. Ἀκτῖνες)! Δυστυχῶς, ὁ Σεβαμιώτατος δὲν μᾶς δίνει περισσότερες πληροφορίες γιὰ τοὺς ὑβριστὲς Ἱεράρχες, γιὰ νὰ γνωρίζουμε ποιοὶ τὸν ἔβρισαν γιὰ τὴν ἐμμονή του στὴν Ὀρθοδοξία. Προβληματιζόμαστε: αὐτὴ ἦταν τελικὰ ἡ «ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συγκληθεῖσα Σύνοδος»;

Ἀ Γ Ι Ο Σ Τ Η Σ Η Μ Ε Ρ Α Σ

Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες Φώτιος καὶ Ἀνίκητος

Στὶς 12 Αὐγούστου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Φωτίου καὶ Ἀνικήτου. Ὁ ἅγιος Φώτιος ἦταν ἀνιψιὸς τοῦ ἁγίου Ἀνικήτου καὶ ἔζησαν τὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ. Ὅταν ὁ Διοκλητιανὸς πῆγε στὴν Νικομήδεια καὶ μίλησε δημόσια κατὰ τῶν χριστιανῶν τονίζοντας ὅτι θὰ ἐξαφανίση ὅλους τοὺς χριστιανοὺς ἀπὸ τὴν αὐτοκρατορία, τότε παρουσιάσθηκε ὁ μάρτυς Ἀνίκητος καὶ τὸν ἔλεγξε μὲ παρρησία. Γιὰ αὐτὸ τὸν συνέλαβαν οἱ εἰδωλολάτρες καὶ τὸν κτύπησαν μὲ τόση μανία πού φάνηκαν τὰ κόκκαλά του. Κατόπιν ἐλευθέρωσαν ἕνα ἄγριο λιοντάρι, τὸ ὁποῖο ὁρμησε μὲ μανία κατὰ τοῦ μάρτυρα, ὅμως χάριτι Θεοῦ ὅταν πλησίασε τὸν ἅγιο Ἀνίκητο ἔγινε ἥμερο. Τότε ἕνας φοβερὸς σεισμὸς συγκλόνισε τὴν Νικομήδεια μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σκοτωθοῦν πολλοί ἄνθρωποι καὶ νὰ καταστραφῆ τὸ εἴδωλο τοῦ ἥρωα Ἡρακλῆ. Κατόπιν ὁ αὐτοκράτορας διέταξε νὰ ἀποκεφαλίσουν τὸν ἅγιο, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ὅμως ἀκινητοποίησε τὸν δήμιο. Ἔπειτα ἔδεσαν τὸν μάρτυρα σέ ἕνα τροχό, ὁ ὁποῖος γύριζε πάνω ἀπό μία τεράστια φωτιά· ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ὅμως ἐλευθέρωσε τὸν ἅγιο καί ἔσβησε τὴν φωτιά. Τότε ὁ ἅγιος Φώτιος ἔτρεξε κοντά στὸν θεῖο του, ὅμως οἱ δήμιοι τούς συνέλαβαν καί τούς ὑπέβαλαν σέ φοβερά βασανιστήρια, ἀλλά καί πάλι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ διαφύλαξε τούς ἁγίους. Μετά ἀπό τρία χρόνια καθημερινῶν βασανιστηρίων οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ Ἀνίκητος καί Φώτιος ὁδηγήθηκαν σέ ἕνα πυρωμένο λουτρό, ὅπου καί πάλι ἔμειναν ἀβλαβεῖς. Τέλος ὁ δυσσεβής Διοκλητιανός τούς ἔριξε σέ μία κάμινο· ἐκεῖ ἀφοῦ προσευχήθηκαν παρέδωσαν τίς ψυχές τους στόν Κύριο καί ἔλαβαν τούς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ὅταν οἱ εἰδωλολάτρες συνέλεξαν τά σώματά τους αὐτά ἦταν ἀκέραια καί μάλιστα οὔτε οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τους δέν εἶχαν καεῖ ἀπό τήν φωτιά.

Ἐπιλεγόμενα εἰς μίαν βιβλιοπαρουσίασιν διὰ τὰς «Θεομητορικὰς Ἑορτάς»

Τοῦ ***Κ. Δεληγιάννη,*** *Ὁμοτ. Καθηγητοῦ Βυζ. Τέχνης*

Στὴν ὡραία μελέτη του «Θεομητορικὲς Ἑορτές», ἱστορικὰ καὶ θεολογικὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ἱερόθεος Βλάχος, συγκέντρωσε προσεκτικὰ ὑλικὸ γιὰ τὴν Παναγία, ἀπὸ τὸν εὐρύτατο πνευματικὸ λειμώνα τῆς Ἐκκλησίας, ἀπ' ὅλες δηλονότι τὶς Πηγὲς τῆς Πίστεως καὶ τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, λουσμένα ὅλα τὰ παρατιθέμενα στοιχεῖα στὸ φῶς καὶ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ μελέτη αὐτὴ ἀποτελεῖ, ὅπως ὑποστηρίζει καὶ ὁ ἴδιος, συνέχεια μιᾶς ἄλλης ὡραίας μελέτης του «Οἱ Δεσποτικὲς Ἑορτὲς – Εἰσοδικὸν στὸ Δωδεκάορτο καὶ τὴν Ὀρθόδοξη Χριστολογία».

Ἰδιαίτερη χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση μοῦ προκάλεσε ἡ ἀναφορά του στοὺς εἰκονογραφικοὺς κύκλους ποὺ παραθέτει ἀπὸ διάφορα μνημεῖα μὲ ἔξοχες τοιχογραφίες σὲ διάφορους Ἱεροὺς Ναοὺς ἀπὸ τὸν 11ο αἰώνα, ὅπως τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων τῆς Μαυριώτισσας, τῆς Κουμπελίδικης τοῦ Ταξιάρχου τῆς Μητροπόλεως τῆς Καστορίας, τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν Ὀρφανῶν στὴ Θεσσαλονίκη, στὸ Χριστὸ τῆς Βεροίας, στὸ Πρωτάτο καὶ βέβαια οἱ σκηνὲς ἰδιαίτερης τρυφερότητας καὶ φροντίδας ποὺ κοσμοῦν τὸν ἐσωνάρθηκα τοῦ ἀνεπανάληπτου μνημείου τῆς Μονῆς τῆς Χώρας στὴν Βασιλεύουσα. Τὰ ψηφιδωτὰ αὐτὰ ἔκαναν τὸν μεγάλο βυζαντινολόγο Ἀνδρέα Grabar νὰ ἀναφωνήσει στὸ Symposium τῆς Copocani, «αὐτὲς εἶναι μεγάλες ὧρες τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης».

Βέβαια, ἡ ἐξαιρετικὰ πρώιμη αἰσθητοποίηση τῆς ἰδιαίτερης τιμῆς καὶ θέσης τῆς Παναγίας στὴν Τέχνη ἄρχισε ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν μὲ τὶς πρώιμες ἀπεικονίσεις, τοιχογραφίες καὶ φορητὲς εἰκόνες στὶς κατακόμβες. Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ χριστιανισμοῦ μέχρι τὸ 431, μὲ τὴν Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, στὴν εἰκονογραφία ἐμφανίζεται ἡ μορφὴ τῆς Θεοτόκου στὸν τύπο τῆς δεομένης γυναίκας τῆς Γαλακτοτροφούσας ἀπὸ τὸν 2ο αἰώνα, ἐνῷ ἀπὸ τὴν Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ἀναπτύσσεται ἡ εἰκονογραφία σὲ διάφορους τύπους τῆς Ὁδηγήτριας Γλυκοφιλούσας καὶ λοιπές, ὅπου τρυφερὰ ἡ Μητέρα παρακολουθεῖ τὶς ἀδιόρατες ἀπ' τοὺς ἀγγέλους συγκινήσεις ποὺ ἡ αὔρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καταγράφει στὴν ἐπιφάνεια τῆς ἀθῴας καρδιᾶς Της.

Τὸν 3ο αἰώνα ὅμως, μὲ τὴν ἐκδίωξη τῶν κατακτητῶν ἀνίερων καθολικῶν καὶ παρὰ τὴν στρατιωτικὴ καὶ πολιτικὴ παρακμὴ μιᾶς ὀλιγαρχίας, συμβαίνει μία πνευματικὴ ἀναγέννηση, ὅπως γράφει ὁ Παῦλος Lemerle, διατυπωμένη ἀπὸ ἕνα ἀνθηρὸ ἀνθρωπιστικὸ πνεῦμα μὲ τὴν ἐπανάσταση τοῦ Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου, ὁ ὁποῖος κηρύττει τὴν σωματικὴ καὶ ἀτομικὴ αἴσθηση τοῦ θείου φωτός. Ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 13ου αἰώνα ἕως τὸν 14ο αἰῶνα δημιουργεῖται πλούσιο ὑπέδαφος μὲ τὴν λαμπρὴ παλαιολόγεια τέχνη. Σ' αὐτὸ συνέβαλε καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἀκολουθώντας πιστὰ τὴ διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐστήριξε τὴν πίστη τῶν Ὀρθοδόξων καὶ κατήσχυνε ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὴν πολεμοῦσαν.

Βέβαια αὐτὰ τὰ ζητήματα ἐκλαμβάνονται πολὺ θεολογικὰ καὶ φαίνονται ὅτι ἀπέχουν τοῦ ρεαλισμοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Τέχνης. Ἡ πραγματικότητα εἶναι ὅτι ἔχουν μεγάλη καὶ τεράστια σχέση, διότι ἔτσι, μὲ τὴ διδασκαλία αὐτῶν τῶν Πατέρων, Συμεών, Γρηγορίου καὶ ἄλλων, βλέπουμε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι κάτι ἀπρόσιτο. Ἡ Οὐσία Του βεβαίως εἶναι ὄντως ἀπρόσιτος καὶ ἄγνωστος εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ γίνονται γνωστὲς σὲ μᾶς οἱ ἐνέργειες τοῦ Κυρίου.

Ἀπὸ τοὺς προαναφερθέντες ἁγίους Πατέρες παίρνει ἀφορμὴ ὁ μεγάλος καλλιτέχνης καὶ ἐκφράζει μὲ εἰκαστικὸ λόγο τὴν ὑπόστασή της. Ἔδωσε ἀφορμὴ στὸν γεφυροποροητικὸ μεσιτηριακὸ ρόλο τῆς Θεοτόκου ὡς συνδέσμου γῆς καὶ οὐρανοῦ, Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Νομίζω ὅτι ὁ εὐσεβὴς πόθος καὶ ἡ ταυτόχρονη ἀνάγκη τῆς ἀτομικότητας παρακίνησε κυρίως τὸν ἄγνωστό μας ἁγιογράφο τῆς Μονῆς τῆς Χώρας νὰ συγκινηθεῖ καὶ νὰ μᾶς συγκινήσει. Ἡ ἀνάγκη τῆς κοινωνίας γιὰ ἀτομικὴ συνείδηση καὶ ὁ ἀνθρώπινος ζεστὸς τρόπος ἔκφρασης τοῦ ψηφιδογράφου ἐδῶ συνυπάρχουν. Ἀπὸ τὶς 18 σκηνὲς ποὺ ὑπάρχουν στὴ Μονὴ τῆς Χώρας, θὰ σχολιάσουμε τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες καὶ τρυφερές: Ἡ Ἄννα ἀγκαλιάζει τρυφερὰ τὸν Ἰωακεὶμ (σύλληψη). Ἡ ἁγία Ἄννα καθισμένη στὸ κρεβάτι της δέχεται τὴν ἐπίσκεψη τῶν τριῶν γυναικῶν μὲ τὰ δῶρα. Μία γυναίκα ἑτοιμάζει τὸ νερὸ γιὰ τὴ μικρὴ Μαρία – Παναγία τὴν ὁποία κρατᾶ προσεκτικὰ καὶ τρυφερὰ ἡ θεραπαινίδα.

Παραδίπλα ἡ Θεοτόκος, 6-7 μηνῶν, κάνει τὰ πρῶτα αὐτὰ βήματά της προχωρώντας προσεκτικὰ στὴν Μητέρα της Ἄννα. Ἡ ἑπόμενη σκηνὴ παρουσιάζει τὸν Ἰωακεὶμ καὶ τὴν Ἄννα νὰ κρατοῦν τρυφερὰ στὰ γόνατά τους τὴν μικρὴ Παναγία, ἐνῷ ὁ Ἰωακεὶμ ἀκουμπᾶ τρυφερὰ τὸ πρόσωπό του στὸ κεφάλι τῆς Παναγίας, ἐνῷ ἡ Θεοτόκος χαϊδεύει τὸ πρόσωπο τῆς Μητέρας Της. Ἡ τέρψη τοῦ παρατηρητῆ εἶναι ἀπερίγραπτη καθὼς ἡ ἁρμονία τῶν σχημάτων καὶ τῶν ἁπαλῶν χρωμάτων εἰσάγουν τὸν ἐπισκέπτη στὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ. Σκηνὴ πνευματικῆς τελειότητας. Ἀνάμεσα στὴ δοξασμένη αὐτὴ σύναξη τῶν προσώπων διακρίνουμε τὸ ὑπέροχο

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Ἡ ἀλήθεια εἶναι...

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Τσαγκάρη,*** *γενικοῦ γραμματέως τῆς Π.Ε.Θ.*

2ον - Τελευταῖον

5. Εἶναι ἀπόλυτα λάθος ἡ ἄποψη ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν μὲ τὸ νόμο νὰ ὑποχρεώσουμε τὰ παιδιὰ νὰ μάθουν τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη, διότι **ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι:**

α) Ὅλοι ὀφείλουν νὰ σέβονται τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους, διαφορετικά, ὅταν ὁ καθένας ἐνεργεῖ κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ κατὰ τὸ συμφέρον του ἢ τὴν ἰδεολογία του, ἡ εὐνομούμενη πολιτεία μετατρέπεται σὲ ἀναρχικὴ καὶ ἐμπόλεμη ἀκολασία, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ βίος τῶν πολιτῶν νὰ γίνεται ἐπισφαλής, ταραγμένος καὶ ἀνήσυχος, μὲ ὅτι αὐτό, τελικά, μπορεῖ νὰ συνεπάγεται γι' αὐτὴ τὴν πολιτεία καὶ τοὺς πολίτες της.

β) Εἶναι ἐπίσης, ἀλήθεια ὅτι μὲ τὴν ἐπίκληση τῶν συνταγματικῶν ἐπιταγῶν δὲν ὑποχρεώνουμε τὰ παιδιὰ νὰ ἀποδεχθοῦν μὲ τὴ βία μία πίστη, ἀλλὰ πρώτιστα ἀπευθυνόμαστε στοὺς ἀρμόδιους κυβερνητικοὺς πολιτικοὺς καὶ ἀπαιτοῦμε ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ἐφαρμόσουν πολιτικὲς στὸ χῶρο τῆς Παιδείας, ποὺ νὰ ἀπορρέουν ὄχι ἀπὸ τὶς προσωπικὲς ἢ τὶς κομματικές τους ἰδεοληψίες, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πιστὴ τήρηση τῶν συνταγματικῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῆς θελήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

6. Εἶναι ἀπόλυτα λάθος ἡ θέση ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν ἐπ' ἄπειρον μὲ τὴν ἐπίκληση τῶν νόμων νὰ ὑποχρεώνουμε πολιτικούς, ποὺ δὲν ἐμφοροῦνται ἀπὸ τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη νὰ ἐφαρμόσουν πολιτικὲς χριστιανικές, τὴ στιγμή, μάλιστα, ποὺ καὶ πολλοὶ χριστιανοὶ συμπολίτες μας ἀδιαφοροῦν ἢ καὶ δὲν δέχονται νὰ συμπορευθοῦν μὲ τὶς χριστιανικὲς ἀξίες, διότι **ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι:**

α) Ὄντως, πολλοὶ πολιτικοί μας, ἀπὸ ὅλο τὸ πολιτικὸ - κομματικὸ φάσμα καὶ πολλοὶ χριστιανοί, ἐπίσης, εἶναι ἄγευστοι τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας καὶ ζωῆς καὶ ζοῦν πελαγοδρομώντας μέσα στοὺς κοσμοπολίτικους ὠκεανοὺς τῆς ἐκκοσμίκευσης. Ὅμως, εἶναι ἐξ ἴσου ἀλήθεια ὅτι ὀφείλουμε ὅσοι πιστοί, καὶ δόξα τῷ Θεῷ ὑπάρχουν ἀκόμη πάρα πολλοὶ στὴν ἑλληνικὴ ἐπικράτεια, νὰ ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὰ αὐτονόητα καὶ νὰ διακηρύττουμε καὶ νὰ ὁμολογοῦμε παντοῦ, μὲ δύναμη καὶ παρρησία, τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως καὶ τὴ δύναμη τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Χριστὸς εἶπε στοὺς μαθητές του: «ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων» (Αὐτὸ ποὺ ἀκοῦτε μυστικὰ στὸ αὐτί, διαλαλῆστε το σὲ ὅλους ἀπὸ τὶς ταράτσες) (Ματθ. 10, 27).

β) Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἀγωνιζόμαστε καὶ ὀφείλουμε νὰ ἀγωνιζόμαστε ἀκόμα καὶ ὅταν, οἱ ἀδελφοί μας, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, δὲν ἀγωνίζονται, διότι προσωρινὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ὀλιγόπιστοι, ρᾴθυμοι, κουρασμένοι, ἀπογοητευμένοι, φοβισμένοι, δειλοί, μοιραῖοι καὶ ἄβουλοι, ἀποτραβηγμένοι στὰ ἴδια, συμφεροντολόγοι ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ ἀντισταθοῦν στὴν πλημμυρίδα τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἀθεΐας ἢ πάλι, διότι κοιμίζουν τὴ συνείδησή τους ὅτι ἔπραξαν τὸ καθῆκον τους, ἐκφωνώντας ἕνα λόγο ἢ γράφοντας κάποια κείμενα, χωρίς, ὅμως, νὰ ἔχουν οὐσιαστικὰ διάθεση γιὰ ὁμόνοια, συναδέλφωση, ἀλληλεγγύη καὶ συστράτευση σὲ ἕνα ἀγώνα διαρκείας μὲ συγκεκριμένους στόχους, στρατηγικὴ καὶ τακτική.

γ) Εἶναι ἀλήθεια ἐπίσης, ὅτι ἀγωνιζόμαστε καὶ θὰ ἀγωνιζόμαστε μὲ στρατηγικὴ καὶ τακτικὴ καὶ μάλιστα, μὲ κάθε νόμιμο μέσο, μὲ στόχο πάντα νὰ εἴμαστε ἀποτελεσματικοί, ἔως ὅτου ἐπιτρέψει ὁ Θεός, διότι, τελικά, τὸ θέλημα Ἐκείνου θὰ τελεσθεῖ.

7. Εἶναι ἀκόμη, **ἀπόλυτα λάθος** ἡ πρόταση ὅτι τὰ νέα πιλοτικὰ Προγράμματα Σπουδῶν εἶναι ἡ πεμπτουσία τῆς ὀρθῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, διότι **ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι:**

α) Ἂν πράγματι ἐφαρμοσθοῦν τὰ νέα Προγράμματα Σπουδῶν, θὰ ἀλλάξει ἄρδην ὁ χαρακτήρας τοῦ μαθήματος στὴ Χώρα μας, καὶ αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ αὐτόματα θὰ μετατρέψει τὸ μάθημα σὲ μία κοινωνικο-πολιτικο-φιλοσοφικο-ἀνθρωπιστικοῦ περιεχομένου πολυθρησκειακὴ φλυαρία, ὅπου ἐνδεχόμενα, ἀκόμη καὶ ἡ ἀναφορὰ στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ νὰ θεωρεῖται μὴ πολιτικὰ καὶ διδακτικὰ ὀρθὴ ἤ, ἀκόμη, καὶ μὴ νόμιμη, δυσκολεύοντας ἔτσι τὸ ἔργο τοῦ διδάσκοντος καὶ ὁδηγώντας τοὺς μαθητὲς στὴ θρησκευτικὴ σύγχυση καὶ οὐσιαστικὰ στὴν ἄρνηση τῆς πίστης τους, στὸ μηδενισμὸ καὶ στὴν ἀθεΐα.

Τελικὰ καὶ οἱ ὑπέρμαχοι καὶ οἱ πολέμιοι τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ὅλοι, ὀφείλουμε νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι οἱ νέοι ζητοῦν τὴν ἀλήθεια, τὴν ὁποία φαινομενικά, μέσα στὴν ἐπαναστατικότητα τῆς ἐφηβείας τους, μπορεῖ καὶ νὰ τὴν ἀπορρίψουν. Ὅμως εἶναι ἀλήθεια ὅτι διψοῦν καὶ θέλουν τὴν ἀλήθεια καὶ πρέπει νὰ ἀκούσουν τὴν ἀλήθεια καὶ ὀφείλουμε νὰ τοὺς δώσουμε αὐτὴν τὴν ἀλήθεια καὶ ἂς τὴν ἀπορρίψουν προσωρινά. Ἐμεῖς θὰ ἔχουμε κάνει τὸ χρέος μας ἀπέναντι στὰ παιδιά μας. Θὰ ἔχουμε πραγματοποιήσει τὴ σπορὰ τοῦ ζωντανοῦ καὶ ἀγαπητικοῦ λόγου τῆς Ὀρθόδοξης Χριστιανικῆς Παιδείας στὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν καὶ θὰ τοὺς ἔχουμε προσφέρει μία ἀσφαλῆ παρακαταθήκη γεμάτη μὲ πνευματικὰ καὶ ὑπαρξιακὰ νοήματα γιὰ τὴ ζωή τους.

Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι τελικά, ἡ Λυδία λίθος τῆς ἐπιβίωσής μας ὡς ἔθνους καὶ ὀφείλουμε νὰ τὸ συνειδητοποιήσουμε πρὶν ζήσουμε, ὡς λαός, λόγῳ τῆς μὴ καλλιέργειας τῆς πνευματικῆς μας ταυτότητας καὶ ἰδιοπροσωπίας ἀνεπανόρθωτες ἀπώλειες καὶ τελικά, τὴν ταπείνωση τῶν δικῶν μᾶς Καυδιανῶν δικράνων.

«Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσόν με»

Ἡ Θεοτόκος εἶναι τὸ σπουδαιότερο καὶ ἁγιώτερο πρόσωπο, ποὺ παρουσίασε ἡ γῆ. Ποία ἄλλη ξεπέρασε στὴν ἁγιότητα ὅλους τοὺς Ἁγίους, τοὺς Προφῆτες, τοὺς Πατέρες, τοὺς Ἀσκητές, τοὺς Μάρτυρες, τοὺς Ἀποστόλους; Πρώτη μετὰ τὸν Ἕνα εἶναι ἡ **Παναγία**, ἡ Ἀειπάρθενος Θεοτόκος, αὐτὴ εἶναι, κατὰ τὸν θεολόγο Ἅγιο Γρηγόριο, ἡ «μετὰ Θεόν, Θεός». Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ὀνομάζεται ἁπλῶς Ἁγία, ἀλλὰ Παναγία.

Ἡ Ἀειπάρθενος εἶναι ἡ γυνή, «ἐξ ἧς πηγάζει τὰ κρείττω». Διότι εἶναι ἡ εὐεργέτις ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους. Χάρις στὴν ἰδικὴ Της ἀρετή, ἐπισκέφθηκε τὴν γῆ ὁ Ὕψιστος Θεὸς καὶ σώθηκε ὁ κόσμος. Κανένας ἄλλος ἀπόγονος τῆς Εὔας δὲν εὐεργέτησε τόσο τὴν ἀνθρωπότητα ὅσο ἡ στοργικὴ Αὐτὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ὑπέφερε Αὐτὴ καὶ ταλαιπωρήθηκε γιὰ τὴν σωτηρία ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Αὐτὴ εἶναι καὶ εὐεργέτις τοῦ κάθε Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ προσωπικά. Ποιὸς πιστὸς Ὀρθόδοξος δὲν ὠφελήθηκε ἀπὸ τὴν Θεοτόκο; Ποιὸς Χριστιανὸς στὰ βάσανά του δὲν ἔτρεξε σὲ Αὐτὴν καὶ δὲν βοηθήθηκε θαυματουργικά; Σ' Αὐτὴ δὲν καταφεύγουμε περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα μας; Στὰ βάσανα ποὺ μᾶς κτυποῦν, «**Παναγιά μου**»! δὲν φωνάζουμε;

Ποιὰ ἄλλη ἀπόγονος τῆς Εὔας κατόρθωσε νὰ Τὴν πλησιάσει στὴν ἀπροσμέτρητη δόξα;

Αὐτὴ εἶναι ἡ «εὐλογημένη ἐν γυναιξί», ἡ «τιμιωτέρα τῶν Χερουβὶμ καὶ ἐνδοξοτέρα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ». Εἶναι ἡ «ἁγιωτέρα πάντων τῶν Ἀγγέλων» καὶ ἡ Βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν!

«Θέλω νὰ μὲ φωνάζετε...»

Μία νεαρὰ σχετικῶς κυρία εἶχε ὑποστῆ κάποιο ἐγκεφαλικὸ ἐπεισόδιο μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παραλύση τελείως ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω, ἔμεινε παράλυτη ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω, καὶ ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴ δεξιά της πλευρά. Τὸ μυαλό της, ὅμως, καὶ ἡ ὁμιλία της δὲν πειράχτηκαν καθόλου... Ἀπὸ τὴ γερόντισσα Μακρίνα, αὐτὴ ἡ συγκεκριμένη κυρία εἶχε μάθει, πρὶν ἀπὸ τέσσερα – πέντε χρόνια, τὴν εὐχὴ καὶ ἐπεκαλεῖτο συνεχῶς, ὄχι μόνο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἔτσι, κατάκοιτη καὶ ἀκίνητη, ὅπως ἦταν, μὲ τὸ ἐλεύθερο ἀριστερό της χέρι, ἔκαμε συνέχεια κομποσχοίνι στὸ ὄνομα τῆς Παναγίας, λέγοντας καὶ φωνάζοντας μὲ πόνο καὶ δέρμη «Ὑπεραγία Θεοτόκε, βοήθει μοι».

«Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσόν με».

«Παναγία μου, σῶσέ με, εἶμαι ἁμαρτωλή».

Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς ἡμέρες συνεχῶν ἐπικλήσεων, ὦ τοῦ θαύματος δὰ ἀνακράξαμε ὅλοι μαζί, παρουσιάστηκε ἕνα βράδυ τὴν ὥρα ποὺ ἦτο ξυπνητή, καὶ ἀπευθυνόταν πρὸς τὴν Παναγία μὲ τὸ κομποσχοινάκι της, παρουσιάστηκε Ἐκείνη ὁλόλαμπρη μπροστά της. Φωτεινὴ σὰν τὸν ἥλιο. Καὶ εἶχε τέτοια ὁμορφιὰ ποὺ δαμπώδηκε, ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν θεϊκὴ ἀκτινοβολία της, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀπερίγραπτη ὡραιότητά της. Τὸ ἀνάστημά της ἦτο μεγαλοπρεπέστατο, οὐράνιο καὶ ἀκατάληπτο, ἐνῷ πίσω της ἐφαίνοντο πολὺ καθαρὰ ἕνα πλῆθος ἀπὸ τάγματα ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων. Ταυτόχρονα εἶχε τὴν ὁρατὴ αἴσθηση ὅτι μὲ τὴ δεία της παρουσία ἡ Παναγία σκέπαζε ὁλόκληρο τὸν κόσμο.

Καὶ μέσα στὸ ἱερὸ δέος της, τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν κατάπληξή της, ἄκουσε τὴν οὐράνια φωνή Της νὰ τὴν ρωτάει.

- Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω, Μαρία, παιδί μου; – Μαρία τὴν ἔλεγαν.

Καὶ ἡ ἄρρωστη ἀλλὰ εὐλαβῆς ἐκείνη χριστιανή, χωρὶς δισταγμό, Τῆς ἀπάντησε:

Θέλω νὰ γυρίζω ἀπὸ τὸ ἕνα πλευρὸ στὸ ἄλλο, γιατί εἶμαι παράλυτη ἀπ' τὴ μέση καὶ κάτω, καὶ δὲν μπορῶ. Κουράστηκε ἡ πλάτη μου ἀπ' τὴν ἀκινησία. Ἰδιαιτέρως, ὅμως, θέλω νὰ σωθῶ. Τὴ σωτηρία μου ποθῶ, γι' αὐτὸ καὶ Σὲ φωνάζω.

Καὶ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ γλυκυτάτη Παναγία μας, ποὺ συμπονάει μὲ τοὺς πόνους μας καὶ τὰ βάσανά μας, τῆς ἀπάντησε:

- Αὐτὰ δὰ σοῦ τὰ δώσω. Καί, γι' αὐτὸ ἦλθα, ἐπειδὴ μὲ φωνάζεις κάθε μέρα, ἀπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ. Γιατί θέλω νὰ μὲ φωνάζετε! Νὰ μὲ φωνάζετε συνεχῶς. Καὶ 'γὼ ἀκούω καὶ ἔρχομαι. Θέλω νὰ μὲ φωνάζης, τῆς εἶπε. Θέλω νὰ μὲ φωνάζετε ὅλοι σας, ὅλοι οἱ χριστιανοί.

Πλημμύρισε, ὄχι μόνον τὸ δωμάτιο ἀπὸ τὴν ὑπέρλαμπρη φωτοχυσία της, καὶ τὸ οὐράνιο ἄρωμά της, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο τὸ σπίτι της. Ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογένειάς της, κατὰ τὴν μαρτυρία τῆς ἀείμνηστης γερόντισσας, ἔζησαν αὐτὸ τὸ ὁλοζώντανο θαῦμα. Ἡ δὲ οὐράνια αὐτὴ εὐωδία παρέμεινε διάχυτη γιὰ μέρες μέσα στὸ σπίτι, καὶ ἰδιαίτερα στὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης. Τὸ πρόσωπο τῆς Μαρίας ἔλαμπε ἀπὸ τὴν πολλὴ χάρη ποὺ ἔλαβε. Καὶ ὄχι μόνον ἄρχιζε νὰ κινῆ τὸ σῶμα της, καὶ νὰ γυρίζη πλευρὸ μὲ εὐκολία, ἀλλὰ σὲ λίγες μέρες ἔγινε τελείως καλὰ καὶ σηκώθηκε ὑγιεστάτη.

Ἂς μὴ μείνουμε στὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ θαῦμα τῆς θείας παρουσίας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, οὔτε στὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τῆς ἄρρωστης. Ἀλλὰ ἂς ἐνθυμούμεθα αὐτὰ ποὺ εἶπε ἡ Παναγία μας, ἡ Μητέρα ὅλων μας. Τί εἶπε; «Θέλω νὰ μὲ φωνάζετε». «Θέλω νὰ μὲ ἐπικαλῆσθε. Καὶ 'γω ἀκούω καὶ ἔρχομαι. Θέλω νὰ μὲ φωνάζετε. »

«Ὑπεραγία Θεοτόκε, βοήθησέ με»,

«Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσέ με»,

«Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσε τὸ παιδί μου», καὶ ὅ,τι ἄλλο νομίζετε ὅτι μπορεῖτε νὰ φωνάξετε ἀπ' τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς σας, αὐτὸ ποὺ μᾶς πονάει συνήθως περισσότερο.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Ὁ Βίος καὶ ἡ Ἀκολουθία Ὄρθρου καὶ Ἑσπερινοῦ τοῦ Ἱερομάρτυρος καὶ Ἐθνομάρτυρος Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ ἐξεδόθη καὶ πάλιν ἀπὸ τὶς Ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» στὴ σειρὰ «Βίοι Ἁγίων» (12η ἔκδοσι).

Βιβλίο καλαίσθητο μὲ ἔγχρωμες εἰκόνες, στὴ γλῶσσα τοῦ Γέροντος π. Χαραλάμπους Δ. Βασιλοπούλου, ἁπλῆ, γλαφυρή, ποὺ παραστατικὰ δίδει τὶς διδαχὲς καὶ τὶς προφητεῖες τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ.

Εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν οἱ Νεοέλληνες τὸν Ἐθναπόστολο, ποὺ ἔβαλε θεμέλια γιὰ τὴν Νεώτερη Ἑλλάδα. Τιμᾶται 8€.

Βιβλιοπωλεῖο τοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»
Τηλ. 210–38.16.206 ΦΑΞ 210–38.28.518

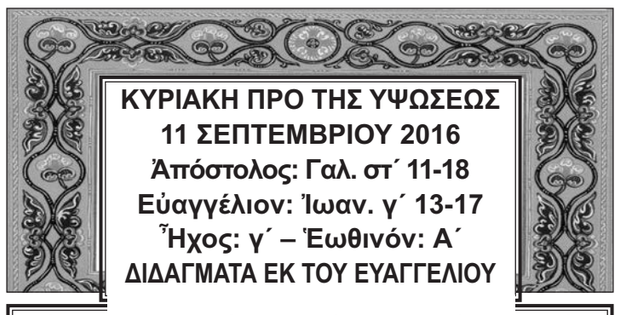

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ
11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Γαλ. στ΄ 11-18
Εὐαγγέλιον: Ἰωαν. γ΄ 13-17
Ἦχος: γ΄ – Ἑωθινόν: Α΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΤΟ ΚΑΥΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης συγκινημένος καὶ συνεπαρμένος ἀπὸ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κόσμο, ἀποκορύφωμα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ θυσία τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ Του ἐπάνω στὸν Γολγοθᾶ, τονίζει: Τόσο πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμο, ὥστε θυσίασε γιὰ τὴν σωτηρία του τὸ μονάκριβο παιδί Του, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, γιὰ νὰ μὴ χάνεται ὅποιος πιστεύει σ' αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχη ἐξασφαλίσει τὴν μακαρία ζωὴ τῆς αἰωνιότητος, τοῦ Παραδείσου, τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Προηγουμένως μᾶς εἶπε ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς ὅτι ὅπως ὁ Μωϋσῆς κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ὕψωσε στὴν ἔρημο τὸ χάλκινο φίδι γιὰ νὰ τὸ βλέπουν οἱ Ἑβραῖοι, ποὺ δέχονταν τὰ θανατηφόρα τσιμπήματα ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ φίδια τῆς ἐρήμου, καὶ νὰ σώζονται ἀπὸ τὸν βέβαιο θάνατο, ἔτσι πρέπει νὰ ὑψωθῆ, νὰ σταυρωθῆ, νὰ κρεμασθῆ ἐπάνω στὸ Σταυρὸ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς γιὰ τὸν λόγο ποὺ εἴπαμε πιὸ πάνω. Δηλαδή, γιὰ νὰ μὴ ὁδηγῆται στὴν ἀπώλεια καὶ τὴν καταστροφὴ αὐτὸς ποὺ πιστεύει στὸν Σωτῆρα Χριστό, ἀλλὰ νὰ ἀπολαμβάνη τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀτέλειωτη εὐφροσύνη τῆς αἰώνιας ζωῆς καὶ μακαριότητας.

Πόσο ἰσχυρὸ καὶ πειστικὸ εἶναι τὸ ἐπιχείρημα αὐτό, ποὺ ἀποδεικνύει περίτρανα τὴν ἀπεραντοσύνη τῆς θείας ἀγάπης, ἡ ὁποία ἐκφράζεται μὲ τὸν καλύτερο καὶ ζωηρότερο τρόπο τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Θεανθρώπου!

Ὁ χριστιανὸς ποιητὴς βάζει στὸ στόμα τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰ ἑξῆς λόγια:

«Γιὰ τὸ δικό σου τὸ καλό, ἀνέβηκα εἰς τὸν Σταυρό, γιὰ τὴν ἀγάπη τὴ δική μου, τὶ ἔκανες ἐσὺ παιδί μου;».

Ἐνθυμοῦμαι ἕνα συγκλονιστικὸ περιστατικό, ποὺ διάβαζα παλαιότερα γιὰ ἕνα Ἱεροκήρυκα τοῦ ἐξωτερικοῦ, τὸ ὁποῖο καὶ θὰ σᾶς ἀναφέρω.

Ὁ Ἱεροκήρυκας αὐτὸς ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαινιάση τὴν καινούργια τους αἴθουσα καὶ ἤθελε νὰ δοκιμάση τὴν ἀκουστική της. Καὶ ἀντὶ νὰ εἰπῆ στὸ μικρόφωνο: ἕνα - δύο, ἕνα - δύο, ποὺ λένε συνήθως, ἐκεῖνος ἐκφώνησε αὐτὸν τὸν στίχο ποὺ ἀναφέραμε καὶ ὁμιλεῖ γιὰ τὴν ἀπύθμενη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὴν συγκλονιστικὴ σταυρικὴ θυσία τοῦ Θείου Διδασκάλου.

Εἶπε δηλαδὴ στὸ μικρόφωνο τῆς αἴθουσας: «Τόσο πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμο, ὥστε ἔδωσε τὸν Υἱόν Του τὸν μονογενῆ, διὰ νὰ μὴ χάνεται ὅποιος πιστεύει σ' αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχη ζωὴν αἰώνιον. Καὶ μόλις τελείωσε τὸν στίχο αὐτό, τὸν ἐπανέλαβε γιὰ νὰ ἔχη πιὸ σωστὸ συμπέρασμα. Τελείωσε ἡ δοκιμὴ καὶ ἀκολούθησαν μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες τὰ ἐγκαίνια τῆς αἴθουσας μὲ ἐπιτυχία.

Πέρασαν τρεῖς μῆνες ἀπὸ τότε καὶ ὁ ἱεροκήρυκας ἐκεῖνος δέχθηκε μιὰ ἀναπάντεχη ἐπίσκεψι. Ἦρθε στὸ γραφεῖο του ποὺ ἦταν δίπλα στὴν αἴθουσα κάποιος ἄγνωστος σ' ἐκεῖνον ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τὸν χαιρέτισε μὲ πολλὴ ἐγκαρδιότητα καὶ μὲ μεγάλη εὐγνωμοσύνη τὸν θερμοευχαριστοῦσε...

Ἔκπληκτος ὁ Ἱεροκήρυκας τοῦ ἐζήτησε νὰ τοῦ ἐξηγήση τὸν λόγο αὐτῶν τῶν θερμῶν ἐκδηλώσεων προὸς τὸ πρόσωπό του. Καὶ ὁ ἄγνωστος τοῦ ἀπάντησε: «Σᾶς εὐγνωμονῶ γιατὶ μοῦ ἐσώσατε τὴ ζωή. Πρὶν τρεῖς μῆνες εἶχα τελείως ἀπογοητευθῆ ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου, τὴ ζωή μου καὶ τὸν κόσμο ὅλο καὶ ἀποφάσισα νὰ θέσω τέρμα στὴ ζωή μου ἀπὸ τὴν σκαλωσιὰ τοῦ πέμπτου ὀρόφου τῆς γεπονικῆς πολυκατοικίας. Καὶ ἐνῶ εἶχα κλείσει τὰ μάτια μου καὶ ἤμουν ἕτοιμος νὰ πέσω στὸ κενό, ἄκουσα μιὰ γλυκειὰ φωνὴ νὰ λέη: Τόσο πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμο, ὥστε ἔδωσε τὸν Υἱόν του τὸν μονογενῆ, γιὰ νὰ μὴ χάνεται ὅποιος πιστεύει σ' αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχη ζωὴ αἰώνια. Καὶ ὡσπου νὰ καταλάβω τὶ γίνεται, ἄκουσα γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὰ ἴδια λόγια. Κατάλαβα ὅτι δὲν εἶμαι πιὰ μόνος καὶ ἐγκαταλελειμμένος, ἀλλὰ ὑπάρχει κάποιος ποὺ μὲ ἀγαπάει πολὺ μέχρι θυσίας καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός.

Κατέβηκα ἀμέσως ἀπ' τὴν σκαλωσιά, εὐχαρίστησα τὸ Θεό γιὰ τὴν ἀγάπη Του, μετάνοιωσα γι' αὐτὸ ποὺ πῆγα νὰ κάνω, ἄλλαξα ἐντελῶς τὴ ζωή μου...

Καὶ σήμερα ὑπάρχουν καὶ χύνουν τὸ θανατηφόρο δηλητήριό τους ὄχι μόνο τὰ φίδια τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα τὰ ἄτομα, ποὺ ἀποκαλοῦνται φίδια μὲ τὴν πνευματικὴ ἔννοια τῆς λέξεως.

Εἶναι φίδια τῆς ἀθεΐας τῆς εἰδωλολατρίας καὶ τῆς εἰδωλομανίας, τοῦ δωδεκαθεϊσμοῦ, τῶν ποικιλωνύμων αἱρέσεων καὶ αἱρετικῶν παραφυάδων, τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καὶ ἀποκρυφιστικῶν θρησκειῶν, τῆς πανθρησκείας καὶ τῆς παγκοσμιοποιήσεως τῶν πάντων, τοῦ σατανισμοῦ καὶ τῆς σατανολατρίας, τῆς σκοτεινῆς ἐκστρατείας τῆς ἀποϊερποιήσεως τῶν πάντων.

Ὅλα αὐτὰ τὰ νοητὰ καὶ θαναταφόρα φίδια τῶν καιρῶν μας, ἀλλὰ καὶ κάθε ἐποχῆς χύνουν ἀνελέητα καὶ μεθοδευμένα τὸ δηλητήριό τους στοὺς ἀνθρώπους, στὶς οἰκογένειες, στὴν κοινωνία, στὴ νεολαία μας, σὲ δημόσιους καὶ ἰδιωτικοὺς χώρους, ὅπου μποροῦν καὶ εὐκολύνονται.

Ὅποιοι, ὅμως, μὲ πίστι, ἐλπίδα καὶ λαχτάρα κυπτάζουν τὸν Ἐσταυρωμένο καὶ τὸν Ζωοποιὸ Σταυρὸ Του καὶ ἀποφασίσουν νὰ σηκώσουν μὲ θάρρος, ὑπομονὴ καὶ καρτερία τὸν προσωπικό τους σταυρὸ καὶ νὰ βαδίσουν τὴν σταυροαναστάσιμη χριστιανικὴ πορεία καὶ ζωή, καθόλου δὲν κινδυνεύουν ἀπ' τὸ φοβερὸ αὐτὸ δηλητήριο τῶν νοητῶν φιδιῶν, δηλ. τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀντίθετα βγαίνουν ἰσχυροὶ καὶ δυναμωμένοι ἀπ' τὴ σθεναρὴ αὐτὴ ἀντίστασι καὶ τὸν σκληρὸ αὐτὸ πνευματικὸ ἀγῶνα.

Εἶναι ἀπαραίτητο καὶ ψυχοσωτήριο νὰ ἔχουμε προσηλωμένα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος στὸν γλυκύτατό μας Ἰησοῦ καὶ οἱ καρδιές μας νὰ εἶναι γεμάτες ἀπὸ ἀγάπη ὁλόθερμη καὶ βαθύτατο σεβασμὸ πρὸς Ἐκεῖνον. Εἶναι πολὺ μεγάλη καὶ σπουδαία ὑπόθεσις νὰ εἴμαστε πιστὰ καὶ ἀφοσιωμένα παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας, νὰ καθαριζόμαστε καὶ νὰ φωτιζόμαστε ἀπὸ τὸ Παν-άγιο Πνεῦμα, νὰ εἴμαστε παιδιὰ φωτὸς καὶ ἡμέρας, νὰ ζοῦμε μὲ τὸν σύνδεσμο τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης καὶ νὰ περπατοῦμε ἄξια πρὸς τὴν χριστιανική μας κλῆσι καὶ πρὸς τὸ μεγάλο καὶ φωτεινὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Σταυρὸς εἶναι τὸ ἱερώτατο σύμβολο τῆς θυσιαστικῆς θείας ἀγάπης. Εἶναι πηγὴ χάριτος, δυνάμεως καὶ ἀγιασμοῦ γιὰ τοὺς πιστούς. «Ὁ Σταυρός σου Κύριε ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου» ψάλλουμε στὰ ἀναστάσιμα τροπάρια τῆς Ὀκτωήχου.

Ὁ Τίμιος Σταυρὸς εἶναι ζωηφόρος, εἶναι «τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμὸς τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα». Εἶναι τὸ ὅπλον, τὸ ἀκαταμάχητον ὅπλον κατὰ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ὀργάνων του.

Γιὰ τίποτε ἄλλο δὲν ἤθελε νὰ καυχηθῆ ὁ μέγας τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος, παρὰ μόνο γιὰ τ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Αὔγουστος τοῦ 1922: Ἡ μεγάλη Ἐθνικὴ τραγῳδία, ποὺ βαρύνει τὶς πλάτες τοῦ "ἐθνάρχου" Ἐλ. Βενιζέλου

Ὁ Αὔγουστος γιὰ τὴν πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων εἶναι μήνας χαρᾶς καὶ ξεγνοιασιᾶς, ἀφοῦ εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένος μὲ τὶς διακοπὲς τῶν περισσοτέρων. Αὐτὸ σὲ μεγάλο βαθμὸ καλλιεργήθηκε κυρίως ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ αὐτόν, ποὺ ἔχει τὴν μεγαλύτερη εὐθύνη σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ στὴν ἐξαχρείωση τοῦ ἤθους τῶν Ἑλλήνων, στὸν ὁλετῆρα τῆς πολιτικῆς ἠθικῆς (καί, ἴσως, ὄχι μόνο), Ἀνδρέα Γ. Παπανδρέου.

Αὐτός, ἄλλωστε, εἶχε πεῖ τὴν περιβόητη φράση *«δὲν θὰ χαλάσουμε τὰ μπάνια τοῦ λαοῦ»*, ἀπαντώντας σὲ συνεργάτες του, ὅταν τὸν πίεζαν νὰ προχωρήσει σὲ πρόωρες ἐκλογὲς τὸν Αὔγουστο τοῦ 1987. Φυσικά, ὁ λόγος ἦταν τὸ ὅτι προσπαθοῦσε νὰ κερδίσει χρόνο ἔναντι τῶν πολιτικῶν του ἀντιπάλων, κάτι ποὺ τελικὰ κατάφερε ἐξαντλώντας τὴν θητεία τῆς κυβερνήσεώς του καὶ ὁδηγώντας τὸν τόπο –μέχρι τελικὰ νὰ χάσει τὴν ἐξουσία– σὲ τέσσερις ἀλλεπάλληλες ἐκλογικὲς ἀναμετρήσεις, σὲ διάστημα περίπου ἑνὸς ἔτους!

Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶναι πὼς ὁ Αὔγουστος εἶναι συνδεδεμένος μὲ πολλὲς **Ἐθνικὲς συμφορές,** ποὺ θὰ ἦσαν ἀκόμα περισσότερες ἐὰν δὲν εἶχε φυλάξει ἡ Παναγία μας, ποὺ τιμᾶται ἰδιαιτέρως αὐτὸν τὸν μήνα.

Ἡ μεγαλύτερη Ἐθνικὴ τραγῳδία, ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν **Μικρασιατικὴ καταστροφὴ** καὶ τὴν συρρίκνωση τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, ξεκίνησε τὴν 6η πρωινὴ τῆς 14ης Αὐγούστου τοῦ 1922, σύμφωνα μὲ τοὺς αὐτόπτες μάρτυρες τοῦ δράματος, καὶ ὁλοκληρώθηκε μέσα σὲ 15 μέρες. Στὶς 30 Αὐγούστου τοῦ 1922 δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο παρὰ φωτιές, ποὺ ἔκαιγαν τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν Σμύρνη καὶ στὰ ὑπόλοιπα παράλια της Μικρᾶς Ἀσίας. Οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἀπὸ τότε δὲν γιόρτασαν ποτὲ ξανὰ τὴν Κοίμηση τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ὁ ἀναντίρρητα σιωνιστὴς Ἐλευθέριος Βενιζέλος εἶχε ὁδηγήσει μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια τὴν Ἑλλάδα σὲ **πολιτικὸ καὶ διπλωματικὸ ἀδιέξοδο,** ποὺ ἐκτὸς τῶν ἄλλων, κόστισε στὴν Πατρίδα μας τὴν ἐδαφικὴ κυριαρχία της καὶ τὸν ἄδικο χαμὸ τόσων Ἑλλήνων.

Ἴσως, στὸ μέλλον, πρέπει νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν προσωπικότητα τοῦ Βενιζέλου, διότι οἱ παραχαράκτες τῆς Ἱστορίας τὸν ἔχουν ἐσκεμμένα κατατάξει στοὺς "Ἐθνάρχες", ἐνῷ πρόκειται καθαρὰ γιὰ ἕνα πειθήνιο ὄργανο τοῦ διεθνοῦς σιωνισμοῦ καθώς, σύμφωνα μὲ μαρτυρίες, ὁ ἴδιος δὲν δίσταζε νὰ ἀποκαλεῖ τὸν ἑαυτό του ὡς ***«σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ σύμπαντος».***

Ἀλλὰ καὶ ἡ πολιτική του δὲν χωράει ἀμφιβολία πὼς ἦταν ὑποκινούμενη ἀπὸ τὸ Ἰσραηλιτικὸ Συμβούλιο. Διαβάζουμε στὸ ἐπίσημο ὄργανο τοῦ Συμβουλίου, τὸ λεγόμενο "Χρονικά1": *«Ὁ διοικητὴς τῆς Θεσσαλονίκης Ρακτιβὰν σὲ συνεντεύξεις του σὲ τοπικὲς Ἑβραϊκὲς ἐφημερίδες, προβάλλει τὶς ἀρχὲς τῆς ἰσονομίας ποὺ διέπουν τὴν Ἑλληνικὴ διοίκηση καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀνεξιθρησκίας ποὺ χαρακτηρίζει τὸν Ἑλληνικὸ λαό, μὲ παράδειγμα τοὺς Ἑβραίους τῆς παλιᾶς Ἑλλάδας, ποὺ παρὰ τὸν μικρὸ ἀριθμό τους κατέχουν σημαντικὲς θέσεις στὴ δημόσια ζωή. Καὶ ὁ Ἑβραϊκὸς τύπος τῆς Θεσσαλονίκης, ἐκφράζοντας τὶς διαθέσεις τῆς κοινῆς γνώμης, ἐπαινεῖ τὴν Ἑλληνικὴ κυβέρνηση καὶ τὸν πρωθυπουργὸ Ἐλευθέριο Βενιζέλο, ποὺ προσφέρει στοὺς Ἑβραίους* ***προνόμια ποὺ δὲν ὑπάρχουν σὲ κανένα ἄλλο Βαλκανικὸ Κράτος, προετοιμάζοντας γι' αὐτοὺς ἕνα λαμπρὸ μέλλον».***

Στὸ ἴδιο ἔντυπο[2] διαβάζουμε ἄρθρο τοῦ πρώην ὑπουργοῦ Γεράσιμου Ἀποστολάτου, μὲ τίτλο ***«Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος πρῶτος ὑποστήριξε τὴ δημιουργία ἐλεύθερου ἑβραϊκοῦ κράτους».***

Ἡ οὐσία εἶναι πὼς ἡ μεγάλη ζημιωμένη, ἀκόμα μία φορά, ἦταν ἡ Ἑλλάδα μας, ἀλλὰ καὶ οἱ φιλότιμοι στρατηγοὶ καὶ στρατιωτικοί, ποὺ προσπάθησαν νὰ διασώσουν τὸ γόητρο καὶ τὰ ἐδάφη τῆς Πατρίδος. Ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη ἔνιωσαν τὴν εὐθύνη νὰ βαραίνει τὶς πλάτες τους, χωρὶς νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ γνωρίζουν πὼς ἐπὶ τῆς οὐσίας **εἶχαν προδοθεῖ** ἀπὸ τὴν κρυφίως ἀνθελληνικὴ πολιτικὴ τοῦ "ἐθνάρχη" Βενιζέλου.

Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, εἶναι συγκλονιστικὴ ἡ μαρτυρία τοῦ Νικολάου Ι. Καραμάνου, ἐγγονοῦ τοῦ Κωνσταντίνου Καραμάνου, ἀνθυπασπιστοῦ τοῦ Πλαστήρα, σχετικὰ μὲ τὰ γεγονότα τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1922: *«Στὶς 16 Αὐγούστου, οἱ μεραρχίες τοῦ Τρικούπη μάχονταν ἡρωϊκὰ στὴν περιοχὴ Χαμούρκιοϊ-Ἰλμπουλάκ. Τότε,* ***ὁ Πλαστήρας ζήτησε νὰ βοηθήσει μὲ τὸ σύνταγμά του, τὸ ἡρωϊκὸ 5/42 Σύνταγμα Εὐζώνων, χωρὶς ὅμως νὰ γίνει δεκτὴ ἡ πρότασή του. Ὁ Πλαστήρας ὅμως ἐπέμενε, ἀφοῦ προέβλεπε ὅτι μὲ τὶς κινήσεις του ὁ στρατηγὸς Τρικούπης (ἀπόγονος τῶν Τρικούπηδων) θὰ ὁδηγοῦσε τὸ στράτευμα στὴν καταστροφή. Ἔτσι, τὴν ἑπόμενη μέρα ἔστειλε στὸν Τρικούπη τὸν ὑπασπιστή του, ἀνθυπασπιστὴ Κωνσταντῖνο Καραμάνο, νὰ προτείνει σχέδιο διαφυγῆς. Ὁ Τρικούπης ἦταν ἀνένδοτος καὶ ἀκολούθησε ὁ ἀποδεκατισμὸς τοῦ στρατεύματος.*** *Γλύτωσαν ὁρισμένα τμήματα μόνο τοῦ στρατοῦ, ποὺ μὴ ἔχοντας ἄλλη ἐπιλογή, ἀκολούθησαν τὴν πρόταση τοῦ Πλαστήρα.*

Ὁ τότε ἀνθυπασπιστὴς ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ καὶ κατόπιν ἀνθυπολοχαγὸς ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ γεννήθηκε στὴ Μακρινὴ Δωρίδος τὸ 1897 καὶ πέθανε ἐκεῖ 1977. Τὸ 1915, σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν κλήθηκε στὸ στρατὸ καὶ παρέμενε 7 χρόνια στὸ πλευρὸ τοῦ Πλαστήρα, παίρνοντας μέρος στὸν Πρῶτο Παγκόσμιο Πόλεμο, στὴν Ἐκστρατεία στὴν Οὐκρανία καὶ τέλος στὴ Μικρασιατικὴ Ἐκστρατεία. Παρουσιάστηκε ἁπλὸς στρατιώτης καὶ στὸ πεδίο τῆς μάχης λάμβανε προαγωγές. Ἀργότερα, ἔλεγε σὲ ὅλους τὶς ἱστορίες του ἀπὸ τὸν πόλεμο. Ἐπέμενε ὅμως νὰ μὴ ἀναφέρει τί ἀκριβῶς συνέβη στὶς 17 Αὐγούστου, ἀφοῦ ***ἔνιωθε κατὰ κάποιον τρόπο συνυπεύθυνος τῆς καταστροφῆς ποὺ ἀκολούθησε, μὴ δεχόμενος ὁ ὑποστράτηγος Τρικούπης τὸ σχέδιο διαφυγῆς ποὺ τοῦ παρουσίαζε κατ' ἐντολὴν τοῦ συνταγματάρχη Πλαστήρα».***

Σήμερα στὴν πατρίδα μας ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα ἔχουν ξεχαστεῖ ἢ ἔχουν παραποιηθεῖ ἀπὸ τοὺς ἀστοιχείωτους καὶ τοὺς προδότες τῆς Πίστεως καὶ κατ' ἐπέκταση τῆς Πατρίδος. Οἱ Ἕλληνες σήμερα δὲν γνωρίζουν τὴν Ἱστορία τους καὶ γι' αὐτὸ τιμοῦν πρόσωπα, ποὺ δὲν τὸ ἀξίζουν καὶ παραθεωροῦν τοὺς ἀληθινοὺς ἥρωες τοῦ Γένους. Ἴσως, αὐτὸ τὸ καλοκαίρι νὰ εἶναι ἡ κατάλληλη εὐκαιρία νὰ μελετήσουμε ξανὰ τὸ ποιοὶ εἴμαστε, ποιοὶ μᾶς κυβέρνησαν, ποῦ μᾶς ὁδήγησαν καί, κυρίως, τί μᾶς ἀφαίρεσαν ἀπὸ τὴν ζωή μας. Θὰ διαπιστώσουμε πὼς μάθαμε νὰ ζοῦμε χωρὶς τὸν Θεό μας, καὶ ἄρα χωρὶς Ἀλήθεια, χαρὰ καὶ ἐλπίδα.

Μ. Β.

Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Ἔθνος μέ... ἄθρησκον Κράτος!*

Τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ ***Κωνσταντίνου Μουρατίδου***

Παρὰ τὴν καταβληθεῖσαν κατὰ τὰ τελευταῖα 150 χρόνια, ἤτοι ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ νεωτέρου ἑλληνικοῦ Κράτους προσπάθειαν ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν τῶν ἑλληνορθοδόξων ἰδεωδῶν συνεχῆ προσπάθειαν θρησκευτικοῦ ἀποχρωματισμοῦ τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ Ἔθνους οὐδὲν οὐσιῶδες ἐπέτυχον δεδομένου, ὅτι καὶ σήμερον κατὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ πλειοψηφίαν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς παραμένει πιστὸς εἰς τὴν Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὰς ἑλληνορθοδόξους παραδόσεις του. Οἱ ἐπιδιώκοντες τὸν θρησκευτικὸν ἀποχρωματισμὸν τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους κατενόησαν, ὅτι ἐν' ὅσῳ ὑπάρχει ἡνωμένη ἐκκλησιαστικὴ Ἱεραρχία, ἔστω καὶ μὴ πλήρως ἀνταξία τῆς ἀποστολῆς της, ἡ ἐκπλήρωσις τῶν στόχων των θὰ εἶναι, ἀνέφικτος. Ὡς ἐκ τούτου ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἀνωμαλίαν τῆς δικτατορικῆς περιόδου — ὁ λύκος στὴν ἀναπομπούλα χαίρεται — ὅταν ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἀπέραντον στρατόπεδον συγκεντρώσεως καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶχε φιμωθῆ, κατέφεραν θανάσιμα πλήγματα κατὰ τῆς ἑνότητος τῆς Ἱεραρχίας, τὴν ὁποίαν καὶ τελεσιδίκως διέσπασαν καὶ ἐξουδετέρωσαν καὶ μάλιστα διὰ τῆς τοποθετήσεως χουντικοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ἡ ἐξαίρεσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀπὸ τὴν ἀποχουντοποίησιν καὶ ἡ παραμονὴ εἰς τὸν θρόνον, ἐστερημένου λόγῳ προελεύσεως οἱουδήποτε κύρους ἢ δυνατότητος κινητοποιήσεως τοῦ πιστοῦ λαοῦ, παρεῖχε μοναδικὴν δυνατότητα πραγματώσεως τοῦ θρησκευτικοῦ ἀποχρωματισμοῦ τοῦ Ἔθνους καὶ ἔδωσε οὕτω τὴν ἐξήγησιν καὶ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ συγκλονιστικὸν ἐρώτημα διατὶ εἶναι ὁ μόνος Χουντικὸς ἀνώτατος ιπλοῦχος, τὸν ὁποῖον, ὡς εἴπομεν, ἡ Κυβέρνησις διετήρησεν εἰς τὸ ἀξίωμά του. Ἐπιτευχθείσης οὕτω τῆς πλήρους, σχεδόν, ἐξουδετερώσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, ἂν ὄχι καὶ τῆς σιωπηλῆς ἢ ἔμμεσου συμπαραστάσεως τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου ἀπωλείας τῆς θέσεώς του, ἤρχισεν ἡ συστηματικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ καλῶς καταρτισθέντος μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας σχεδίου θρησκευτικοῦ ἀποχρωματισμοῦ τοῦ Ἔθνους, διὰ τῆς ἀπωθήσεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ περιθώριον τοῦ ἐθνικοῦ βίου.

Ἤδη εὐθὺς ἀπὸ τῆς μεταπολιτεύσεως ἡ συγκροτηθεῖσα ἐπιτροπὴ πρὸς σύνταξιν τοῦ σχεδίου τοῦ νέου Συντάγματος προέβη εἰς τὴν ἐξάλειψιν ἐκ τῶν στόχων τῆς Παιδείας τῶν ἑλληνοχριστιανικῶν ἰδεωδῶν καὶ τῆς ἐν ἀρχῇ αὐτοῦ ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος τῆς Ἁγίας καί ὁμοουσίου Τριάδος. Δεύτερος στόχος ὑπῆρξεν ἡ ἐθνική μας γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ὑποκατέστησαν διὰ μιᾶς μιξοβαρβάρου διαλέκτου, ἀδιαμορφώτου ἄνευ πλήρους γραμματικῆς καὶ συντακτικοῦ. Ἴσως σχεδιάζεται καὶ ἡ κατάργησις τῶν τόνων καί εἰσαγωγὴ τοῦ λατινικοῦ ἀλφαβήτου, ὅτε καὶ θὰ καταστῆ τελείως ἀδύνατον ἡ γνωριμία ὑπὸ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν τοῦ πολιτιστικοῦ μας θησαυροῦ. Τὰ ἑλληνικὰ θὰ ὁμοιάζουν δι' αὐτοὺς μὲ τὰ κινέζικα! Τρίτος στόχος ὑπῆρξεν ἡ Ἑλληνικὴ Οἰκογένεια, τὸ ἔσχατον ὀχυρὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Αὐτόματον Διαζύγιον, νομιμοποίησις τῶν ἀμβλώσεων, ἀποποινικοποίησις τῆς μοιχείας ὡς καὶ τὰ ἐμφανιζόμενα εἰς τὸν Τύπον διάφορα σχέδια διὰ τὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας, θὰ ὁδηγήσουν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς παραδοσιακῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας. Παραλλήλως μὲ τὴν ἐξασθένισιν τῶν βασικῶν θεσμῶν τοῦ Ἔθνους καὶ ἐνῷ ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐξουδετερώθη κατ' οὐσίαν ἐξ ἐπόψεως ἡγετικῆς ἐκπροσωπήσεως καί κατέστη εἰς τὰς ἡμέρας μας ὁ μέγας Δεσμώτης δεχόμενος πανταχόθεν ἐμπαιγμοὺς καὶ προπηλακτσμούς, οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους οἱ ἀπάτριδες Χιλιασταὶ ἐξησφάλισαν πᾶσαν ἐλευθερίαν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῶν καταλυτικῶν σκοπῶν των. Καὶ τώρα εἰσβάλλει εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον καὶ ὁ Δίκερως Γίγας τῆς Ρώμης... Θὰ ἐχρειάζετο χρόνος καὶ χῶρος πολύς, διὰ νὰ ἀναφερθοῦν καὶ τὰ συντελούμενα εἰς τὰ σκοτεινὰ ἄντρα τῶν διαφόρων μυστικῶν ὀργανώσεων, ὡς καὶ τὰ καταφερόμενα κατὰ τοῦ ὀρθοδόξου ἤθους ἐν ὀνόματι τῆς ταλαιπώρου τέχνης πλήγματα δι' ἐπαισχύντων θεαμάτων καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἀποσκοπεῖται ἡ ἀποκτήνωσις τῆς νεολαίας. Ἀλλά, βεβαίως, εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ὠδίνων! Τὸ τέρμα θὰ εἶναι ὁ χωρισμὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Πολιτείας, ἡ καθιέρωσις τοῦ ἀθρήσκου Κράτους, τῆς ἀθρήσκου Παιδείας μὲ τραγικὴν συνέπειαν τὸν ἐκ μαρασμοῦ θάνατον τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τῆς πλήρους ἀποκοπῆς ἀπὸ τὰς ρίζας του.

* Ἀπό τό βιβλίον «Αἱ σχέσεις μέ τό Βατικανόν», Ἐκδ. «Ὀρθοδόξου Τύπου», Ἀθῆναι 1979.

Τίτλος τιμῆς καὶ ὄχι ὕβρις!

Τῆς ***κα Μάρως Σιδέρη,*** *Θεολόγου*

Δὲν ὑπάρχει νομίζω χειρότερη καταδίκη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζεῖ σὲ ἕνα κόσμο, ὅπου τὸ φαίνεσθαι ὑπερισχύει τοῦ εἶναι, ὅπου ἡ ἀξία ἑνὸς ἀνθρώπου δὲν κρίνεται ἀπὸ τὶς πράξεις του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν εἰκόνα του καὶ μάλιστα στὴν πιὸ ἀσήμαντη μορφή της. Δυστυχῶς ὅμως ἡ μνήμη μας ἀποθηκεύει καλύτερα ἕνα ἀσήμαντο ἄνθρωπο ποὺ φαίνεται σημαντικὸς ἀπὸ ἕνα σημαντικὸ ἄνθρωπο ποὺ φαίνεται ἀσήμαντος. Θέλεις παράδειγμα; Ἡ περίπτωση τῆς Πανωραίας Χατζηκώστα- Ἀϊβαλιώτη, τῆς πάμπλουτης ἀρχόντισσας ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Μ. Ἀσίας, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται ἕως σήμερα μὲ διάθεση εἰρωνείας καὶ εὐτελισμοῦ, ἐπειδὴ ἡ ταπεινή της εἰκόνα κέρδισε τὴν ἀθανασία σὲ βάρος τῆς ψυχῆς καὶ τῆς προσωπικότητάς της. Εἶναι πιθανὸν νὰ ἰσχυριστεῖς πὼς τὸ ὄνομά της δὲ θυμίζει τίποτε, οὔτε καλό, οὔτε κακό! Ἔτσι εἶναι ἀκριβῶς: παρὰ τὴ συγκλονιστική της παρουσία, τὸ ἀληθινὸ ὄνομα καὶ ἡ ἱστορία της χάθηκαν στὸ χρόνο κι ἔμεινε τὸ προσωνύμιό της , ποὺ μάλιστα εἶναι στὶς μέρες μας γνωστὸ σὰν ὑποτιμητικὸς χαρακτηρισμός: κι ὅμως ἡ Πανωραία Χατζηκώστα-Ἀϊβαλιώτη, παρέμεινε σ' ὅλη της τὴ ζωή ἕνας ὑπερήφανος καὶ γενναῖος ἄνθρωπος, μία ἀληθινὴ Ἀρχόντισσα: ὅταν τὸ 1821 οἱ Τοῦρκοι κατέστρεψαν τὶς Κυδωνιές, μέσα σὲ μία στιγμὴ ἔχασε τὸν ἄνδρα της Κώστα Ἀϊβαλιώτη, καὶ τὰ παιδιά της, κατέληξε πρόσφυγας στὰ Ψαρὰ κι ἀπ' ἐκεῖ στὸ Ναύπλιο, κι ἔγινε γνωστὴ ὡς ἡ γυναίκα τοῦ Κώστα ἀπὸ τὰ Ψαρά, ἢ ἀλλιῶς Ψαροκώσταινα: μία ἀρχόντισσα ποὺ ἔγινε ζητιάνα καὶ πλύστρα, κουβαλώντας τὸν πόνο γιὰ τὴν ἀπώλεια τῶν ἀγαπημένων της, μὰ ποὺ παρέμεινε ἀρχόντισσα ἀκόμα καὶ μὲ τὰ ροῦχα τῆς ζητιάνας. Μία ζητιάνα ποὺ ταπείνωσε τοὺς ἄρχοντες καὶ ἔγινε σημαιοφόρος τοῦ Πατριωτισμοῦ: ὅταν τὸ 1826 ζητήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες νὰ συνδράμουν γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν πολιορκημένων τοῦ Μεσολογγίου, ἡ Πανωραία Χατζηκώστα- Ἀϊβαλιώτη,ποὺ εἶχε γίνει Ψαροκώσταινα καὶ τελικὰ Ψωροκώσταινα, πλησίασε πρώτη κι πρόσφερε ὅτι εἶχε κερδίσει ζητιανεύοντας καὶ κάνοντας εὐκαιριακὲς δουλειές, σὲ ἕνα σπάνιο συνδυασμὸ παρρησίας καὶ ἁπλότητας. Τὰ λόγια της, καθὼς ἔδινε τὸν ὀβολό της στὸν Ἀγώνα, τάραξαν τὶς συνειδήσεις ὅσων ἔγιναν μάρτυρες στὴ σκηνή: «Δὲν ἔχω τίποτα ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀσημένιο δαχτυλίδι κι αὐτὸ τὸ γρόσι. Αὐτὰ τὰ τιποτένια προσφέρω στὸ μαρτυρικὸ Μεσολόγγι». Μὲ τὴ μεγαλειώδη "τιποτένια" προσφορά, φιλοτιμήθηκαν οἱ ἀξιότιμοι ἄρχοντες καὶ στήριξαν τὴν προσπάθεια, ἀπὸ ντροπὴ ποὺ ἡ ζητιάνα εἶχε φανεῖ γενναιόδωρη σὲ αἰσθήματα καὶ δῶρα. Μετὰ τὸν ἀγώνα, ἡ ζητιάνα Ψωροκώσταινα, ἔδωσε κι ἄλλα στὸ νεοσύστατο Κράτος: ὅταν ὁ Καποδίστριας ἵδρυσε στὴν Αἴγινα τὸ ὀρφανοτροφεῖο γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ πολέμου, ἡ Ψωροκώσταινα δὲ δίστασε νὰ προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες της ἐκεῖ, πλέοντας τὰ ροῦχα τους, ὥς τὸ τέλος τῆς ζωῆς της.

Γιὰ ὅλους ἐμᾶς, τοὺς σύγχρονους καὶ δῆθεν πολιτισμένους συνεχιστὲς ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, τὸ προσωνύμιο τῆς Ἀϊβαλιώτη ἔγινε εἰρωνεία: Ψωροκώσταινα δὲ σημαίνει ἁπλῶς τὴν φτωχὴ Ἑλλάδα ἀλλὰ τὴν Ἑλλάδα ποὺ στερεῖται πολιτισμοῦ, ἀξιοπρέπειας καὶ σημασίας. Κι ὅμως, μακάρι νὰ γίνουμε σὰν τὴν Ψωροκώσταινα: μία χώρα ἀπὸ ἀξιοπρεπεῖς ἀνθρώπους ποὺ ἀκόμα καὶ στὴ δυστυχία μας, στηρίζουμε τὸ διπλανό μας μὲ ὅλες τὶς μικρές μας δυνάμεις. Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ὅτι εἴμαστε Ψωροκώσταινα ἀλλὰ ὅτι δὲν εἴμαστε σὰν ἐκείνη τὴ ζητιάνα ἀρχόντισσα. Κι ὄχι μόνο δὲν εἴμαστε ἀλλὰ ἔχουμε καὶ τὸ θράσος νὰ εἰρωνευόμαστε χρησιμοποιώντας τὸ ὄνομά της, καὶ τὴν ἀπαιδευσία νὰ μὴ ἀντιλαμβανόμαστε πὼς τὸ νὰ εἶσαι Ψωροκώσταινα δὲν ἀποτελεῖ ὕβρη, ἀλλὰ τίτλο ὕψιστης τιμῆς!

Ο ΟΣΙΟΣ ΑΡΣΕΝΙΟΣ Ο ΝΕΟΣ Ο ΕΝ ΠΑΡῳ

Τὴν 18ην Αὐγούστου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων τοῦ Ὁσίου Ἀρσενίου τοῦ Νέου τοῦ ἐν Πάρῳ.

Ἐμπειρίες ἀπὸ τὴν πνευματικὴν δρᾶσιν τοῦ π. Μάρκου Μανώλη

1984-1985 Ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόνο ποὺ ὁ π. Μᾶρκος ἦρθε στὴν Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸν Διόνυσο, ἄρχισε νὰ κηρύττει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ στὶς γύρω περιοχές.

Ἕνα ἀπόγευμα ἦρθε στὴν παλιὰ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Δροσιᾶς. Εἴχαμε συγκεντρωθεῖ ἀρκετὲς γυναῖκες. Τὸ κήρυγμά του ἄγγιξε τὶς καρδιές μας. Καθὼς ἔφευγε τρέξαμε κὰ τὸν εὐχαριστήσαμε. Τὰ λόγια σας μᾶς ἔκαναν μεγάλο καλὸ τοῦ εἴπαμε -Ἔ, τότε νὰ ξαναρχομαι, μᾶς ἀπάντησε. Ἔτσι μιὰ μέρα κάθε ἐβδομάδα (κάθε Δευτέρα ὥρα 3-4) εἴχαμε κοντά μας τὸν π. Μᾶρκο, εὐλογία Θεοῦ γιὰ μᾶς. Ὅταν τελείωνε ἡ ὁμιλία σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς μικρῆς Ἐκκλησίας ἄρχιζε τὴν ἐξομολόγηση, ἐνῶ οἱ κυρίες ἔψαλλαν τὴν παράκληση στὴν Παναγία· τὴ Μεγάλη Σαρακοστὴ γινόταν καὶ ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου.

Δὲν παρέλειπε νὰ ἔρχεται στὸν Ἅγιο Δημήτριο ἀκόμα καὶ μὲ κακοκαιρία. Μιὰ μέρα ποὺ εἶχε χιονίσει καὶ ἡ Ἐκκλησία ἦταν κλειδωμένη, ὁ π. Μᾶρκος κάθισε ἔξω σὲ μιὰ ἄκρη της καὶ δύο-τρεῖς γυναῖκες ὅρθιες στὰ χιόνια τὸν ἀκούγαμε νὰ μιλάει γιὰ τὸν Ἅγιο Διονύσιο, ποὺ συγχώρεσε, ἔκρυψε καὶ ἔσωσε τὸ φονιὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὅταν τελείωσε τὸ κάτω μέρος τῆς καινούργιας Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὁ π. Μᾶρκος ἔκανε τὸ κήρυγμα καὶ τὴν ἐξομολόγηση ἐκεῖ γιὰ ἀρκετὸ καιρό.

Ἀργότερα συνέχισε τὸ ἔργο του στὴν Ἐκκλησία τοῦ Προφήτη Ἠλία στὴ Ροδόπολη (μιὰ μέρα τὴν ἐβδομάδα, κάθε Τετάρτη).

Καθὼς πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια, οἱ ὑποχρεώσεις του αὐξήθηκαν. Τὰ πνευματικά του παιδιὰ ἔγιναν πολλὰ κι ἔρχονταν ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἀττικῆς νὰ τὸν ἀκούσουν, νὰ ἐξομολογηθοῦν.

Τώρα τὴν ὥρα τοῦ κηρύγματος τὴ διαθέταμε κάποιες φορὲς γιὰ τὴν ἀνάγνωση κειμένων, ποὺ ἀναφέρονταν σὲ διάφορα θρησκευτικὰ θέματα, ὅπως Μετάνοια, περίοδος Τριωδίου. Σχετικὰ κείμενα οἱ «Ὁδοὶ καὶ τρόποι πρὸς τὴν ἁγιότητα», τοῦ Κωνσταντίνου Καβαρνοῦ καὶ «Τί γιορτάζουμε ἀπὸ τὸ Τριώδιο ἕως τὴν Πεντηκοστή» τοῦ Ἱερώνυμου Δελημάρη. Γίνοταν καὶ ἀνάγνωση βίων Ἁγίων, ὅπως τοῦ Ὁσίου Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου. Εὐπρόσδεκτα ἦταν καὶ τὰ λογοτεχνικὰ κείμενα (πεζογραφήματα ἢ ποιήματα), ποὺ σχετίζονταν μὲ τὸ θέμα μας. Μάλιστα ὑπῆρχαν καὶ χαρισματικὲς κυρίες, ποὺ ἔγραφαν θρησκευτικὰ ποιήματα. Ὁ π. Μᾶρκος δεχόταν νὰ διαβάσουμε τὰ κείμενα αὐτὰ καὶ ἐπαινοῦσε ὅσες τὰ ἔφερναν ἢ τὰ ἔγραφαν.

Μέσα στὴν Ἐκκλησία πρὶν ἔρθει ὁ π. Μᾶρκος πνευματικά του παιδιὰ μᾶς ἔκαναν λόγο γιὰ θαυμαστὰ γεγονότα. Κάποια κυρία γιὰ τὴ θεραπεία της μὲ τὴν προσευχὴ τοῦ π. Μάρκου ἀπὸ χαλάζιο στὸ μάτι, κάποια ἄλλη ἀπὸ αἱμορροΐδες. Κάποια μέρα παρουσία τοῦ π. Μάρκου μιὰ κυρία ἄρχισε νὰ φωνάζει: «Ἔχουμε μπροστά μας ἕνα ἅγιο ἄνθρωπο, βλέπετε τὸ πρόσωπό μου; Ἦταν μαῦρο, μελανό, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτός μοῦ τὸ γιάτρεψε».

Ἤρεμος ὁ π. Μᾶρκος μᾶς εἶπε: Ἕνας Ἐπίσκοπος, ὅταν τὸν ἐπισκέφθηκε κάποιος καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ λέει: «Ἐπίσκοπο σὰν ἐσένα δὲν ἔχω γνωρίσει, εἶσαι μεγάλος», τοῦ ἀπάντησε: Ἂν μοῦ λὲς τέτοια λόγια, καλύτερα νὰ μὴ ξανάρθεις.

Ἔμμεσα ὁ π. Μᾶρκος μᾶς ἔδειξε πόσο ταπεινὸς ἦταν.

Μὲ τὴ φράση «Καλῶς ἤλθατε», ποὺ μαρτυρεῖ εὐγένεια καὶ ταπείνωση, μᾶς ὑποδεχόταν στὴν ἐξομολόγηση.

Ὅταν τοῦ λέγαμε ὅτι εἴμαστε στενοχωρημένοι «Γεμίστε τὶς μπαταρίες σας», μᾶς ἀπαντοῦσε καὶ μᾶς ἔδινε θάρρος. Κάποτε ποὺ πήγαμε καὶ τὴν ἑπομένη μέρα γιὰ ἐξομολόγηση καὶ ζητήσαμε συγγνώμη γι' αὐτό, μᾶς εἶπε:

Οἱ ἅγιοι Γέροντες εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας

Γράφει ὁ ***Μοναχὸς Ἀρσένιος,*** *Σκήτη Κουτλουμουσίου Ἅγιον Ὄρος*

Ἐπειδὴ κατὰ καιροὺς σχολιάζεται ἀπὸ μερικοὺς ἀδελφοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς ἡ λέξη γεροντισμός, θέλοντας νὰ μᾶς δείξουν πὼς αὐτοὶ ποὺ ἀναζητοῦν γέροντες προχωρημένους στὴν ἀρετὴ μὲ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὑπερβάλλουν κατὰ τὴ γνώμη τους, διότι ἰσχυρίζονται, πὼς ἀρκεῖ ὁ πνευματικὸς πατέρας ποὺ ἔχει ὁ καθένας, γιὰ νὰ καλύψει τὶς πνευματικές του ἀνάγκες. Ὅμως ἀνάγκη εἶναι νὰ ξεκαθαρίσουμε ποιὸς εἶναι ὁ ρόλος τοῦ Πνευματικοῦ- ἐξομολόγου καὶ ποιὸς ὁ ρόλος τοῦ χαρισματούχου Γέροντος.

Ὅμως, τί σημαίνει Γέροντας φωτισμένος ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ χαρισματοῦχος; Γέροντας φωτισμένος σημαίνει καθέδρα τῆς διακρίσεως, σημαίνει φάρος φωτεινὸς στὸ πηχτὸ σκοτάδι, σημαίνει ὁδηγὸς τῶν πλανεμένων, ρύστης τῶν ἀπελπισμένων, σημαίνει παρηγορητὴς τῶν ψυχῶν καὶ προπάντων μᾶς ὑποδεικνύει τὴ σύντομη καὶ ἁπλανῆ ὁδὸ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας. Ὅλα αὐτὰ καὶ πολλὰ ἀκόμα ἀνεκτίμητα χαρίσματα τοῦ Θεοῦ μας ποὺ ἔχει ἕνας χαρισματοῦχος εἶναι ἄκρως ἀναγκαῖα γιὰ τὴν πνευματικὴ πορεία τοῦ ἁπλοῦ ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἂν –ὅ μὴ γένοιτο- λείψουν αὐτοὶ οἱ χαρισματοῦχοι Γεροντάδες ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τότε θὰ μιλᾶμε γιὰ φοβερὸ λιμὸ πνευματικό.

Ὅμως, ἂς δοῦμε πῶς γίνεται κάποιος χαρισματοῦχος Γέροντας, δηλαδὴ ὄργανο τοῦ Παρακλήτου. Συνήθως αὐτὸ τὸ ὑπεράγαθο φαινόμενο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εὐδοκιμεῖ στὸ Μοναχισμό. Καὶ γιὰ νὰ ἐκδηλωθεῖ σὲ μία ψυχὴ καὶ νὰ τὴν καταστήσει στὴ συνέχεια ὄργανό Του, χρειάζονται ὁρισμένες προϋποθέσεις. Καὶ ἂς ἀναφέρουμε μερικὲς ἀπὸ αὐτές. Κατ' ἀρχάς, πρέπει νὰ ζεῖ σὲ ὀρθόδοξο περιβάλλον μακριὰ ἀπὸ κάθε ἴχνος πλάνης καὶ αἱρέσεως. Πρέπει γιὰ ἀρκετὰ χρόνια νὰ εἶναι ὑποταγμένος, στὸν πνευματικό του πατέρα, στὴν κατὰ Θεὸν ὑπακοή. Πρέπει νὰ εἶναι ὑπερβολικὰ εὔσπλαγχνος, νὰ ἔχει πάρει ὁριστικὸ διαζύγιο ἀπὸ τὴ φιλαυτία του, τὴ μητέρα ὅλων τῶν παθῶν. Πρέπει νὰ ἀντιλαμβάνεται συνεχῶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ζεῖ μόνον γιὰ αὐτό. Καὶ προπάντων πρέπει νὰ δώσει αἷμα, γιὰ νὰ λάβει Πνεῦμα. Βλέπουμε τελικά, πὼς δὲν εἶναι τόσο ἁπλὸ καὶ τόσο εὔκολο νὰ γίνει κανεὶς κάτοχος αὐτῆς τῆς μακαρίας καταστάσεως. Καὶ μὴ νομίζουμε πὼς αὐτὰ τὰ πολύτιμα σκεύη τοῦ Θεοῦ μας, ἐπιδιώκουν τὴ συναναστροφή μὲ τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων. Ἀντιθέτως τὴ μόνωσή τους ἐπιδιώκουν, γιὰ νὰ μὴ διακοπεῖ ἡ ἕνωση ποὺ ζοῦν μὲ τὸν ποθούμενό τους Χριστό. Ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν γνωρίζουν ἀπὸ παρακοὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, δεχτήκανε ταπεινὰ αὐτὸ τὸ διακόνημα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ κάνει τρόπον τινὰ καὶ ὁ Θεός μας τὴ δουλειά Του.

Ἄρα λοιπόν, χαρισματοῦχος καὶ φωτισμένος Γέροντας σημαίνει τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ ποὺ βοηθάει τὸ λαό Του. Ὁ πνευματικὸς-ἐξομολόγος ποὺ εἶναι ἐκτὸς τῆς Μοναχικῆς ζωῆς, δηλαδὴ ἔξω στὸν κόσμο καὶ ἐξομολογεῖ τοὺς πιστοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, ὁ ρόλος του κυρίως εἶναι νὰ τελεῖ τὸ μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτημάτων. Σπάνια ἔχουμε παρατηρήσει νὰ ἐκπληρώνει δύο ρόλους ὁ Πνευματικὸς-ἐξομολόγος, δηλαδὴ νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ Γέροντας. Ὅμως ἄλλο εἶναι τὸ Μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως καὶ ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μὲ τὸ πετραχήλι καὶ ἄλλο εἶναι ὁ Γέροντας ὁ ἅγιος, ὁ φωτισμένος καὶ χαρισματοῦχος. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα ὑπάρχουν καὶ εἶναι δοσμένα ἀπὸ τὸν Θεό μας. Ὅμως ἄλλη δουλειὰ κάνει ὁ Πνευματικὸς- ἐξομολόγος καὶ ἄλλη δουλειὰ κάνει ὁ φωτισμένος Γέροντας. Ὁ μὲν Πνευματικὸς- ἐξομολόγος ξελαφρώνει καὶ συγχωρεῖ ἁμαρτίες ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ὅμως στὴ συνέχεια δὲν ἔχει τὸν πλοῦτο τῆς διακρίσεως νὰ τὸν καθοδηγήσει στὰ μεγάλα καὶ δύσκολα μονοπάτια τῆς πνευματικῆς ζωῆς, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ πιστὸς νὰ εἶναι ὅλο ἀπορίες καὶ σκοτασμοὺς ἀπὸ ἔλλειψη πνευματικῶν ἀπαντήσεων ποὺ δὲν τὶς βρίσκει στὸν Πνευματικὸ-ἐξομολόγο του. Διότι οἱ περισσότεροι Πνευματικοὶ- ἐξομολόγοι ἔξω στὸν κόσμο, πέραν τῆς ἐξουσίας ποὺ τοὺς παρέχει ἡ Ἱερωσύνη καὶ τὸ μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως, δὲν ἔχουν ἄλλο τί νὰ δώσουν στὸν πιστό. Διότι αὐτὰ τὰ ἀνεκτίμητα χαρίσματα ποὺ προαναφέραμε, δὲ λαμβάνονται μόνο διὰ τῆς χειροτονίας τῆς Ἱερωσύνης ποὺ ἔκανε κάποιος καὶ ἔγινε ἱερέας καὶ στὴ συνέχεια πνευματικὸς- ἐξομολόγος.

Ὥστε λοιπόν, οἱ πιστοὶ τοῦ Χριστοῦ φυσικὸ εἶναι νὰ ψάχνουν νὰ βροῦν στὰ Μοναστήρια καὶ στὶς ἐρήμους αὐτοὺς ποὺ προαναφέραμε, δηλαδὴ τοὺς ἁγίους καὶ φωτισμένους Γεροντάδες. Ἄρα λοιπόν, εἶναι ἄστοχο καὶ λάθος ὅταν λένε μερικοὶ πὼς «πέραν ἀπὸ τὸν πνευματικὸ ἡ ἀναζήτηση ἁγίων Γεροντάδων εἶναι καὶ λέγεται νοσηρὸς γεροντισμός». Διότι πῶς μποροῦμε νὰ παραβλέψουμε τὴ μεγαλειώδη προσφορὰ τῶν τελευταίων Ἁγίων Γεροντάδων μας, Πορφυρίου, Παϊσίου, Ἰακώβου, Ἐφραὶμ Κατουνακιώτου καὶ ἄλλων παλαιοτέρων; Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ συγκρίνει τὴ δική τους προσφορὰ μὲ τῶν ἄλλων; Ὥστε θὰ λέγαμε μὲ ἁπλὰ λόγια, πὼς ἡ ἐξομολόγηση στὸν πνευματικό μας, μᾶς ἀνοίγει τὴν πύλη τοῦ παλατιοῦ, ἐνῷ ὁ Ἅγιος καὶ χαρισματοῦχος Γέροντας, μᾶς ὑποδεικνύει τὸ χῶρο ποὺ μένει ὁ Βασιλεύς, γιὰ νὰ Τὸν συναντήσουμε.

Ἀλλά, ἂς ἀναφέρουμε μερικὰ γεγονότα ποὺ θὰ μᾶς δείξουν τὴ μεγάλη διαφορὰ καὶ ἀνεκτίμητη προσφορὰ αὐτῶν τῶν Ἁγίων. Ἕνας νέος ἐξομολογεῖτο σὲ πνευματικὸ ἱερέα ἔξω στὸν κόσμο ἀρκετὰ μορφωμένο- γραμματικὰ θεολόγο. Ὁ νέος ἐξομολογήθηκε μία ἐνέργεια ποὺ ἔνιωθε στὴν προσευχή του καὶ ὁ λεγόμενος πνευματικός του δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήσει, παρόλη τὴ μόρφωσή του. Σήκωσε τὰ χέρια ψηλὰ καὶ εἶπε στὸ νέο πὼς μόνο ὁ Γέροντας Παΐσιος -ζοῦσε τότε ὁ Ἅγιος Παΐσιος- μποροῦσε νὰ τοῦ δώσει ἀπάντηση στὴν ἀπορία του, ὅπως καὶ ἔγινε. Πῆγε ὁ νέος γρήγορα στὸ Ἅγιον Ὄρος, συνάντησε τὸν Γέροντα Παΐσιο καὶ πῆρε τὴν ἀπάντηση ἀπὸ τὸν Ἅγιο, ὅπως μοῦ ἔλεγε ὁ ἴδιος, μὲ τόση ἁπλότητα καὶ εὐκολία. Ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ περιστατικὸ βλέπουμε ξεκάθαρα τοὺς δύο ρόλους. Ὁ μὲν Πνευματικὸς μὲ πετραχήλι νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες, ὁ δὲ ἅγιος καὶ φωτισμένος Γέροντας νὰ βγάζει ψυχὲς ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἀπορίας, κάτι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνει ὁ μορφωμένος καὶ θεολόγος πνευματικὸς ἱερέας στὸν νέο ποὺ ἐξομολόγησε.

Ἀπορῶ, αὐτὴ τὴν μεγάλη διαφορὰ δὲν τὴ βλέπουν οἱ ἀδιάκριτοι σχολιαστές; Εἶναι πάμπολλα τὰ περιστατικὰ τέτοιων παραδειγμάτων ποὺ χρειάστηκε νὰ ἐπέμβει ἕνας Ἅγιος Γέροντας χαρισματοῦχος σὲ δυσδιάκριτα θέματα. Ὅπως καὶ σὲ ἄλλη περίπτωση, πάλι ὁ ἅγιος Γέροντας Παΐσιος, διέκρινε σὲ ἕνα νέο ποὺ εἶχε ἔρθει στὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ μονάσει, λανθασμένη ἐπιλογή. Μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τοῦ πεῖ πὼς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν νὰ κάνει οἰκογένεια, ὅπως καὶ ἔγινε στὴ συνέχεια καὶ φυσικὰ ὁ νέος εὐχαρίστησε πάρα πολὺ τὸν Ἅγιο Παΐσιο, ἀργότερα ποὺ κατάλαβε καὶ ὁ ἴδιος τὴν κλίση του. Ἄρα λοιπόν, ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ τέλεση τοῦ Μυστηρίου ἀπὸ τὸν ἱερέα καὶ ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ βίωσις τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐταπεινώθησαν καὶ δώσανε πάμπολλο αἷμα σωματικὸ καὶ ψυχικό, γιὰ νὰ ὀνομασθοῦν γνήσιοι φίλοι τοῦ Χριστοῦ.

Νὰ ποῦμε πὼς αὐτὸς ὁ θεσμὸς τῶν ἁγίων γερόντων ποὺ πραναφέραμε, ὑπῆρχε ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη μὲ τοὺς προφῆτες ποὺ ὅλοι γνωρίζουμε, τὴ μεγαλειώδη προσφορὰ τῶν προφητῶν στὸν ἅγιο, ἀγαπημένο λαὸ τοῦ Θεοῦ μας. Τόσο πολύτιμη ἦταν ἡ προσφορὰ τῶν προφητῶν στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, ποὺ χωρὶς τοὺς προφῆτες, ὁ λαὸς βάδιζε στὸ σκοτάδι. Κινδύνευε ἀνὰ πᾶσα ὥρα καὶ στιγμὴ νὰ ἐπιδοθεῖ στὴν εἰδωλολατρία. Ὅμως, ἡ φωνὴ τῶν Προφητῶν ποὺ ἦταν καθαρὰ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἔφερνε τὴν ἰσορροπία καὶ τὴν ἀπόλυτη ἀσφάλεια ἀπὸ τοὺς πολυάριθμους κίνδυνους ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Τὸ κεντρικὸ σημεῖο τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦταν ἡ προαναγγελία στὸ λαὸ τῆς γέννησης τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ. Ὅλες οἱ προφητεῖες εἶχαν σημεῖο ἀναφορᾶς τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Εἰσερχόμενος ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ στὴν Καινὴ Διαθήκη, ὅπου ὁ Μεσσίας καὶ ὁ λυτρωτὴς τοῦ Ἰσραὴλ ἐμφανίστηκε, ἔγιναν τὰ μεγαλειώδη γεγονότα ποὺ ὅλοι γνωρίζουμε.

Ὁ ρόλος πλέον τῶν Προφητῶν ὁλοκληρώθηκε καὶ τὴ θέση τους πῆραν οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ μας, ποὺ ὁ στόχος τους ἦταν νὰ μὴ ὑπάρχει μέρος τῆς γῆς ποὺ νὰ μὴ ἔχει κηρυχθεῖ τὸ χαρμόσυνο μήνυμα, πὼς ὁ Λυτρωτὴς ἦρθε στὴ γῆ καὶ οἱ ψυχὲς πλέον δὲν θὰ βασανίζονται στὸν Ἅδη, ὅπως γινόταν πρὶν ἔρθει ὁ Μεσσίας Χριστός. Καὶ φυσικά, ἀφοῦ θεολογήθηκε πλήρως ἡ Ἁγία Τριάδα ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ ἀπὸ τοὺς μετέπειτα μεγάλους Ἁγίους, Τρεῖς Ἱεράρχες κλπ., ἡ ὀρθόδοξος πίστη ἔγινε παγκόσμιο χαρμόσυνο γεγονός. Ὡστόσο ὅμως, στὸν ἐχθρὸ Διάβολο δὲν ἄρεσε αὐτὴ ἡ ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων, ποὺ οὔτε καὶ τὴν εἶχε ποτὲ φανταστεῖ, διότι ὡς ὑπερήφανος ποὺ εἶναι, μόνον ἡ βασιλεία του ὀνειρεύεται νὰ προοδεύει. Κι ὅπως εἶναι φυσικό, κήρυξε σφοδρὸ πόλεμο ἐναντίον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ κυρίως πρὸς τοὺς Ἁγίους της. Καὶ ὁ ρόλος τώρα τῶν ἐπιγείων ἀγγέλων, δηλαδὴ τῶν ἁγίων Γερόντων, ποὺ εἶναι τὸ θέμα μας, εἶναι νὰ μᾶς ἑρμηνεύουν τὶς δόλιες παγίδες ποὺ μᾶς στήνει ὁ Διάβολος μὲ τὰ ὄργανά του, ποὺ δυστυχῶς εἶναι ἄνθρωποι ὑποταγμένοι στὸ φρόνημά του. Ὥστε λοιπόν, ὅπως στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ Θεός μας μὲ τοὺς Προφῆτες Του ἀσφάλιζε τὸ λαὸ Του ἀπ' τοὺς κινδύνους τοῦ ἐχθροῦ-διαβόλου, ἔτσι καὶ τώρα στὴν Καινὴ Διαθήκη ποὺ διανύουμε, ὁ Τριαδικὸς Θεὸς ἀσφαλίζει μὲ τὴν παρουσία τῶν Ἁγίων Του, ποὺ χωρὶς τὴν φωνή τους, δὲ νομίζω πὼς θὰ μποροῦσε νὰ διατηρηθεῖ ἡ ὀρθόδοξη πίστη. Ἄλλωστε, ἔχουμε τρανὴ ἀπόδειξη τοὺς αἱρετικοὺς τῆς Δύσεως ποὺ ἔπαψαν νὰ ἔχουν ἁγίους καὶ ὄχι μόνον ἔπαψαν, ἀλλὰ δὲν δέχονται καὶ δὲν πιστεύουν πὼς ὑπάρχουν ἅγιοι. Καὶ δυστυχῶς ὅλοι μας βλέπουμε τὸ οἰκτρὸ κατάντημά τους, ὥστε νὰ χειροτονοῦν γυναῖκες ἱέρειες καὶ γυναῖκες ἐπισκόπους καὶ τὸ ἀκόμα πιὸ βδελυκτὸ ὁμοφυλόφιλους ἐπισκόπους μὲ ἀλλαγὴ φύλου!! Καὶ τὸ ἐρώτημα εἶναι, γιατί ἡ Δύση ἔφτασε σὲ τέτοιο κατάντημα; Μὰ εἶναι τόσο ἁπλό, μᾶς τὸ ἑρμηνεύει ξεκάθαρα ὁ μέγας τῶν ἡμερῶν μας, ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς, πὼς ἡ Δύση μὲ ἀρχηγὸ τὸν Πάπα, ἐδίωξε τὸν ἀληθινὸ σωτῆρα Χριστὸ μὲ τοὺς Ἁγίους Του καὶ τὴ θέση Του πῆρε μὲ ἐωσφορικὴ ἀναίδεια ὁ Πάπας, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν πίστη ποὺ εἶχανε στὸν θεάνθρωπο Χριστὸ πρῶτα, τώρα πιστεύουν καὶ ἐλπίζουν στὸν ἄνθρωπο Πάπα. Ποὺ σημαίνει, πὼς δὲν ὑπάρχει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα στὴν ταλαίπωρη Δύση καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τοῦ Κυρίου μας, ἐκεῖ ὡς φυσικὸ ἐπακόλουθο κατασκηνώνει τὸ πονηρὸ πνεῦμα. Διότι αὐτὰ τὰ αἴσχη ποὺ συμβαίνουν στὸν Παπισμὸ καὶ στὶς λοιπὲς αἱρετικὲς συνάξεις, μόνον τὸ πονηρὸ πνεῦμα τοῦ διαβόλου τὰ διδάσκει.

Ὥστε λοιπόν, ὁ ρόλος τώρα τῶν ἁγίων Γεροντάδων εἶναι νὰ μᾶς προαναγγέλλουν τοὺς κινδύνους ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ πονηρὸ πνεῦμα καὶ τὰ ὄργανα ποὺ προαναφέραμε καὶ μᾶλλον πρέπει νὰ παρακαλοῦμε τὸν Θεό μας, νὰ μᾶς στέλνει τέτοιους ἐπίγειους ἀγγέλους, γιὰ νὰ πετύχουμε ἀσφαλέστερα τὴν σωτηρία μας. Φυσικὰ δὲν λείπουν οἱ ψεύτικοι, αὐτοαποκαλούμενοι ἅγιοι, χωρὶς νὰ τοὺς ἔχει δώσει τὸ χάρισμα ὁ Θεός μας, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν δικιά τους ἀρρωστημένη κενοδοξία, παίρνουν τὴ θέση τοῦ φωτισμένου Γέροντος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γελοιοποιοῦνται οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὰ καμώματά τους. Διότι ἄλλο εἶναι ἡ γεύση ἐνέργειας ἑνὸς ἁγίου Γέροντος καὶ ἄλλο ἡ γεύση ἑνὸς πλανεμένου, ψεύτικου γέροντος, ποὺ ἰσχυρίζεται ὁ ἴδιος πὼς εἶναι χαρισματοῦχος. Ὡστόσο ὅμως, χρειάζεται πάντα νὰ ρωτᾶμε, ὅταν μάλιστα εἴμαστε ἀρχάριοι στὴν πνευματικὴ ζωή.

Ἐν κατακλείδι, σὲ ὅσους μὲ προχειρότητα καὶ ἴσως μὲ ἐπιπολαιότητα κολλᾶνε τὴν ἐτικέττα «νοσηρὸς γεροντισμὸς» σὲ αὐτὴν τὴν ἱερὰ ἀναζήτηση ποὺ ἔχουν οἱ πιστοὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τοὺς λέω ἁπλά: «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου». Διότι εἴτε ἀδικοῦσια, εἴτε ἐκούσια γίνονται ἐμπόδιο στὴν πνευματικὴ ὠφέλεια τῶν πιστῶν. Εὔχομαι ὁ καθένας μας, νὰ ἀξιωθεῖ ἀπὸ τὸν Τριαδικὸ Θεό μας νὰ συμβάλει στὸ σωστικό Του σχέδιο, ποὺ ἔχει γιὰ ὅλους μας. Ἀμήν.

Ἡ λέξη ἀνάθεμα καί ἡ σημασία της

Τοῦ ***Ἁγίου Ἰωάννου (Μαξίμοβιτς),*** *Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Σάν Φρανσίσκο*

Ἡ ἑλληνική λέξη ἀνάθεμα, ἀποτελεῖται ἀπό δύο λέξεις: τήν **ἀνά,** πού εἶναι μία πρόθεση ἡ ὁποία δεικνύει κίνηση πρός τά ἄνω, καί τό **θεμα,** πού σημαίνει ἕνα ξεχωριστό τμῆμα ἀπό κάτι. Στή στρατιωτική ὁρολογία **θέμα** σήμαινε ἕνα ἀπόσπασμα· στήν πολιτική διακυβέρνηση, **θέμα** σήμαινε μία ἐπαρχία. Τώρα χρησιμοποιοῦμε τή λέξη «theme», πού προέρχεται ἀπό τό **θέμα,** γιά νά σημάνουμε μία συγκεκριμένη ἐνασχόληση [topic] μιᾶς γραπτῆς καί διανοητικῆς ἐργασίας.

Κυριολεκτικῶς τό **ἀνάθεμα** σημαίνει τήν ἀνύψωση κάποιου ξεχωριστοῦ πράγματος. Στήν Παλαιά Διαθήκη αὐτή ἡ ἔκφραση ἐχρησιμοποιεῖτο ἐξ ἴσου σέ ἀναφορά πρός αὐτό πού ἦταν ἀποξενωμένο ἐξαιτίας ἁμαρτωλότητος, ἀλλά παρομοίως καί πρός αὐτό πού ἦταν ἀφιερωμένο στό Θεό. Στήν Καινή Διαθήκη, στά κείμενα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου χρησιμοποιεῖται ἅπαξ σέ συνδυασμό μέ το **μαράν ἀθᾶ**, πού σημαίνει τήν ἔλευση τοῦ Κυρίου. Ὁ συνδυασμός αὐτῶν τῶν λέξεων σημαίνει χωρισμό μέχρι τήν ἔλευση τοῦ Κυρίου· μέ ἄλλες λέξεις - τό νά παραδοθεῖ κάποιος [ὡς ὑπόλογος] σέ Αὐτόν (Α΄ Κορ. 16, 22).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος χρησιμοποιεῖ τό **ἀνάθεμα** σέ ἄλλο μέρος χωρίς τήν προσθήκη τοῦ **μαράν ἀθᾶ** (Γαλ. 1, 8-9). Ἐδῶ τό **ἀνάθεμα** ἐκφωνεῖται ἐναντίον τῆς διαστρεβλώσεως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ὅπως αὐτό κηρυσσόταν ἀπό τόν Ἀπόστολο, ἀνεξαρτήτως ἀπό ποιόν θά μποροῦσε αὐτή [ἡ διαστρέβλωση] νά διαπράττεται, εἴτε ἀπό τόν ἴδιο τόν Ἀπόστολο εἴτε ἀπό Ἄγγελο ἐξ οὐρανοῦ. Σέ αὐτήν τήν ἴδια ἔκφραση ἐπίσης ὑπονοεῖται: «Ἄς κατακρίνει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος», διότι ποιός ἄλλος μπορεῖ νά κατακρίνει τούς Ἀγγέλους;

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος στήν Ἀποκάλυψη (22, 3) λέγει ὅτι στή Νέα Ἱερουσαλήμ δέν θά ὑπάρχει **ἀνάθεμα**· αὐτό μπορεῖ νά κατανοηθεῖ μέ δύο τρόπους, δίνοντας στή λέξη **ἀνάθεμα** καί τά δύο νοήματα: 1) δέν θά ὑπάρχει καμμία ἀνύψωση ἀπό κρίση τοῦ Θεοῦ, διότι αὐτή ἡ κρίση ἔχει ἤδη ἔλθει εἰς πέρας· 2) δέν θά ὑπάρχει καμμία ἰδιαίτερη ἀφιέρωση στόν Θεό, διότι ὅλα τά πράγματα θά εἶναι τά ἱερά πράγματα τοῦ Θεοῦ, ἀκριβῶς ὅπως τό φῶς τοῦ Θεοῦ φωτίζει τούς πάντες (Ἀπ. 21, 23).

Στά πρακτικά τῶν Συνόδων καί τήν περαιτέρω πορεία τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἡ λέξη **ἀνάθεμα** κατέληξε νά σημαίνει τέλειο διαχωρισμό ἀπό τήν Ἐκκλησία. «Ἡ Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία ἀναθεματίζει», «ἀνάθεμα οὗτος ἔστω», ἤ «ἀνάθεμα τοῦτο ἔστω», σημαίνει τελεία ἀπόσχιση ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ἀντιθέτως, σέ περιπτώσεις «διαχωρισμοῦ ἀπό τήν κοινωνία τῆς Ἐκκλησίας» καί ἄλλων ἐπιμιῶν ἤ κανόνων μετανοίας ἐφαρμοσμένων σέ ἕνα πρόσωπο, τό ἴδιο τό πρόσωπο παρέμενε μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ἄν καί ἦταν περιορισμένη ἡ συμμετοχή του στήν πλήρη χάριτος ζωή Της. Παρά ταῦτα, αὐτοί πού παρεδίδοντο σέ **ἀνάθεμα** ἀπεσχίζονταν τελείως ἀπό Αὐτήν, μέχρι τή μετάνοιά τους. Ἡ ἐπί γῆς Ἐκκλησία συνειδητοποιώντας, ἐν ὄψει τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης καί σκληροκαρδίας τους, ὅτι δέν μπορεῖ νά κάνει τίποτε γιά τή σωτηρία τους, τούς ἀνυψώνει στήν κρίση τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ κρίση εἶναι ἐλεήμων πάνω στούς μετανοοῦντες ἁμαρτωλούς, ἀλλά φοβερή πρός τούς πείσμονες ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ. «Φοβερόν τό ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος ... καί γάρ ὁ Θεός ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον» (Ἑβρ. 10, 31. 12, 29).

Τό **ἀνάθεμα** δέν εἶναι τελεία καταδίκη: μέχρι τόν θάνατο εἶναι δυνατή ἡ μετάνοια. Τό **ἀνάθεμα** δέν εἶναι φοβερό, ἐπειδή ἡ Ἐκκλησία εὔχεται συμφορές γιά ὁποιονδήποτε ἤ ἐπειδή ὁ Θεός ἐπιδιώκει τήν καταδίκη του. Ἐπιθυμοῦν [ὁ Θεός καί ἡ Ἐκκλησία] νά σωθοῦν ὅλοι. Ἀλλά εἶναι φοβερό νά ἵσταται κάποιος ἔμπροσθεν τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ σέ κατάσταση ἀποσκληρυμένου κακοῦ: τίποτε δέν εἶναι κρυφό ἀπό Αὐτόν.

«Φοβερόν τό ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος· οὕτος Κριτής ἐστιν ἐνθυμήσεων καί ἐννοιῶν καρδίας· μηδείς εἰσέλθῃ πειράζων τήν πίστιν τήν ἀμώμητον, ἀλλ' ἐν πραότητι καί φόβῳ Χριστῷ προσέλθωμεν, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καί χάριν εὕρωμεν εἰς εὔκαιρον βοήθειαν» (Στιχηρά τῶν Ἀποστίχων, Ἑσπερινός τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων).

[Οἱ λέξεις στίς ἀγκύλες, ὄχι στίς παρενθέσεις, εἶναι προσθήκη τῆς μεταφράσεως]

Ὁ λαμπρὸς ἑορτασμὸς τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Νεκταρίου (τοῦ ἐκ Βρυούλων) εἰς τὴν Χίον

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Φωτ. Παπαδοπούλου****

Στὶς 11 Ἰουλίου ἑκάστου ἔτους, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τιμᾶ καὶ γεραίρει τὴν ἱερὰ μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος Νεκταρίου (κατὰ κόσμον Νικολάου) τοῦ ἐκ Βρυούλων (ἀπὸ τὰ Βουρλὰ Μ. Ἀσίας).

Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Νεκτάριος, ποὺ μαρτύρησε τὸ 1820, τιμᾶται ἰδιαίτερα καὶ στὴ Χίο, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Τρύφωνος «Ἀγελάστων» Κάμπου, ἀπὸ τὴν εὐσεβῆ οἰκογένεια τῶν Τρύφωνος καὶ Ἑλένης Φιλιππίδη, οἱ ὁποῖοι, ὡς θεματοφύλακες τῆς ἱερῆς παράδοσης, περιποιοῦνται τὸν ὑστεροβυζαντινὸ αὐτὸ Ναὸ καὶ φυλάσσουν ὡς «κόρην ὀφθαλμοῦ» τὸ τεμάχιο τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου νεομάρτυρος, τὸ ὁποῖο βρίσκεται στὸν Ναό, τελώντας κατ' ἔτος τὴν Θεία Λειτουργία πρὸς τιμήν του.

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὸ τεμάχιο τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου ἔφθασε στὴ Χίο στὰ 1922, ὅταν οἱ πρόγονοι τοῦ κ. Φιλιππίδη καὶ εἰδικότερα ἡ γιαγιά του (μὲ τέσσερα παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά της) θεώρησε ἱερὴ ὑποχρέωσή της νὰ πάρει μαζί της καὶ τὸν Ἅγιο, μὴ πέσει σὲ χέρια ἀπίστων, κατὰ τὸν αἰφνίδιο ξεριζωμὸ τῆς Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, τὰ Βουρλά, ἀπέναντί μας. Ὁ Ἅγιος ἔχει ἐμφανιστεῖ καὶ ἔχει μεσιτεύσει σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις, ἐνισχύοντας καὶ παρηγορώντας ὅσους μὲ εὐλάβεια τὸν ἐπικαλοῦνται. Ἔτσι, τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου παρέχει θεία εὐλογία καὶ ἔφθασε στὴ Χίο ὡς «πρόσφυγας» ἀπὸ τὴ γειτονική ἀκτή, ἔργο ποὺ ἡ θεία πρόνοια μερίμνησε νὰ πραγματοποιηθεῖ, ὥστε νὰ καταλήξει σὲ τόπο φιλόξενο καὶ μὲ τιμὴ στὸν Ἅγιο.

Οὐράνια, πνευματική, χαρὰ θὰ αἰσθανθεῖ ὅποιος ἔχει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκκλησιαστεῖ στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγ. Τρύφωνος τῶν «Ἀγελάστων» στὸν Κάμπο καὶ ὡς ἱκέτης ἀξιωθεῖ νὰ προσκυνήσει τὰ Ἅγια Λείψανα τοῦ Ἁγίου νεομάρτυρος Νεκταρίου (κατὰ κόσμον Νικολάου) ἐκ Βρυούλων Μικρᾶς Ἀσίας.

Ὅμως, γιὰ τὸν Βίο τοῦ Ἁγίου νεομάρτυρος Νεκταρίου, θὰ δανειστοῦμε τὰ λόγια, τὸ ἱερὸ κήρυγμα, ποὺ συνέγραψε ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Φλωρίνης π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης, ὁ μεγαλύτερος θεολόγος καὶ ἱεροκήρυκας τοῦ 20οῦ αἰώνα, ὅπως τὸν περιγράφει στὸ βιβλί

Ἀπὸ τὴν «γενετήσιον ἀγωγήν» εἰς τὸν Ὀρθόδοξον γάμον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

διαπροσωπικά) στὸν Χριστό. (Πρβλ. τὴν γνωστή λειτουργική φράση: «ἑαυτοὺς καί ἀλλήλους καί πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα»). Αὐτό ἐπεσήμανε ἤδη ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἀναφερόμενος στὴν σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου: «Ὅλος ὅλον ἀνέλαβέ με καί ὅλος ὅλῳ ἡνώθη, ἵνα ὅλῳ τὴν σωτηρίαν χαρίσηται», γιά νά προσθέσει: «Τό γάρ ἀπρόσληπτον ἀθεράπευτον»[6]. Ὅ,τι δέν ἔχει ὑπαρκτική σχέση μέ τόν Χριστό καί δέν ζωογονεῖται μέ τή Χάρη Του, δέν σώζεται.

Γι' αὐτό ἀπ' ἀρχῆς ὁ χριστιανικός γάμος συνδέθηκε μέ τή Θεία Λειτουργία, τὴν σύναξη δηλαδή τῆς τοπικῆς χριστιανικῆς κοινότητας. Μέ τό μυστήριο τοῦ γάμου καί τὴν πίστη τοῦ ζεύγους ἡ βιολογική ζωή ἐντάσσεται στό ἐκκλησιαστικό σῶμα γιά τὴν ὑπέρβαση τῆς γήινης σχέσης μέσα στὴν κοινωνία τῆς Χάρης. Ἔτσι, ἡ φυσική ἕνωση καταξιώνεται σέ «ὑπερατομική προσωπικότητα». Καί αὐτό εἶναι τό θεμέλιο τῆς ἐν Χριστῷ οἰκογένειας. Στόν ἐν Χριστῷ γάμο, συνεπῶς, πέρα καί πάνω ἀπό τή φυσική ἕνωση καί τὴν οἰκογένεια εἶναι ἡ εὐχαριστιακή σύναξη, τό ἐκκλησιαστικό σῶμα. Ἡ βιολογική σχέση εἰσέρχεται, ἔτσι, σέ μιά ἐσχατολογική προοπτική. Αὐτό δηλώνεται μέ τόν κυκλικό χορό («Ἡσαΐα, χόρευε...»), πού εἰσάγει τούς νεονύμφους στό αἰώνιο ταξείδι τους. Γι' αὐτό στό τέλος τῆς Ἀκολουθίας ὁ Ἱερεύς, βγάζοντας τά στέφανα ἀπό τά κεφάλια τῶν νεονύμφων, λέγει στόν Χριστό: «Ἀνάλαβε τούς στεφάνους αὐτῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου».

Ὁ γάμος συνεπῶς εἶναι γεγονός, πού ἀφορᾶ ὁλόκληρη τὴν Ἐκκλησία, καί μόνο μέ αὐτή τὴν προϋπόθεση τό ζεῦγος τῶν νεονύμφων ἐντάσσεται στὴν παναδελφότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος «σύν πᾶσι τοῖς ἁγίοις», γιά νά βιώσουν ἕνα νέο ἦθος, τό εὐχαριστιακό ἦθος τῆς ἐν Χριστῷ κοινωνίας, ὑπερβαίνοντας τὴν διασπαστική κίνηση τῆς πτωτικῆς ἐγωκεντρικότητας. Βέβαια, ἡ πραγμάτωση ὅλων αὐτῶν δέν γίνεται αὐτόματα, οὔτε εἶναι δυνατή, ἐν δεν ὑπάρχει ἡ πλήρης («ὁλοτελής», Α΄ Θεσσ. 5,13) ἔνταξη τῶν νεονύμφων στὴν ἐν Χριστῷ ζωή, τόν συνεχή πνευματικό ἀγώνα, πού καθιστᾶ τό ζεῦγος δεκτικό τῆς ἀκτιστης θεϊκῆς Χάρης.

Φυσικὴ ἔλξις καὶ ἐκτροπή

Β΄ Κατά τὴν ὁμόφωνη παράδοση τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅπως ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἡ ὁρμή καί βούληση γιά τόν γάμο, ὡς ἕνωση ἀνδρός καί γυναικός (Γεν. 1,27), ἀνθρώπων δηλαδή διαφορετικοῦ φύλου, συνδέεται μέ τὴν γενετήσια λειτουργία, πού κατέχει κεντρική θέση στόν ἀνθρώπινο βίο. Εἶναι ἡ λειτουργία τοῦ ἑνός ἀπό τά δύο ἐνστικτα, τά ὁποῖα ὅμως ἔχει ἐμφυτεύσει στόν ἄνθρωπο ὁ Δημιουργός γιά τὴν ὀρθή ἀνάπτυξη τῆς βιολογικῆς πορείας του μέσα στόν κόσμο. Ἡ ἕνωση ἀνθρώπων τοῦ ἰδίου φύλου δέν μπορεῖ χριστιανικά νά χαρακτηρισθεῖ γάμος, διότι δέν πληροῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι γι' αὐτό ἐκτροπή ἀπό τὴν ὁρισθεῖσα ἀπό τόν Δημιουργό φυσικότητα, ὀφειλόμενη σέ νοσηρή λειτουργία τοῦ φύλου καί ἀλλοτρίωσή του. Πρόκειται δηλαδή, γιά ἀρρώστια ψυχοσωματική, πού χρειάζεται ἀγαπητική ποιμαντική συμπαράσταση, δηλαδή φιλανθρωπία, γιά νά ἐπιτευχθεῖ ἡ θεραπεία της. Δέν εἶναι ὅμως ποτέ δυνατή, χριστιανικά, ἡ ἀποδοχή της στὴν ἐν Χριστῷ κοινωνία, ἐφ' ὅσον ὁ Χριστός «ἄρσεν καί θῆλυ» ἐδημιούργησε τόν ἄνθρωπο, καί αὐτός ὁ ἄνθρωπος, ὑπό τά δύο φῦλα του, εἰσέρχεται στή γαμική σχέση καί κοινωνία. Ἡ ὀρθή λειτουργία τῶν ἐνστίκτων ἐλευθερώνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τὴν δυναστεία καί διαστροφική καταπίεσή τους. Ὁ ἄνθρωπος, ἄλλωστε, εἰσέρχεται καί ζεῖ στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ γιά τὴν θεραπεία τῆς ὁποιασδήποτε νόσου του καί ὄχι γιά τὴν διαιώνιση καί μάλιστα τὴν καταξίωσή της. Αὐτό δηλώνει ἡ στάση τοῦ Ἀπ. Παύλου ἀπέναντι στόν «αἰμομίκτη» τῆς Κορίνθου (Α΄ Κορ. 5,1 ἐπ.), πού ἀποβλήθηκε ἀπό τὴν ἐκκλησιαστική κοινωνία γιά τὴν σωτηρία του. Ὁ ἀπ. Παῦλος εἶναι σαφής, ὅταν λέγει, ὅτι ὁ νόμος δέν εἶναι ἀναγκαῖος γιά τόν δίκαιο[7], ἀλλά γι' αὐτούς πού δέν τηροῦν τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, οὔτε ὑποτάσσονται σ' αὐτόν ..., γιά τοὺς πόρνους, τούς ἀρσενοκοῖτες, τούς δουλεμπόρους ... καί γιά ἐκείνους, πού κάνουν ὃ,τι εἶναι ἀντίθετο πρός τὴν σωστική διδασκαλία (Α΄ Τιμ. 1, 9-10).

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος διδάσκει, ὅτι ὁ ἔρωτας μεταξύ τῶν δύο φύλων εἶναι κατ' ἀρχάς ἀναγκαῖος: «Οὐδέν γάρ οὕτως ἡμῶν συγκροτεῖ (=στηρίζει) τόν βίον, ὡς ἔρως ἀνδρός καί γυναικός»[8]. Ὁ ἔρωτας, ἄλλωστε, δέν εἶναι «ἀνθρώπινον», ἐπίτευγμα δηλαδή τοῦ ἀνθρώπου, «ἀλλ' ὁ Θεός τούς ἔρωτας τούτους ἐγκατέσπειρεν»[9], τούς ἔβαλε μέσα στόν ἄνθρωπον γιά τὴν συγκρότηση τῆς οἰκογένειας. Ἡ ἐρωτική ἐπιθυμία, λοιπόν, εἶναι θεόσδοτη γιά τὴν σύμπτηξη τῆς οἰκογένειας, πού ὅμως προϋποθέτει τὴν διαφορετικότητα τῶν φύλων. Μόνο ἔτσι νομιμοποιεῖται. Εἶναι δέ προκλητικός γιά τούς ἠθικιστές-εὐσεβιστές ὁ ἀκόλουθος λόγος τοῦ ἱεροῦ Χυσοστόμου: «Ἄν θέλεις νά βλέπεις καί νά τέρπεσαι, κοίταζε τὴν γυναῖκά σου καί ἀγάπα την ἐρωτικά συνεχῶς· αὐτό κανένας νόμος δέν τό ἐμποδίζει»[10].

Ἡ παρθενία

Θεόσδοτη ὅμως, λέγει ὁ ἅγιος Πατέρας, εἶναι καί ἡ δυνατότητα ὑπέρβασης τοῦ σωματικοῦ ἔρωτα. «Ὁ τῶν σωμάτων ἔρως, φυσικός μέν ἐστιν, οὐκ ἀναγκαῖος δέ. Πολλοί γάρ αὐτοῦ περιγεγόνασι (= τόν ξεπέρασαν) καί οὐκ ἀπώλοντο»[11]. Ἐδῶ ὑπονοεῖται ἡ ζωή τῆς παρθενίας καί τῆς ἄσκησης πού μετασχηματίζει τόν σωματικό ἔρωτα σέ ἔρωτα γιά τόν Χριστό. «Ὁ τοῦ Χριστοῦ πόθος τό ἐλάττωμα τῆς φύσεως ἐνίκησε (=συνήθως τό νικᾶ)[12], παραμερίζοντας κάθε ἄλλον ἔρωτα. Ὁ θεῖος ἔρωτας καθιστᾶ δυνατή τὴν παρθενία καί μέσα στό γάμο: «Δυνατόν, καί σφόδρα δυνατόν, καί γυναῖκας ἔχοντας τὴν ἀρετὴν μετιέναι΄ ἐάν ἔχοντες γυναῖκα, ὡς μή ἔχοντες ὦμεν» (πρβλ. Α΄ Κορ. 7,29). «Οὐχ ὁ γάμος ἐμπόδιον, ἀλλ΄ ἡ προαίρεσις ἡ κακῶς χρησαμένη τῷ γάμῳ»[13]. Ὅλα εἶναι, δηλαδή, ὑπόθεση τῆς ὑγείας τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Δέν ἀναιρεῖται, λοιπόν, ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου: «μή ἀποστερεῖτε ἀλλήλους...» (Α΄ Κορ. 7,5), ἀλλά ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ δίνει τή δύναμη ὑπέρβασης τοῦ ἐνστίκτου καί τῆς τυραννίας του[14]. Εἶναι, δηλαδή, διαμετρικά ἀντίθετο τό ἐν Χριστῷ ἦθος ἀπό ἐκεῖνο τῆς κοινωνίας τῆς πτώσης. Δυστυχῶς ὅμως, ἡ πτωτικότητα προβάλλεται καί στηρίζεται ὄχι μόνο ἀπό κοσμικούς, ἀλλά ἀκόμη καί ἀπό «θεολόγους» στὴν ἐποχή μας, μέ τὴν ἀποδοχή της ὡς φυσικότητας καί ἐναρμονίζοντάς την μέ τὴν χριστιανική ἀνθρωπολογία. Ἄλλο ὅμως εἶναι ἡ ἀγάπη πρός τόν ἄρρωστο καί τή νόσο του καί ἄλλο ἡ θεώρηση τῆς νόσου ὡς ὑγείας. Ἡ θεολογία μας ἐξ ἄλλου δέν στηρίζεται στούς οὐδεμία ἐμπειρική σχέση ἔχοντες μέ τὴν χριστιανική Πίστη ἐπιστήμονες, ἀλλά στὴν παράδοση τῶν Ἁγίων μας. Αὐτοί εἶναι οἱ μόνιμοι δεῖκτες πορείας γιά τούς χριστιανούς κάθε ἐποχῆς, ὁριοθετώντας τό ὀρθόδοξο ἦθος σέ ὅλες τίς ἐκφράσεις του. Χίλιοι ψυχίατροι ἢ ψυχολόγοι δέν μποροῦν νά ὑποκαταστήσουν τόν φορέα τῆς «ἄνωθεν σοφίας», τὸν Ἅγιο (Ἰακ. 3,17).

Θανάσιμες πτώσεις

Γ΄ Εἶναι ὅμως γεγονός, ὅτι καί ἐμεῖς οἱ λεγόμενοι χριστιανοί, λόγω ἀποσίας ἐμπειρικῆς σχέσης μέ τὴν πίστη μας, κυριαρχούμεθα ἀπό τίς συνέπειες τῆς πτώσης μας, ὅπως εἶναι οἱ σχετιζόμενες μέ τὴν διαστροφική χρήση τῆς γενετήσιας λειτουργίας, **πορνεία** καί **μοιχεία.** Τά σαρκικά ἁμαρτήματα (ἐδῶ ἀνήκει καί ἡ ὁμοφυλοφιλία) κατά τόν ἁγιογραφικό καί πατερικό λόγο, ἐπιφέρουν τὴν πλήρη ἀποκοπή τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τή Χάρη τοῦ Θεοῦ καί τὴν κοινωνία Του. Ἀρκεῖ νά ληφθεῖ ὑπόψει, ὅτι συνιστοῦν, πατερικά, βαρύτατα κωλύματα τῆς ἱερωσύνης.

Ὁ παραδιδόμενος στή σαρκική πορνεία ὑποδουλώνεται στίς ἀπρόσωπες βιολογικές ὁρμές καί τὴν αὐτονομημένη ἐγωκεντρική ἡδονή καί τὴν «παρά φύσιν» χρήση τῆς λειτουργίας τοῦ γενετήσιου ἐνστίκτου. Ἡ πορνεία καί τά συναφῆ σαρκικά ἁμαρτήματα, ἐξ ἄλλου, παρά τὴν προσπάθεια τῶν φροϋδικά σκεπτομένων, πού μιλοῦν γιά «τρίτο φῦλο», συνιστοῦν θανάσιμη ἁμαρτία, διότι ἐνσαρκώνουν τὴν ὑποτίμηση καί χρήση τοῦ συνανθρώπου γιά χάρη τῆς ἐγωκεντρικῆς ἀπόλαυσης καί ἱκανοποίησης. Γι' αὐτό ἀποκόπτονται ἀπό τὴν κοινωνία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Αὐτό ὅμως ἐπιβάλλει καί ἀνάλογη λειτουργία τῆς ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας.

Ὅταν τά βαρέα σαρκικά ἁμαρτήματα προβάλλονται δημόσια, ζητώντας μάλιστα, τὴν κοινωνική καταξίωσή τους, καί ἡ «παρά φύσιν» κατάσταση διεκδικεῖ ἐξίσωση μέ τὴν φυσικότητα, τό ἐκκλησιαστικό σῶμα διά τῆς Ἱεραρχίας του ὀφείλει δημόσια νά δηλώσει, ὅτι οἱ καταστάσεις αὐτές συνιστοῦν ἐκπτώσεις καί αὐτοαφορισμό ἀπό τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, διότι οὐδεμία σχέση μποροῦν νά ἔχουν μέ τὴν ἐν Χριστῷ κοινωνία. Καί αὐτό βέβαια, ἰσχύει στίς περιπτώσεις, πού ὁ βαρυνόμενος μέ παρόμοιες θανάσιμες ἁμαρτίες εἶναι βαπτισμένος Ὀρθόδοξος. Διαφορετικά ἡ ὁποια παρέμβαση τῆς Ἐκκλησίας δέν μπορεῖ νά εἶναι νόμιμη καί ἀποτελεσματική στόν ἀποχριστιανοποιημένο κόσμο τῆς Νέας Ἐποχῆς, πού ἔχει ἤδη καταβροχθίσει καί τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ πολιτικὴ εὐθύνη

Ἡ Χώρα μας –πρέπει νά κατανοηθεῖ αὐτό- δέν εἶναι πιά ἡ Ἑλλάδα τῆς Ὀρθοδοξίας, τῶν Ἁγίων καί τῶν Ἡρώων της, ἀρχαίων καί νέων. Αὐτή ἡ Ἑλλάδα, σχεδόν στό σύνολό της, ἐχει πεθάνει. Πολύ περισσότερο δέν εἶναι «Ἑλλάς Ἑλλήνων Χριστιανῶν», ὅπως κάποιοι πιστεύουν. Ἤδη ἀπό τὴν ἵδρυση τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καί τὴν βαυαρική θεμελίωση τοῦ ἐκδυτικισμοῦ του, ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα θρησκεία μέν, ἀλλ' ὄχι Ὀρθοδοξία! Εἶναι ὅμως εὐνόητο, ὅτι θέτουν ἑαυτούς ἐκτός τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος καί οἱ βαπτισμένοι πολιτικοί, πού καταξιώνουν νομικά, δηλαδή μέ κάθε κρατική ἐγκυρότητα αὐτές τίς καταστάσεις. Ποτέ ὅμως δέν μποροῦν, ὀρθόδοξα, νά ἀντιμετωπισθοῦν αὐτές οἱ νεοεποχίτικες ρυθμίσεις μέ ἐκδηλώσεις μεσαιωνικές, διότι τότε ἁπλῶς εὐτελίζεται ἡ Πίστη. **Ἔξ ἄλλου κάθε παρόμοια ἀντίδραση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου, προϋποθέτει, ὅτι τά ἐλεγχόμενα πρόσωπα στόν κοινωνικό ἢ πολιτικό χῶρο διατηροῦν οὐσιαστική καί ὄχι τυπική σχέση μέ τήν Ὀρθοδοξία,** καί ἑπομένως μποροῦν νά δεχθοῦν τόν ποιμαντικό ἔλεγχο τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ποιμένων. Αὐτό πού θά ἀνέμενε τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα, κλῆρος καί λαός, ἀπό τὴν Ἱεραρχία του, εἶναι ἐνέργειες κατά τό παράδειγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν περίπτωση τοῦ αἰμομίκτη τῆς Κορίνθου...

Σῶμα Χριστοῦ

Τά διαπραττόμενα μέ τὴν παράχρηση τοῦ γενετησίου ἐνστίκτου ἐγκλήματα ἀφοροῦν σ' ὅλο τό ἐκκλησιαστικό σῶμα. Κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο Νύσσης, ἐνῶ νυμφαγωγός (παράνυμφος) στόν κατά Χριστόν γάμο εἶναι ὁ Θεός, «στὴν μοιχεία «νυμφαγωγός» εἶναι ὁ διάβολος. Ἐξ ἄλλου, οἱ θανάσιμες σαρκικές πτώσεις (πορνεία, μοιχεία), ἀναπτύσσουν πολυεδρική δυναμική κατά τόν Ἀπ. Παῦλο, ὅπως περιγράφονται ἀπό αὐτόν στὴν Α' Πρός Κορινθίους ἐπιστολή του (6,12 ἐπ.). Κατ' ἀρχάς τό σῶμα στίς πορνικές σχέσεις ἐκλαμβάνεται ὡς σκεῦος ἡδονῆς, ἐνῶ ἀναμένεται νά ἀναστηθεῖ κατά τὴν Κρίση, διά νά συνδοξασθεῖ ἢ συγκολασθεῖ μέ τὴν ψυχή. Ὁ λόγω τῆς πτώσεως χωρισμός ψυχῆς καί σώματος διά τοῦ σωματικοῦ θανάτου εἶναι τό τραγικότερο γεγονός στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία, ὅπως ψάλλουμε στή νεκρώσιμη Ἀκολουθία: «Οἴμοι, οἷον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχή, χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος! Οἴμοι, πόσα δάκρυα τότε, καί οὐχ ὑπάρχει ὁ ἐλεῶν αὐτήν!».

Τό σῶμα, ἀκόμη, δεχόμενο ἐνοικο τή Θεία Χάρη, γίνεται ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Ἀπόστολος ὅμως ὑπογραμμίζει καί κάτι συνταρακτικότερο: Μέ τό Βάπτισμα τό σῶμά μας γίνεται μέλος Χριστοῦ, στό σῶμα τοῦ Ὁποίου ἐγκετριζόμεθα. Τό πρόβλημα μετά τό βάπτισμα εἶναι πῶς ὁ φωτισμός τοῦ ἁγίου Πνεύματος θά διατηρηθεῖ ἐντός τοῦ βαπτισθέντος. Γι' αὐτό ἀπαιτεῖται ἡ μετά τό βάπτισμα συνεχής ἐν Χριστῷ παιδαγωγία καί πνευματική ζωή (ἄσκηση, μετοχή στά Μυστήρια), γιά νά μπορεῖ νά προχωρήσει ὁ πιστός πρός τή θέωσή του. Ἡ χρήση, συνεπῶς τῶν ἐν Χριστωμένων μελῶν τοῦ σώματός μας γιά τὴν διάπραξη ὁποιασδήποτε ἁμαρτίας, σημαίνει χρῆση μελῶν ὄχι δικῶν μας, ἀλλά τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἀναγκάζονται, ἔτσι τά μέλη τοῦ Χριστοῦ νά ἁμαρτήσουν. Βέβαια, ὁ Χριστός δέν βλάπτεται ἀπό τὴν ἐφάμαρτη αὐτή χρήση τῶν μελῶν Του. Ὁ ἁμαρτάνων εἶναι αὐτός πού ἀποκόπτεται ἀπό τό Κυριακό σῶμα. Αὐτή εἶναι ἡ τραγικότητα τῆς ἁμαρτίας. Ἄρα ὁ θανασίμως ἁμαρτάνων, ὅπως ὁ πόρνος ἢ μοιχός, ἀποκόπτεται ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπό τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Καί αὐτό ἔχει χρέος ἡ ἐκκλησιαστική Ποιμαντική νά ὑπενθυμίζει.

Κανείς, λοιπόν, δέν μπορεῖ νά ἰσχυρισθεῖ, κατά τόν Ἀπόστολο, ὅτι τό σῶμα εἶναι δικό του, ὥστε νά τό διαχειρισθεῖ κατά τὴν βούλησή του, ὅπως διατείνονται ὁ φεμινισμός καί ἡ ὁμοφυλοφιλία. Διότι ὁ ἄνθρωπος, ὡς κτίσμα, δημιούργημα τοῦ Χριστοῦ, «ὁ,τι καλόν» (Γέν. 1,31) ἔχει, εἶναι τοῦ Θεοῦ. «Ἄνθρωπε τί ἔχεις, ὃ οὐκ ἔλαβες;» - λέγει ὁ Ἀπόστολος. «Εἰ δέ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μή λαβών;» (Α΄ Κορ. 4,7). Δέν εἶμεθα παρά διαχειριστές τῶν δώρων τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία μας. Ἀλλά ὁ ἄνθρωπος καί γιά ἕνα ἀκόμη λόγο δέν ἀνήκει στόν ἑαυτό του, διότι ἔχει ἐξαγορασθεῖ μέ τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ («Ἠγοράσθητε γάρ τιμῆς», λέγει ὁ Ἀπόστολος). Ἔτσι, εἴμασθε «ἐξαγορασμένοι σκλάβοι», ὅπως ἑρμηνεύει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης. Γι' αὐτό καταλήγει ὁ Παῦλος μέ τὴν ἀγωνιώδη καί βαθύτατα πατρική ἐκείνη κραυγή: «Φεύγετε τὴν πορνείαν»! Διότι ἡ πορνεία –λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης- «κατατοξεύει κατ' ὀφθαλμῶν καί ἔστι τῶν ἄλλων πονηρευμάτων (ἁμαρτημάτων) φοβερώτερον»!

Πρόληψις

Δ΄ Στὴν ὀρθοδοξοπατερική παράδοσή μας περιλαμβάνεται καί ὁ τρόπος ἀντιμετώπισης τῶν πορνικῶν ἐκτροπῶν, πού ἀνήκει στὴν καρδιά τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ποιμαντικῆς. Τό βασικό φάρμακο εἶναι ἡ ἀντιμετώπισή τους ταυτόχρονα μέ τὴν ἐμφάνισή τους. Διότι, ἂν ἀφεθοῦν ἀσύδοτα, τότε θά κυριαρχήσουν στόν ἄνθρωπο. Γι' αὐτό συνιστᾶ ἀπό τὴν πεῖρα του ὄχι μόνον ὡς ἐκκλησιαστικός ποιμένας, ἀλλά καί ὡς συνήγορος -δικηγόρος-, γνώστης δηλαδή καί τῆς κοινωνίας, ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Ἐκβάλωμεν τοίνυν τά φρονήματα τά σαρκικά». Συγκαταλέγει δέ σ' αὐτά τὴν δίψα τοῦ πλούτου, τῆς τρυφῆς, τὴν φιλοδοξία καί τόν σαρκικό ἔρωτα[15]. Αὐτό ὅμως σημαίνει «ἐξορία τοῦ τῆς ἀκολασίας λόγου», ἐπιτυγχανόμενη μέ τά θεραπευτικά μέσα τῆς Ὀρθοδοξίας: «Δίδαξον αὐτόν (ἢ αὐτήν) νήφειν, ἐγρηγορέναι, εἰς προσευχάς ἀγρυπνεῖν...»[16]. Ἡ θεραπευτική ἀγωγή τῆς παράδοσής μας λαμβάνει ὑπόψει κάθε ἀφορμή πτώσης: τά θεάματα, τά ἀκούσματα, τά θέατρα, τά συμπόσια καί τά μεθύσια (καί τά ναρκωτικά, θά προσθέταμε σήμερα). Μέ βεβαιότητα δέ ἐπισημαίνει ὁ Ἅγιος, ὅτι «οὔτω καί οἱ ἔρωτες (μεταξύ τῶν συζύγων) θερμότεροι, καί ἡ εὔνοια γνησιωτέρα, καί ἡ φιλία ἀκριβεστέρα γίνεται, ὅταν μετά τοιαύτης φυλακῆς ἐπί τούς γάμους οἱ νέοι βαδίζωσιν»[17]. Ἡ φύλαξη τῆς σωματικῆς παρθενίας πρό τοῦ γάμου εἶναι, κατά τόν Χρυσόστομο, ἡ βασική προϋπόθεση τῆς ἐπιτυχίας του.

Θά μποροῦσε κάποιος, στηριζόμενος στούς ὁλότελα ξένους πρός τὴν ὀρθόδοξη παράδοση ἐπιστήμονες, πού ἀναπαράγουν τό ἀνθρώπινο μοντέλο τῆς ἀποχριστιανοποιημένης κοινωνίας τους, νά ἰσχυρισθοῦν, ὅτι οἱ σημερινές κοινωνικές συνθῆκες εἶναι διαφορετικές. Καί ὅμως ἡ ἱστορική γνώση τῆς κοινωνίας ἐπιβεβαιώνει, ὅτι σέ κάθε ἐποχή ὑπάρχουν οἱ ἀφορμές γιά τὴν ὑποδούλωση στὴν ἁμαρτία, ὅπως τίς ὑπογραμμίζει καί ὁ Χρυσόστομος παραπάνω. Βέβαια οὔτε τότε, οὔτε σήμερα ἡ Ὀρθοδοξία παραπέμπει σέ κάποιον Καιάδα, διά τούς βαρέως ἁμαρτάνοντες, ἀλλά καί δέν μπορεῖ καί νά δεχθεῖ τὴν πλάνη ὡς ἀλήθεια καί τόν θάνατο ὡς σωτηρία. Διότι τότε αὐτοκαταργεῖται, «συσχηματιζόμενη μέ τόν κόσμο» (Ρωμ.12,1) καί ἀρνούμενη τὴν ἀποστολή της νά ἀποτελεῖ τό φῶς καί τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Δέν παύει ποτέ νά ἀγαπᾶ τόν ἁμαρτωλό, καλώντας τον στή μετάνοια καί τὴν σωτηρία. Διότι μόνο ἔτσι τόν ἀγαπᾶ ἀληθινά.

Γενετήσιος ἀγωγή

Ε΄. Γίνεται, συνεπῶς, φανερό, ὅτι ἡ «σεξουαλική ἀγωγή» στὴν πατερική χριστιανικότητα δέν ἐχει τίποτε κοινό μέ τὴν κατανόησή της ἀπό τή Σχολική μας Ἐκπαίδευση καί τούς Πάτρονές της. Οἱ Ἅγιοι μᾶς διδάσκουν τὴν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων μύηση τῶν Νέων στή θεολογία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καί τὴν ὀρθόδοξη ἀνθρωπολογία. Δέν πρόκειται συνεπῶς, γιά μιά ψυχολογική ἢ ψυχιατρική ἀντιμετώπιση, πού μένει μόνο στὴν φαινομενολογία, οὔτε ὅμως καί γιά μιά ἠθικολογική καθοδήγηση, ἀλλά γιά παιδαγωγία, στηριζόμενη στὴν ἀγιοπνευματική θεώρηση τοῦ ἀνθρώπου, μέσα στό φῶς τῆς θείας ἀποκάλυψης καί τῆς ὀρθόδοξης σωτηριολογίας. Πόσοι, ὅμως ἀπό τούς κατ' ὄνομα Ὀρθοδόξους καταντοῦν θύματα τῶν θανατηφόρων μεθοδεύσεων τῆς Κρατικῆς μηχανῆς καί τῶν ἄχριστων –καί γι' αὐτό καί ἄχρηστων- Μεντόρων της, πού κατευθύνουν στή θανάτωση ψυχοσωματικά τῆς νέας Γενιᾶς τοῦ Ἔθνους! Τό σῶμα καταντᾶ ὑποτιμημένη ἀξία καί ἀντικείμενο στὴν ἐπίτευξη ἡδονῆς.

Ἡ ὀρθοδοξοπατερική ὅμως παράδοση μᾶς ἔχει κληροδοτήσει τὴν θεόσδοτη στάση ἀπέναντι στό σῶμα, ἐντάσσοντάς το στὴν πορεία καί διαδικασία τῆς σωτηρίας, δηλαδή θεώσεως. Αὐτό προσφέρει κυρίως ὁ λόγος τοῦ Ἀπ. Παύλου τῆς Α' Πρός Κορινθίους (κεφ. 6, 12-20), πού ἐκλέχθηκε ἀπό τούς Πατέρες μας ὡς κατάλληλο ἀποστολικό ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀσώτου. Ἡ περικοπή αὐτή -ἀντίδοτο στὴν αὐτονομημένη ζήτηση ἡδονῆς καί τὴν πνευματική νέκρωση τοῦ ἀνθρώπου- εἶναι ἡ μεγαλύτερη καταξίωση τοῦ σώματος μέσα στό φῶς τοῦ αἰώνιου προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ὀρθοδοξοπατερική ἀντίληψη ὅμως γιά τόν ἄνθρωπο καί τό σῶμα δέν διδάσκεται θεωρητικά, οὔτε καί ἐπιβάλλεται. Ἐμπνέεται μέσα ἀπό τὴν ἔνταξη τῶν παιδιῶν σέ μιά ἐμπειρία ζωῆς, στὴν οἰκογένεια καί τὴν ζωή τῆς ἐνορίας, κοντά στόν πνευματικό Πατέρα. Αὐτή ἡ σχέση πρέπει νά ἀρχίζει ἐνωρίς, στὴν παιδική ἡλικία. Σέ ἀντίθετη περίπτωση διαμορφώνεται ἕνας ψευδής Χριστιανισμός, πού μέ κάθε ἀφέλεια μπορεῖ νά ὀνομάζεται Ὀρθοδοξία, ἀλλά δέν διαφέρει ἀπό τὴν χωρίς Χριστό κοινωνία.

Σ' αὐτό τό κλίμα ἐντάσσονται καί οἱ ἀξιώσεις τῶν κατ' ὄνομα Χριστιανῶν, πού ἀπαιτοῦν ἡ νόσος τῆς διαστροφῆς τῆς γενετήσιας λειτουργίας νά γίνεται ὄχι ἁπλῶς ἀνεκτή, ἀλλά καί νά καταξιώνεται καί ἀπό τούς νόμους τῆς ἑλληνορθόδοξης κοινωνίας.

Τό ἐπιχείρημα τέλος, ὅτι, ἐφ' ὅσον πολλοί τῶν Χριστιανῶν δέν εἶναι συνεπεῖς στὴν Πίστη τους καί γι' αὐτό προκύπτει ἡ ἀνάγκη ἀναπροσαρμογῆς καί τῆς Ὀρθοδοξίας στίς σημερινές συνθῆκες, μέ τὴν ἀποδοχή τοῦ φρονήματος τοῦ κόσμου, θά ὁδηγήσει σέ ἕνα «Χριστιανισμό» οἰκουμενιστικοῦ τύπου χωρίς θεραπευτική καί σωτηριολογική δύναμη. Θά ἰσοδυναμοῦσε δέ μέ τὴν ἀλλοίωση τῶν μεθόδων τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ἐπειδή ὁ ἀσθενής μένει ἀμετάθετα ταυτισμένος μέ τή νόσο του, θέλοντας μάλιστα νά ἐπιβάλει τὴν ἀσθένειά του ὡς ὑγεία.

(Ἀνακοίνωση σέ Ἡμερίδα τῆς Ἐνορίας Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀθηνῶν, στίς 27.2.2016)

Σημειώσεις:

1. Βλ. εὐρύτερη διαπραγμάτευση στίς μελέτες τοῦ π. Γ.Δ.Μ: «Τό μυστήριο τοῦ Γάμου ὡς ἐκκλησιαστικό γεγονός» καί «Οἱ διαφυλικές σχέσεις στὴν Ὀρθοδοξία καί ἡ Ὀρθόδοξη γενετήσια ἀγωγή», στό βιβλίο του «Ἀγωνιστικά», Ὀρθόδοξος Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 2012, σελ. 95-110 καί 111-123. 2) Αὐτή εἶναι ἡ βασική διδασκαλία τῆς ὀρθόδοξης Χριστολογίας καί Σωτηριολογίας. 3) Εἰς ρητόν «Διά δέ τάς πορνείας», 3 PG 51,213. 4) Ἱερός Χρυσόστομος: « Ἐδόθη μέν οὖν καί παιδοποιΐας ἕνεκεν ὁ γάμος, πολλῷ δέ πλέον ὑπέρ τοῦ σβέσαι τήν τῆς φύσεως πύρωσιν» (ἐπικαλεῖται τόν Παῦλο, Α΄ Κορ. 7,2. 15). Περί Παρθενίας ιθ΄, PG 48,547. 5) PG 52, 387. 6) PG 37, 181/4 7) Στήν πρός Διόγνητον Ἐπιστολή (β΄ αἰ.) διαβάζουμε, ὅτι «οἱ (ἀληθινοί) Χριστιανοί τοῖς ἰδίοις βίοις νικῶσι –καθιστοῦν περιττούς- τούς νόμους (V, 10). 8) Εἰς Ἐφεσίους, Ὁμιλία Κ, 1 PG 62,136. 9) Ἐγκώμιον εἰς Μάξιμον, 3. PG 51,230. 10) «Εἰ βούλει ὁρᾶν καί τέρπεσθαι, ὅρα τήν σεαυτοῦ γυναῖκα καί ταύτης ἔρα διηνεκῶς· οὐδείς κωλύει νόμος» Εἰς Ματθ., ὁμιλία ΙΖ, 2 PG 57,257 11) Ἱερός Χρυσόστομος, PG 60, 342. 12) Ἱερός Χρυσόστομος, PG 50,713 13) Ἱερός Χρυσόστομος, PG 63,68. 14) Εἶναι ὑπέροχο, πράγματι, τό σχετιζόμενο μέ τό θέμα μας Ποίημα τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγ

Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου (1985)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

στους, διότι καὶ οἱ ἄπιστοι καὶ οἱ μὴ Χριστιανοὶ ἀπὸ τὸ μέγα ἔλεος τοῦ Θεοῦ ζοῦν, ἐπειδὴ «τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους»[3]- αὐτὸ τὸ μέγα ἔλεος ἔρχεται στὸν κόσμο διὰ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ἰδιαιτέρως στὴν Ἐκκλησία καὶ στοὺς πιστοὺς καὶ εὐλαβεῖς Χριστιανούς. Γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ ἐμεῖς, πῶς νὰ ἐκφράσουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας στὴν Παναγία μας γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα μᾶς προσέφερε;

Ὑποφέραμε ἐδῶ στὸ Ἅγιον Ὄρος ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες ἀπὸ λειψυδρία καὶ φθάσαμε νὰ σκεπτώμεθα τί νὰ κάνουμε, διότι μειωνόταν ἐπικίνδυνα τὸ νερό, καὶ κάναμε λιτανεία πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ εἴχαμε τὴν ἐλπίδα μας, ὅτι ἡ Ἔφορος τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ τόπου, ἡ Κυρία Θεοτόκος, δὲν θὰ παρίδῃ τὶς ἀνάξιες προσευχές μας. Θὰ μποροῦσε καὶ ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ βρέξῃ. Δὲν ἔβρεξε ὅμως. Ὅταν γυρίζαμε ἀπὸ τὴν λιτανεία, εἶχα μία βεβαιότητα μέσα στὴν ψυχή μου, ὅτι ἡ Παναγία δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀκούσῃ τὰ τέκνα της. Εἶπα στὸν Διάκονο ποὺ ἦταν κοντά μου: "Θὰ βρέξῃ σὲ λίγες ἡμέρες". Ἔτσι μία τέτοια βεβαιότητα εἶχα μέσα στὴν ψυχή μου. Ὄχι ἐπειδὴ εἴμεθα ἄξιοι νὰ μᾶς ἀκούσῃ ἡ Παναγία ἡ προσφέραμε τὴν προσευχή μας καὶ τὴν ἱκεσία μας μὲ τὴν δέουσα πίστι, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ Παναγία μας μᾶς ἀγαπᾶ, διότι εἶναι ἡ μητέρα μας, ὅλων τῶν Χριστιανῶν, καὶ κατὰ ἕνα ἰδιαίτερο τρόπο μητέρα ἐκείνων ποὺ ἐγκατέλειψαν τὶς μητέρες τους γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Μονογενοῦς της Υἱοῦ, δηλαδὴ τῶν Μοναχῶν. Καὶ νὰ ποὺ ἔγινε τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας. Περίμενε σήμερα νὰ βρέξῃ, γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ, ὅτι ὄντως ἡ βροχὴ αὐτὴ ἐπὶ τῇ ἱερᾷ της μνήμῃ εἶναι δική της εὐλογία καὶ δική της δωρεά.

Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ὁποῖο ἔγινε σήμερα καὶ χαροποιεῖ τὴν ψυχή μας, αὐτὸ εἶναι περίπου καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔγινε μὲ τὴν σωτηρία μας. Ἄνυδρος γῆ ἦταν ὁ κόσμος πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Θεανθρώπου. Ἐξηραίνοντο οἱ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων. Ξηρασία μεγάλη, λιμὸς πνευματικός, θάνατοι πνευματικοί, ὅλα μέσα σὲ μία ξηρότητα, σὲ μία ἀπελπισία. Καὶ περίμενε ὁ κόσμος νὰ ἔλθῃ μία οὐράνιος βροχὴ νὰ ποτίσῃ τὶς ψυχὲς ποὺ εὑρίσκοντο «ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ»[4]. Καὶ ἡ Οὐράνιος Βροχὴ ἦλθε. Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν οὐράνιο βροχή, τὸν Θεάνθρωπο Χριστό, ποὺ ἦλθε καὶ ἐδρόσισε τὶς ψυχές μας, τὴν ἔφερε ἡ Οὐράνιος Νεφέλη, ἡ Ὀμβροτόκος Νεφέλη καὶ Ὀμβροφόρος Νεφέλη, κατὰ τοὺς ἱεροὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Νεφέλη Ὀμβροφόρος, ποὺ φέρνει βροχή, καὶ Νεφέλη Ὀμβροτόκος, ποὺ γεννάει βροχή. Καὶ αὐτὴ ἡ Ὀμβροφόρος καὶ Ὀμβροτόκος Νεφέλη ἡ Παναγία μας ὑπῆρξε. «Νεφέλη Κούφη»[5], κατὰ τὸν προφήτη Ἠσαΐα, ἐλαφρά, ὡραία. Ὄχι νεφέλη ὀρμητική, ποὺ θὰ φέρῃ καταιγίδα καὶ θὰ πνίξῃ τὸν κόσμο, ὅπως ἐπνίγη στὸν καιρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἀλλὰ νεφέλη ποὺ θὰ φέρῃ εὐφροσύνη στὶς καρδιές μας, θὰ φέρῃ παρηγοριά, θὰ φέρῃ τὸν Θεὸ τῆς εἰρήνης, θὰ φέρῃ βροχὴ ἁπαλὴ καὶ ποτιστικὴ καὶ σιγανὴ καὶ ἀποτελεσματική.

Αὐτὴ ἡ Ὀμβροφόρος Νεφέλη εἶναι ἡ Κυρία Θεοτόκος καὶ αὐτὴ τὴν Ὀμβροφόρο καὶ Ὀμβροτόκο Νεφέλη σήμερα ἐκήδευσαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἐν νεφέλαις αἰρόμενοι καὶ προσερχόμενοι εἰς τὴν ἁγίαν Σιών, γιὰ νὰ κηδεύσουν τὸ Πανάχραντο Σῶμα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Καὶ ἐμεῖς μαζί τους προσκυνοῦμε τὸ πάνσεπτο Σῶμα τῆς Παναγίας μας καὶ ἱκετεύουμε καὶ ζητοῦμε τὴν εὐλογία της καὶ τὴν χάρι της. Καὶ ἐπειδὴ ἐμαθητεύσαμε καὶ διδαχθήκαμε τόσο ἀπὸ τὴν ἴδια ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν Μονογενῆ της Υἱό, ὅτι, μόνον ἐὰν κατεβοῦμε μὲ τὴν ταπείνωσι καὶ τὴν ἄκρα ὑπακοή, τότε καὶ θὰ ἀνεβοῦμε, καὶ ἐπειδὴ γνωρίζουμε πόσο δύσκολο εἶναι νὰ κατεβοῦμε γιὰ νὰ ἀνεβοῦμε, τὴν παρακαλοῦμε σήμερα μὲ ταπείνωσι νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ κόψουμε τὸ ἀρρωστημένο καὶ ἐγωιστικό μας θέλημα, ποὺ εἶναι τὸ κυριώτερο ἐμπόδιο στὴν ὕψωσί μας πρὸς τὸν Θεό. Νὰ ἀποκτήσουμε τὴν ἀληθινή, καρδιακή, ἀδιάκριτο ὑπακοή, χωρὶς τὴν ὁποία δὲν ἔρχεται ἡ εὐλογημένη ταπείνωσις. Καὶ ἔτσι νὰ ἔχουμε καὶ ἐμεῖς μερίδα καὶ κλῆρο μαζί της. Διότι δὲν θὰ μᾶς σώσῃ τὸ Σχῆμα, δὲν θὰ μᾶς σώσῃ ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιτέλεσις τῶν τύπων τῆς λατρείας, δὲν θὰ μᾶς σώσουν οἱ ἀγρυπνίες καὶ οἱ ψαλμῳδίες, ἂν πίσω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν βρίσκεται ἡ βαθεῖα ταπείνωσις, ἡ συντετριμμένη καρδία, μὲ ὑποταγὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ στὸν πνευματικό μας πατέρα.

Αὐτὰ λοιπόν, πατέρες, ἃς ζητήσουμε σήμερα ἀπὸ τὴν Παναγία μας καὶ ἃς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ μᾶς τὰ δώσῃ, διότι Αὐτὴ εἶναι ἀοράτως καὶ μυστικῶς προεξάρχουσα τῆς πανηγύρεώς μας, ἔχει καὶ τὰ αὐτιά της ἰδιαιτέρως ἀνοικτὰ καὶ ἀκούει τοὺς εὐλαβεῖς πόθους μας καὶ τὶς ἱερὲς προσδοκίες καὶ ἱκεσίες. Τὴν εὐχαριστοῦμε, τὴν προσκυνοῦμε καὶ τὴν παρακαλοῦμε νὰ μεσιτεύῃ στὸν Μονογενῆ της Υἱόν.

Σημειώσεις:

1. Ἅγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ, ὁμιλία ΛΖ΄, Εἰς τὴν πάνσεπτον Κοίμησιν τῆς πανυπεράγνου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ΕΠΕ, Θεσ/νίκη 2008, τόμ. 10, σελ. 438, §2. 2. Λουκ. α΄ 52. 3. Ματθ. ε΄ 45. 4. Ψαλμ. ξβ΄ 2. 5. Ἠσ. ιθ΄ 1.

Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος καὶ αἱ ἐπιπτώσεις της εἰς τὸν μοναχισμόν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Θεὸ ὀφείλουμε, γιὰ αὐτὴν τὴν ἀγάπη θὰ δώσουμε λόγο. Γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς Λατίνους δὲν ἔχουμε καμία ὑποχρέωση ὅσο παραμένουν στὰ αἱρετικὰ πιστεύω τους. Θὰ ἀπολογηθοῦν γιαυτοὺς οἱ Ἅγιοι Μᾶρκος Εὐγενικός, καὶ οἱ ἀγιορεῖτες Ἅγ. Κοσμᾶς (Αἰτωλὸς) καὶ Ἅγ. Κοσμᾶς ὁ Πρῶτος. Τὸ Ἅγιο Ὄρος σφράγισε μὲ αἷμα καὶ πανηγυρίζει τὴν ἀντίσταση πρὸς τοὺς Λατινόφρονες καὶ τοὺς ἀκολούθους των. Δὲν ξεχνιοῦνται αὐτὰ ἔτσι ἁπλὰ ἐν ὀνόματι τῆς γενικῆς ἀγάπης πρὸς ὅλους. Μακάρι νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὶς αἱρέσεις τους οἱ Παπικοὶ καὶ τοὺς στρώνουμε χαλὶ νὰ μποῦν στὴν Ἐκκλησία. Τὸ Ἅγιο Ὄρος ζεῖ στὸ ὀξυγόνο τῶν ἄκτιστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ (κατὰ τὸν Ἁγιορείτη Ἅγ. Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ)· ἂν κοπεῖ αὐτὸ τὸ ὀξυγόνο, θὰ διαλυθεῖ. Οἱ Λατῖνοι ἀκοῦν γιὰ ἅγιο Γρηγόριο καὶ παθαίνουν ὁμαδικὴ ἀλλεργία. Τί μᾶς ἑνώνει λοιπὸν μὲ αὐτούς;

Μόνο οἱ ἐκβιαστικὲς ἐπιταγὲς σκοτεινῶν κύκλων θέλουν μία τέτοια ἕνωση. Μία ἕνωση ποὺ θὰ ἐξαφανίσει ὅποια ἐκκλησία τὴν ἀποδεχθεῖ. Αὐτὰ τὰ ἐξωθεσμικὰ κέντρα ἐνεργοῦν ἐκβιάζοντας χρόνια τώρα τὸ σκλαβωμένο Πατριαρχεῖο μας καὶ τὴν σκλαβωμένη πλέον Χώρα μας.

Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο θὰ σκύψει μὲ πατρικὴ ἀγάπη ν' ἀκούσει τὶς ἀνιδιοτελεῖς φωνὲς τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος, ὥστε νὰ δοθοῦν ἐξηγήσεις καὶ ἐγγυήσεις ὅτι δὲν θὰ πουληθεῖ ἡ πίστη μας, λόγῳ ἀπειλῶν καὶ ἐκβιασμῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ πακτωλοῦ χρημάτων τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας, μέσα σὲ ἕνα ἀπειλητικὸ περιβάλλον πολέμων, ἀνέχειας καὶ λιτότητας.

Παραθέτουμε κάποια ἀποσπάσματα ὁμιλιῶν ἀπὸ τὴν ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγ. Κοσμᾶ τοῦ Πρώτου (18 Νοεμβρίου 1981) στὸ ναὸ τοῦ Πρωτάτου Καρυῶν πρὸς ἐπίρρωση τῶν ἀνωτέρω.

Ὁ Πρωτεπιστάτης Προηγούμενος Ματθαῖος Βατοπαιδινὸς στὸν πάνσεπτο Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Πρωτάτου μεταξὺ ἄλλων ἀνέφερε: «Πιστὸς συνεχιστὴς τῆς εὐσεβοῦς Ἁγιορείτικης Παραδόσεως τὸ Ἱεροκοινοτικὸν Σῶμα ἤχθη εἰς τὴν ἱστορικὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ὅπως προβῇ εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων τοῦ ὑπὸ τῶν Ἑνωτικῶν ἀποκταθέντος Πρώτου Κοσμᾶ, ἀποκταθέντος, τοῦτο τὸ λέγω καὶ τὸ διακηρύττω μετὰ πεποιθήσεως, τόσον ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ὅσον καὶ ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἰατροῦ κ. Χατζηεμμανουὴλ κατὰ τὴν γενομένη γνωμάτευση αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τῶν λειψάνων ἅτινα κεῖνται ἀνέπαφα ὡς εὑρέθησαν, καὶ ἡμπορεῖ ὁ καθένας νὰ ἐκφέρῃ τὴν γνώμην του. Καὶ ὅμως εὑρέθησαν ἄνθρωποι κατέχοντες ὑψηλὰς θέσεις ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Γραμματολογίᾳ καὶ ἀπεφάνθησαν γράφοντες ὅτι ὁ τοῦ 13ου αἰῶνος θρυλούμενος διωγμὸς τῶν Ἁγιορειτῶν εἶναι μῦθος. Τὴν ἀπάντησιν δὲν τὴν δίδομεν ἡμεῖς, ἀλλὰ τὰ εὑρεθέντα διὰ τῆς ἀνακομιδῆς λείψανα τοῦ Ὁσίου Ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ, ὅλως δὲ ἰδιαιτέρως ἡ διάταξις αὐτῶν, ἐντὸς τοῦ εὑρεθέντος τάφου. Τὴν ὡς ἄνω ἀπάντησιν τὴν δίδει τὸ Ἱεροκοινοτικὸν Σῶμα πρὸς τοὺς δυσφοροῦντας».

Ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου Ἀρχιμ. Γεώργιος σὲ ὁμιλία του στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Πρωτάτου ἀνέφερε μεταξὺ ἄλλων ἐμπνευσμένα καὶ ὁμολογιακά: «Ἐδῶ τελειοῦται μαρτυρικῶς ὁ ὁμολογητὴς τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἱερομάρτυς Κοσμᾶς, τοῦ ὁποίου τὸ σεβάσμιο, εὐωδιάζον καὶ χαριτόβρυτο μαρτυρικὸ λείψανο ἀνεκαλύφθη, μερίμνῃ τῆς Σεβαστῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, στὸ Νάρθηκα τοῦ πανσέπτου αὐτοῦ Ναοῦ. Ἐδέχθη τὸν μαρτυρικὸ θάνατο ὁ μακάριος ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό. Τὸ μαρτύριο εἶναι ὅ,τι ὑψηλότερο ἔχει νὰ προσφέρει ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν Θεό. Μακάριε καὶ Σεπτὲ Πρῶτε τοῦ Ἁγίου Ὄρους, Ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Κοσμᾶ, πρῶτος στὸ ἱερὸ διακόνημα τοῦ Πρώτου τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, πρῶτος καὶ στὸ μαρτύριο καὶ τὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ. Πρῶτος στὴν ἕδρα τοῦ Πρωτάτου, πρῶτος καὶ στὴν ἀγχόνη καὶ τὸν θάνατο καὶ τὸν τάφο. Τὸ πολύαθλο καὶ μαρτυρικό σου σῶμα ὡς πολύτιμο θησαυρὸ ἔκρυψε καὶ ἐφύλαξε ἡ ἱερὰ αὐτὴ γῆ. Τώρα, μὲ θεία νεῦσι, ὡς ἀστὴρ ἑωθινὸς ἀνατέλλεις πάλι στὸ Ἀγιώνυμο αὐτὸ Ὄρος καὶ στὴν ἀπανταχοῦ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ φωτίσῃς καὶ ὁδηγήσῃς τὶς ψυχές μας στὴν ἀκλινῆ ὁμολογία τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Σφραγίζονται σήμερα τὰ στόματα ὅσων ἠθέλησαν νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν ὁμολογία τῶν Ἁγιορειτῶν καὶ τὴν μαρτυρική τους τελείωσι ἀπὸ τοὺς λατινόφρονες. Χάρις στὴν ἰδική σου θυσία ἡμπορεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ λέγουν πρὸς τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο «ἔρχου καὶ ἴδε», τὸν ἀληθινὸ Χριστό, τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας του καὶ τῆς Χάριτός του, τὸν ὅλο Χριστό, τὴν κεφαλὴ καὶ τὸ σῶμα του. Ἡ φωνή σου ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν ἀκούγεται σήμερα. Ἀπὸ τὸν τάφο σου ἕνας μυστικὸς ποταμὸς ἀναβλύζει, τοῦ ὁποίου τὰ ὁρμήματα εὐφραίνουν τὴν Πόλιν τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἁγία ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὀρθόδοξο Καθολικὴ Ἐκκλησία. Εὐλογημένη ἡ ἄσκησίς σου. Εὐλογημένη ἡ ὁμολογία σου. Εὐλογημένος ὁ μαρτυρικός σου θάνατος. Εὐλογημένη ἡ ἐπὶ 700 χρόνια σπορά σου στὴν Ἀγιορειτικὴ γῆ. Εὐλογημένη καὶ ἡ φανέρωσίς σου στοὺς δύσκολους γιὰ τὸν κόσμο καὶ τὴν Ἐκκλησία καιρούς μας. Τὸ Ἅγιον Ὄρος στὸ πρόσωπό σου καὶ στὰ πρόσωπα τῶν ἄλλων ἁγίων Ἀγιορειτῶν ὁσιομαρτύρων τῶν ἐλεγξάντων τοὺς Λατινόφρονες δὲν συνεβιβάσθη οὔτε συμβιβάζεται. Ἡ ἀγχόνη σου ἐπιβάλλει καὶ σὲ μᾶς νὰ ἀνανεώσουμε σήμερα τὴν ὁμολογία τὴν ἰδική σου καὶ τῶν λοιπῶν ὁσιομαρτύρων, ὄντες διάδοχοί σας καὶ συνεχισταὶ τῆς παραδόσεώς σας. Ὁμολογοῦμε, λοιπόν, ὅπως ἔγραψαν οἱ Ἁγιορεῖται πρὸς τὸν λατινόφρονα Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Η΄ τὸν Παλαιολόγο, λήγοντος τοῦ 13ου αἰῶνος, ὅτι "Πᾶσα ἡ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν ποίμνη ἓν σῶμά ἐστιν, ὑπὸ μιᾶς κεφαλῆς διοικούμενον, ὃς ἐστι Χριστὸς Ἰησοῦς"».

Καρυὲς Ἁγ. Ὄρους 14.7.2016

«Ἡ Σύνοδος τῆς Μιλήτου»

Τοῦ κ. κ. Νικολάου Σακαλάκη, Μαθηματικοῦ

Ἀναμφίβολα, ἡ συμπαγὴς ἑνότητα πίστεως καὶ ἀποστολικῆς δράσης τοῦ Ἀπ. Παύλου βρῆκε τὴν ἔκφρασή της, σφαιρικά, στὴ σύνοδο τῆς Μιλήτου, τὴν ὁποία συγκάλεσε στὴν τρίτη ἀποστολικὴ περιοδεία του. Ὁ εὐαγγελιστὴς (Πράξ. 20,17) Λουκᾶς γράφει: «Ἀπὸ τὴ Μίλητο ὁ Παῦλος ἔστειλε στὴν Ἔφεσο καὶ κάλεσε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας». Τότε καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς λέγονταν «πρεσβύτεροι». Ἡ συνέπεια στὴν ποιμαντικὴ στάση καὶ δράση ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ποιότητα τῆς συνείδησης, ἀπὸ τὴν πνευματική της εὐαισθησία, ποὺ εἶναι συνάρτηση τῆς πνευματικῆς προσήλωσης στὴν ὀρθὴ πίστη καὶ ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος ἀνεργοποίησε καὶ διατήρησε τὴ Θεία Χάρι μέσα του. Φανέρωσε σημεῖα-τεκμήρια ἀγιοπνευματικὰ γιὰ τὴ γνησιότητα τῆς ἀποστολῆς του, γιὰ τὴν πραγματικότητα τῆς παρουσίας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ὁ π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος γράφει σὲ βιβλίο του γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς συνόδου: «Τοὺς ὁμολογεῖ ὁ Παῦλος ὅτι ἔκανε τὸ καθῆκον του. Τοὺς κάνει συστάσεις γιὰ τὴν συμπεριφορά τους στὸ ποίμνιο καὶ τοὺς ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴ ἀπὸ ψευτοδιδασκάλους-αἱρετικούς. Τέλος, ἀναθέτει τοὺς ἐπισκόπους στὴ Χάρι καὶ στὸ λόγο τοῦ Θεοῦ».

Ὁ Ἀπ. Παῦλος στὴ σύνοδο αὐτὴ ἔδωσε τὸν καθολικὸ τύπο τοῦ ἐπισκόπου-ποιμένα καὶ πατέρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ διαμόρφωσε τὸ πνευματικὸ πλαίσιο λειτουργίας-σύνθεσης μιᾶς ὄντως Ἐκκλησιαστικῆς συνόδου.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ ὁ Παῦλος, πραγμάτωσαν στὴν ὑπαρξή τους τὸ προαιώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο (Ἐφεσ. 1,4-5).

Γιὰ τοὺς Πατέρες ὁ Ἰ. Χρυσόστομος τονίζει: «Τίποτε λιγότερο δὲν ἔχετε τοῦ Χριστοῦ, ὅπως σὲ ἐκεῖνον κατοίκησε ἡ Θεότητα ἔτσι καὶ σὲ ἐσᾶς» (Ε.Π.Ε. 22,194). Ἔζησαν δηλαδὴ ἄξιοι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τὸν παρόντα κόσμο ἔγιναν μέτοχοι τῆς ἄκτιστης δόξας καὶ βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι μία πραγματικότητα, ποὺ δὲν τὴν καταλαβαίνουν κυρίως οἱ Προτεστάντες καὶ κατὰ προέκταση ἡ μεταπατερικὴ σκέψη-θεολογία.

Ἡ σύνοδος τῆς Μιλήτου καὶ ἡ σύνοδος τῶν Ἱεροσολύμων, δρομολόγησαν τὴν πνευματικὴ λειτουργία τῶν ἑπόμενων συνόδων (Οἰκουμενικῶν).

Σὲ ὅλες τὶς συνόδους προβλήθηκε ἡ ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ στὶς δύο ὄψεις της δηλ. καὶ ὡς φῶς καὶ ὡς ἔλεγχος. Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸν ἄξονα αἵρεση-σχίσμα ὁ Παῦλος στὴ σύνοδο ἦταν ἰδιαίτερα προφητικός. Σὲ βάθος χρόνου θὰ ἐμφανισθοῦν -τόνισε- ποιμένες αἱρετικοί, ὀργανωμένες αἱρέσεις καὶ ἀληθοφανῆ μορφώματα πίστεως, ποὺ θὰ ἐμφανίζονται ὡς ἀληθινὴ Ἐκκλησία. Ἴσως διέκρινε προφητικὰ-χαρισματικὰ τοὺς κινδύνους τῶν αἱρέσεων στὸ ἀπώτερο μέλλον, στὸ σήμερα. Ἡ σημερινὴ οἰκουμενιστικὴ αἵρεση, ποὺ προσπαθεῖ νὰ μορφοποιήσει μία "νέα ἐκκλησία" ἐπιστρατεύει καὶ τὴν Γραφή. Ὅμως δὲν ὑποστηρίζεται ἀπὸ ἁγιοπνευματικὰ σημεῖα-τεκμήρια, ἀπὸ θαύματα, ἀπὸ ἰάσεις καὶ ἀπὸ ἄλλα χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποὺ κοσμοῦν τὸ βίο τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τὴν ἱστορία τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας. Χωρὶς τὸν ὀρθόδοξο πατερικὸ νοῦ ὁ οἰκουμενισμὸς ἀκολουθεῖ "ἴδιον θέλημα", ἀνυπακοὴ δηλαδὴ στὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία.

Ἡ μελέτη τῆς συνόδου στὴ Μίλητο σὲ ἀπογειώνει ἀπὸ τὴ χλιαρότητα τῆς σημερινῆς Ἐκκλησιαστικῆς πραγματικότητας καὶ σὲ συνδέει νοερὰ - πνευματικὰ μὲ τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς Ἀλεξανδρείας, Καισαρείας, Ἀντιοχείας, Κωνσταντινουπόλεως, Ἱππῶνος καὶ Μεδιολάνων καθώς καὶ μὲ ὅλα τὰ κέντρα τοῦ μαχόμενου Ὀρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, ὅπου μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰ «στίγματα» τοῦ Χριστοῦ στὸ σῶμα τους -ὅπως ὁ Παῦλος - λειτουργοῦσαν ὡς ἄγρυπνοι φρουροὶ τῆς Ὀρθοδόξης διδασκαλίας.

Ὁ π. Ἐφραιμ ὁ Κατουνακιώτης, ὁ ἅγιος αὐτὸς μοναχὸς - πατέρας τῶν ἡμερῶν μας, ὑπογράμμιζε ἰδιαίτερα τὴν ἀρετὴ τῆς ὑπακοῆς στὴν Ὀρθόδοξη διδασκαλία καὶ κατὰ προέκταση στὸν πνευματικό. Ἔλεγε πατρικά: «τὸ ζητούμενο στὴν ὑπακοὴ εἶναι ἡ συμμόρφωσή μας πρὸς τὸ Θεῖο θέλημα καὶ ὁ τελικὸς ἀποδέκτης τῆς ὑπακοῆς μας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Τριαδικὸς Θεός».

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἔχει νόημα νὰ ἀσχοληθῆ κανεὶς μὲ τὰ κείμενα; Οὐσιαστικῶς ὄχι. Ὡστόσο θὰ ἀφιερώσωμεν ὀλίγον χῶρον διὰ τὴν σφαιρικὴν ἐνημέρωσιν τῶν ἀναγνωστῶν.

Κατ' ἀρχὰς νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι τὰ τελικὰ κείμενα δὲν ἔχουν μεγάλας διαφοράς, πρὸς τὰ κείμενα τὰ ὁποῖα ὑπεβλήθησαν. Τὸ γεγονὸς πάντως ὅτι προσῆλθαν ὅλοι εἰς μίαν Σύνοδον μὲ προκατασκευασμένα κείμενα, τὰ ὁποῖα ἐγνωστοποιήθησαν μόλις τρεῖς μῆνας πρίν, δημιουργεῖ πολλὰ ἐρωτηματικά. Μάλιστα, συμφώνως πρὸς τὸν κανονισμὸν «τὸ τελικόν Μήνυμα τῆς Συνόδου, τὸ ὁποῖον θὰ προετοιμασθῆ ἐν σχεδίῳ ὑπὸ Πανορθοδόξου Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς μίαν ἑβδομάδα πρὸ τῆς συγκλήσεως αὐτῆς» ἐδόθη πράγματι ἕτοιμον εἰς τοὺς Προκαθημένους! Ἐπίσης, νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁποιος ἀναγνώσει ὅλα τὰ κείμενα ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τέλους ὅπως καὶ τὸ μήνυμα καὶ τὴν ἐγκύκλιον τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης θὰ παρατηρήσῃ ὅτι πρόκειται περὶ ἐκθέσεων ἰδεῶν, οὐδὲν καίριον προσθέτουν οὔτε λύνουν κάποιο πρόβλημα, μὲ περιορισμένην, μάλιστα, χρῆσιν χωρίων ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀναγνώρισις τῶν αἱρετικῶν ὡς Ἐκκλησιῶν;

Ἡ τελικὴ διατύπωσις εἰς τὸ ἐπίμαχον κείμενον διὰ τὰς διαχριστιανικὰς σχέσεις ἦτο ἡ ἀκόλουθος: «ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν». Ἡ φράσις κατὰ πολλοὺς εἶναι ἀμφίσημος, ὥστε νὰ ἀφήνῃ εἰς τὴν κάθε πλευρὰν περιθώρια ἑρμηνείας της κατὰ τὸ δοκοῦν. Ὅμως εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ διάστασις μεταξὺ ἱστορίας καὶ πραγματικότητος; Εἶναι δυνατὸν Σύνοδος νὰ καταντᾶ συνέλευσις ἱστορικῶν ἐπιστημόνων;

Παρ' ὅλα αὐτὰ κατὰ τὴ γνώμην μας ἡ συγκεκριμένη διατύπωσις δὲν ἔχει καμίαν σημασίαν ἐφ' ὅσον εἰς ἄλλα σημεῖα τοῦ κειμένου χρησιμοποιεῖται ὁλοκάθαρα ὁ ὅρος Ἐκκλησία: «διότι αἱ μὴ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ Ὁμολογίαι… ὅλοι οἱ Χριστιανοί… εἰς τὸν διηρημένον χριστιανικὸν κόσμον…». Μάλιστα καὶ εἰς τὸ κανονισμὸν τῆς Συνόδου λαμβάνονται μέτρα διὰ τὴν «κατάλληλον πληροφόρησιν τῶν παρισταμένων Παρατηρητῶν τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν…» καὶ ὑπάρχει καὶ παράγραφος ποὺ ἐπιγράφεται ὡς «Παρατηρηταί ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν».

Καλυτέρα ἐπιβεβαίωσις δι' αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπουσία ἀνάγκης Ὀρθοδόξου κατηχήσεως τῶν αἱρετικῶν. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐγκύκλιον τῆς Συνόδου ἀποστολὴ εἶναι «Ὁ ἐπανευαγγελισμὸς τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς συγχρόνους ἐκκοσμικευμένας κοινωνίας, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ εὐαγγελισμὸς ὅσων εἰσέτι δὲν ἐγνώρισαν τὸν Χριστόν, ἀποτελοῦν ἀδιάλειπτον χρέος τῆς Ἐκκλησίας», ἀλλὰ ὄχι τῶν αἱρετικῶν.

Εἰς αὐτὰ ὀφείλουν νὰ προστεθοῦν καὶ ἄλλα δευτερεύοντα ἀπὸ τὸ κείμενον τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων ὅπως: α) ὅτι γίνεται λόγος διὰ ἀποκατάστασιν καὶ ὄχι ἐπιστροφήν: «ἀποκαταστάσεως τῆς ἑνότητος τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων… ἀποκατάστασιν τῆς ἑνότητος μετὰ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν ἐν τῇ Μιᾷ, Ἁγίᾳ, Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ… μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν προλείανσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδηγούσης πρὸς τὴν ἑνότητα». β) ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς ἀναζήτησιν καὶ ὄχι κατοχὴν

Τό Βορειοηπειρωτικόν

Πραγματοποιήθηκε μὲ ἐπιτυχία ἀπὸ 22 - 24 Ἰουλίου 2016, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ταξιαρχῶν Γκούρας, στὸ Ἀηδονοχώρι Κονίτσης, τὸ ἐτήσιο Σεμινάριο Στελεχῶν τῆς ΣΦΕΒΑ, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης κ. Ἀνδρέου.

Συζητήθηκαν ἐκτενῶς οἱ σχέσεις Ἑλλάδος- Ἀλβανίας ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν Τσάμηδων. Διαπιστώθηκε συμπερασματικὰ ὅτι:

1. Ἡ Ἀλβανία χρησιμοποιεῖ τοὺς Τσάμηδες ὡς τὴν αἰχμὴ τοῦ δόρατος τοῦ ἀλβανικοῦ ἐθνικισμοῦ, μὲ ἀλυτρωτικὲς βλέψεις κατὰ ἑλληνικῶν ἐδαφῶν. 2. Οἱ Τσάμηδες κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἰταλογερμανικῆς κατοχῆς προέβησαν σὲ κακουργηματικὲς πράξεις (ὅπως δολοφονίες, βιασμούς, κλοπές,) κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Θεσπρωτίας. 3. Ἦταν συνεργάτες τῶν Ναζὶ μὲ τὴ βοήθεια τῶν ὁποίων διέφυγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν ἀναχώρηση τῶν κατοχικῶν στρατευμάτων, προκειμένου νὰ ἀποφύγουν τὶς συνέπειες τῶν ἐγκληματικῶν τους πράξεων.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δρυινουπόλεως Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης κ. Ἀνδρέας εἰσηγήθηκε τὸ θέμα: «1946-2016: 70 χρόνια ἀπὸ τὸ συνέδριο τῆς εἰρήνης.» Τονίσθηκε ἰδιαίτερα, ἡ παραπομπὴ τοῦ ζητήματος τῆς Βορείου Ἠπείρου πρὸς ἐπίλυση ἀπὸ τὸ Συμβούλιο τῶν ΥΠΕΞ τῶν τεσσάρων Μεγάλων Δυνάμεων (Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ρωσίας, ΗΠΑ), μετὰ τὴ διευθέτηση τοῦ αὐστριακοῦ καὶ γερμανικοῦ προβλήματος.

Ἐπαναβεβαιώθηκε ἡ θέση ὅτι, τὸ Βορειοηπειρωτικὸ συνιστᾶ ἐνεργὸ ἐθνικὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖο παραμένει ἀνοιχτὸ βάσει τοῦ διεθνοῦς δικαίου καὶ συναρτᾶται ἄμεσα τόσο μὲ τὴν πλήρη κατοχύρωση τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῶν Βορειοηπειρωτῶν, ὅσο καὶ μὲ τὰ γενικότερα ἐθνικὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδας.

Ἐπιβεβαιώθηκε, τέλος, τὸ ὑψηλὸ φρόνημα τῶν στελεχῶν μας καὶ ἡ ἀπόφασή μας νὰ συνεχίσουμε ἀταλάντευτα τὸν Ἀγώνα μας.

Τὸ Κεντρικὸ Δ.Σ. ΣΦΕΒΑ

Ἡ ἐργαλειοποίησις τῆς Ὀρθοδοξίας

Ἡ Κυβέρνησις διὰ τοῦ ὑφ. Ἐξωτερικῶν κ. Ἰ. Ἀμανατίδη, ὁ ὁποῖος ἐστήριξε μὲ κάθε δύναμιν τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης, δείχνει μὲ πλήρη διαφάνειαν τὰς προδέσεις τῆς «ἀριστερᾶς» πολιτικῆς, μὲ τὴν ὁποίαν ὀλιγώτερον ἢ περισσότερον συμφωνοῦν μὲ ἀνακοινώσεις τους ὅλα τὰ κόμματα. Στόχος εἶναι ἡ Ἐκκλησία νὰ καταστῇ ἕνας φιλανθρωπικὸς ὀργανισμός, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων θὰ προάγῃ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα. Αὐτὸς εἶναι ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας; Μήπως παρόμοια δὲν ἔγραφε καὶ τὸ «μήνυμα» τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης; ArtPress.gr τῆς 31ης Ἰουλίου 2016:

«Ἡ κυβερνητικὴ πρωτοβουλία γιὰ τὴ συνταγματικὴ ἀναθεώρηση ἀποτελεῖ μία προσπάθεια περαιτέρω ἐναρμόνισης τοῦ ὑφιστάμενου νομικοῦ πλαισίου μὲ τὶς σύγχρονες κοινωνικὲς καὶ πολιτισμικὲς ἀνάγκες. Ὑπὸ αὐτὸ τὸ πρίσμα, ἔχουν τεθεῖ στὰ ζητήματα πρὸς διαβούλευση γιὰ τὴν ἐπικείμενη συνταγματικὴ ἀναθεώρηση καὶ οἱ σχέσεις τῆς Πολιτείας μὲ τὴν Ἐκκλησία… Ἄλλωστε, σήμερα ἡ συνεργασία μεταξὺ Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας εἶναι πιὸ ἐπιτακτικὴ ἀπὸ ποτέ, ἂν σκεφτεῖ κανεὶς ὅτι παγκόσμιες προκλήσεις, ὅπως ἡ προσφυγικὴ κρίση καὶ ὁ θρησκευτικὸς ἐξτρεμισμός, μᾶς φέρνουν ὅλους ἀντιμέτωπους μὲ τὴν ἀνάγκη ἀναστοχασμοῦ ἀπέναντι στὶς ἀρχὲς τῆς ἀγάπης, τῆς ἀλληλεγγύης, τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ, ποὺ διέπουν κατὰ κόρον τὴν Ὀρθοδοξία.

Τὸ θεμελιῶδες ἄρθρο γιὰ τὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία καὶ τὴ σχέση τῆς Πολιτείας μὲ τὶς θρησκευτικὲς κοινότητες (συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας) εἶναι τὸ ἄρθρο 13 τοῦ Συντάγματος, βάσει τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλληνικὴ Δημοκρατία ὀφείλει νὰ ἐγγυᾶται καὶ νὰ προστατεύει τὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία. Βάσει αὐτοῦ, θὰ πρέπει νὰ ἐξετάζεται τὸ ἄρθρο 3, τὸ ὁποῖο ἐπιτελεῖ δύο κύριες λειτουργίες: ἀφενὸς διασφαλίζει τὴ θέση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἀφετέρου προχωρᾶ σὲ μία διαπίστωση μὲ ὅρους ἱστορικούς, πολιτισμικούς, ἀλλὰ καὶ ἀριθμητικῆς, τῆς θέσης τῆς Ὀρθοδοξίας στὴν Ἑλλάδα. Αὐτὴ ἡ θέση σὲ καμία περίπτωση δὲν ἀπειλεῖται, οὔτε ἀπομειώνεται μὲ τὴν κυβερνητικὴ πρόταση γιὰ τὴ συνταγματικὴ ἀναθεώρηση. Τὸ ἀντίθετο μάλιστα... Αὐτὸ ποὺ ἀπομένει τώρα εἶναι ὁ ἐξορθολογισμὸς τῶν διακριτῶν ρόλων, προκειμένου αὐτοὶ νὰ ἀποκρυσταλλωθοῦν καὶ νὰ ἀποτυπωθοῦν πλήρως».

Μετὰ τὸν Ὑπουργὸν ὁ Δήμαρχος

Πρὸ ἡμερῶν ὁ Ὑπ. Παιδείας μὲ τὸν Γεν. Γραμματέα Θρησκευμάτων κ. Γ. Καλατζῆ παρευρέθησαν εἰς τὸ ἑορταστικὸν δεῖπνον διὰ τὴν λῆξιν τοῦ ραμαζανίου. Τώρα ὁ Δήμαρχος τῆς πρωτευούσης τῆς Ἑλλάδος κ. Καμίνης, γνωστὸς ὑποστηρικτὴς τοῦ συμφώνου συμβιώσεως, παρευρέθη εἰς Ἰνδουιστικὸν συμπόσιον. Αὐτὴ εἶναι ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τοῦ τόπου! Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» τῆς 29ης Ἰουλίου 2016:

«Τὸ μεγαλύτερο ἰνδουιστικὸ συμπόσιο στὸν κόσμο, Ram Katha, φιλοξενεῖ ἡ Ἀθήνα αὐτὴ τὴν περίοδο μὲ τὴ συμμετοχὴ 1.500 συνέδρων. Οἱ συμμετέχοντες ἦρθαν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὶς ὁμιλίες τοῦ Ἰνδοῦ ρήτορα Σρὶ Μοράρι Μπαποῦ. Στὴν ἔναρξη τοῦ συμποσίου -ποὺ ὁλοκληρώνεται στὶς 31 Ἰουλίου- παραβρέθηκε ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων, ὁ ὁποῖος παρακολούθησε μέρος τῆς τελετῆς ἔναρξης καὶ συνομίλησε μὲ τὸν φημισμένο ὁμιλητὴ καὶ τοὺς διοργανωτές. Ἡ προτίμηση στὴν πόλη τῆς Ἀθήνας εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κατάταξης ποὺ ἔχει λάβει ἡ πόλη ἀνάμεσα στὴ λίστα μὲ τοὺς 25 σημαντικότερους συνεδριακοὺς προορισμοὺς στὸν κόσμο».

Γενετήσιος ἀγωγὴ ἀπὸ τὸ νηπιαγωγεῖον;

Πνευματικὴν «παραμόρφωσιν» ἐπιδιώκει ὁ Ὑπ. Παιδείας διὰ τῶν καινοτομιῶν, τὰς ὁποίας ἐπιθυμεῖ νὰ εἰσάγῃ εἰς «ὅλες τὶς βαθμίδες» ἐκπαιδεύσεως, ὡς τὸ μάθημα τῆς «σεξουαλικῆς ἀγωγῆς», τὸ ὁποῖον ὡς γνωστὸν διδάσκεται εἰς ἄλλας χώρας καὶ εἰς τὰ νηπιαγωγεῖα. Συμφώνως πρὸς ἄρθρον τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Φωτιάδη εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ» τῆς 13ης Ἰουλίου 2016:

«Σὲ τοποθέτησή του στὴ Βουλὴ τῶν Ἑφήβων ὁ Νίκος Φίλης πρότεινε τὴ διεύρυνση τῶν παρεχόμενων γνώσεων στὰ σχολεῖα μὲ ἐπίκεντρο τὴ σεξουαλικὴ ἀγωγὴ καὶ τὶς πάσης φύσεως ἐξαρτήσεις. "Δὲν μπορεῖ ἡ σεξουαλικὴ ἐνημέρωση καὶ τὰ ζητήματα ἐθισμοῦ, πάσης φύσεως ἐθισμοῦ, ἀπὸ τὰ ναρκωτικὰ μέχρι τὰ τάμπλετ, νὰ βρίσκονται ἐκτὸς σχολικῆς συζήτησης. Εἶναι ἔγκλημα αὐτὸ ποὺ συμβαίνει. Πρέπει νὰ ἐξετάζονται καὶ αὐτὰ ὡς γνωστικὰ ἀντικείμενα καὶ ὄχι ὡς περιθωριακὰ πρότζεκτ καὶ νὰ ὑπάρχουν μέσα στὸ σχολεῖο", τόνισε ὁ ὑπουργός... τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς θὰ μελετήσει μέσῳ τῶν σχετικῶν ἐπιπροπῶν τὴν ἔνταξη τοῦ μαθήματος σὲ ὅλες τὶς βαθμίδες τῆς ἐκπαίδευσης. "Οὐδετερόθρησκο" καὶ "χωρὶς παρέμβαση στὴ συνείδηση τῶν παιδιῶν" χαρακτήρισε τὸ ἐπιθυμητὸ σχολεῖο ὁ Νίκος Φίλης καὶ ἐρωτηθεὶς γιὰ τὶς ἐπικείμενες μεταρρυθμίσεις στὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν σχολίασε: "Δὲν θέλουμε νὰ εἶναι κατηχητικό. Γιατί; Τὸ κατηχητικὸ σημαίνει ὅτι πηγαίνει μέσα ὁ δάσκαλος, ὁ θεολόγος, γιὰ νὰ κάνει κάποιον χριστιανό. Θὰ βαθμολογεῖται αὐτό; Δηλαδή, θὰ βαθμολογοῦμε ἂν κάποιος εἶναι καλὸς ἢ κακὸς χριστιανός;"... Ἀναφορικὰ μὲ τὴν προσευχὴ εἶπε... ὅτι "δὲν ὑποχρεώνουμε νὰ γίνονται προσευχὲς στὰ σχολεῖα, ὅμως, ἂν κάποιοι τὸ θελήσουν, εἶναι ἄλλη ἱστορία". Ἀναφερόμενος στὶς σχολικὲς παρελάσεις, ὁ κ. Φίλης τόνισε ὅτι "ἐφαρμόστηκαν ἀπὸ τὸ 1937, ἐπὶ δικτατορίας Μεταξᾶ, γιὰ τὸν ἐθνικὸ φρονηματισμὸ τῶν ἑλληνοπαίδων, δὲν ἀποτελοῦσαν ποτὲ στοιχεῖο τῆς ἐθνικῆς ταυτότητας τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ νεοέλληνα". Τέλος ἐπισήμανε ὅτι οἱ ἐθνικὲς ἐπέτειοι ἔχουν ἀξία μόνο γιὰ τὴν ἐκμάθηση τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἱστορίας».

Ἀναρχικοὶ διέκοψαν τὴν θ. Λειτουργίαν

Εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ Θεσ/κης εἰσέβαλαν τὴν Κυριακὴν 31ην Ἰουλίου ἀντιεξουσιασταί, διὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν διὰ τὴν κατεδάφισιν κτιρίων, τὰ ὁποῖα εἶχον παρανόμως καταλάβει. Δὲν διέκοψαν μόνον τὴν θ. Λειτουργίαν, ἀλλὰ καὶ προξένησαν φθοράς. Εἰς αὐτὸν τὸν μαρτυρικὸν καὶ ἁγιασμένον τόπον θὰ ἐξασφαλίζεται ἀπὸ τὴν Πολιτείαν ἡ ἀπρόσκοπτος λατρεία μόνον τῶν ἄλλων θρησκειῶν; Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα Seleo.gr τῆς 31ης Ἰουλίου 2016:

«Οἱ εἰσβολεῖς διαμαρτύρονταν γιὰ τὴν ἐκκένωση τῶν ὑπὸ κατάληψη κτιρίων στὴν πόλη καὶ ἦρθαν σὲ ἀντιπαράθεση μὲ τοὺς πιστοὺς - Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσή τους ἀπὸ τὰ ΜΑΤ, ἡ Λειτουργία συνεχίστηκε κανονικά. Μία ὁμάδα περίπου 25 ἀτόμων πραγματοποίησε σήμερα ἔφοδο στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ στὴν Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, τὴν ὥρα τῆς Κυριακάτικης Λειτουργίας. Ὅπως ἔγινε γνωστό, πρόκειται γιὰ ἀντιεξουσιαστὲς ποὺ διαμαρτύρονταν γιὰ τὴν ἐκκένωση τῶν ὑπὸ κατάληψη κτιρίων στὴν πόλη ἀπὸ πρόσφυγες καὶ μετανάστες. Οἱ ταραξίες πέταξαν φέγγ βολὰν καὶ ἦρθαν σὲ ἀντιπαράθεση μὲ πιστοὺς ποὺ βρίσκονταν ἐκείνη τὴν ὥρα στὸν ναό. Στὴ συνέχεια ἱερεῖς καὶ πιστοὶ κατάφεραν νὰ τοὺς βγάλουν ἔξω, ἐνῶ στὸ σημεῖο κατέφθασαν μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ἄνδρες τῶν ΜΑΤ ποὺ προχώρησαν σὲ 20 προσαγωγές. Ἡ ἐπέμβαση τῆς ἀστυνομίας ἦταν ἄμεση καὶ μὲ τὴ λήξη τοῦ συμβάντος, ἡ κυριακάτικη Λειτουργία συνεχίστηκε κανονικά».

Ἡ Οὐνία πολεμεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Οὐκρανίας, ἐνῷ Μόσχα καὶ Φανάρι ἐρίζουν διά τήν αὐτοκεφαλίαν της

Ἡ Οὐνία εἰς Οὐκρανίαν συκοφαντεῖ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Εὐδύνην ἔχει καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ποὺ ἀνέχεται ἐδῶ καὶ ἔτη τὰς ψευδεῖς ὑποσχέσεις τῶν Παπῶν διὰ κατάργησιν τῆς Οὐνιτικῆς κοινότητος τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ Οὐκρανούς. Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ τμήματος ἐξωτερικῶν σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας τῆς 1ης Αὐγούστου 2016:

«Στὶς 27 Ἰουλίου 2016 στὸ Κίεβο ἔχει ὁλοκληρωθεῖ ἡ ἄνευ προηγουμένου ἀπὸ πλευρᾶς πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς σημασίας της ἐκδήλωση, δηλαδὴ ἡ Πανουκρανικὴ θρησκευτικὴ πομπὴ εἰρήνης, ἀγάπης καὶ προσευχῆς γιὰ τὴν Οὐκρανία, πρωτοβουλία τῆς ὁποίας ἀνέλαβε ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας… Ἐν τούτοις, ἀκόμη καὶ ἕνα τέτοιο καλὸ ἐγχείρημα, γιὰ νὰ θεραπευθεῖ ὁ διχασμὸς ἐντὸς τῆς Οὐκρανικῆς κοινωνίας συνάντησε κυνικὲς ἐπιθέσεις καὶ ἄδικες κατηγορίες ἐκ μέρους τῆς ἡγεσίας τῆς Ἑλληνοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας (ΕΚΕΟ), τῆς ὁποίας ἡ ἡγεσία ἐπωφελήθηκε τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, βλέποντάς το ὡς ἀφορμὴ γιὰ νέες φαῦλες καὶ κυνικὲς κατηγορίες σὲ βάρος τῆς κανονικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας. Ὁ ὕπατος ἀρχιεπίσκοπος τῆς ΕΚΕΟ Σβιατοσλὰβ Σεβτσιοὺκ στὶς 24 Ἰουλίου παραχώρησε συνέντευξη στὸ Τμῆμα Πληροφοριῶν τῆς ΕΚΕΟ, ὅπου δήλωσε ὅτι ἡ Πανουκρανικὴ θρησκευτικὴ πομπὴ εἶναι μία πολιτικοῦ περιεχομένου φιλορωσικὴ ἐνέργεια. Σύμφωνα μὲ τὸν ἀρχιεπίσκοπο, «τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας συχνὰ χρησίμευε ὡς ἐργαλεῖο στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ». Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ΕΚΕΟ παρομοίωσε τὴ θρησκευτικὴ πομπὴ μὲ «ζωντανὴ ἀσπίδα ἀπὸ ἀμάχους πολίτες» καὶ προειδοποίησε ὅτι «ἡ ἐνδεχόμενη ἐξαπόλυση ἀντιουκρανικῶν συνθημάτων καὶ ἡ διενέργεια ἀντιουκρανικῶν προβοκατσιῶν ἀπὸ τοὺς μετέχοντες τῆς θρησκευτικῆς πομπῆς αὐτῆς θὰ ὑποδηλώνει τὸ τέλος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας στὴν Οὐκρανία». Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐπίσης ἰσχυρίσθηκε ὅτι σὲ σχέση μὲ τοὺς κληρικοὺς τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας «καταγράφηκαν πάμπολλα παραδείγματα συμπεριφορᾶς ἀσυμβίβαστης πρὸς τὸν τίτλο τοῦ Οὐκρανοῦ πολίτη καὶ αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ἀναλάβει ἡ Ὑπηρεσία Ἀσφάλειας τῆς Οὐκρανίας»…

Στὶς 19 Ἰουλίου στὴν ἐπίσημη ἱστοσελίδα τῆς ΕΚΕΟ ἀναρτήθηκε συνέντευξη τοῦ πρώην ἀρχηγοῦ τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς καρδιναλίου Λιουμπομὶρ Γκούζαρ, ὁ ὁποῖος ἐκτόξευσε κατηγορίες ἔναντι τῶν ἀρχῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας, ἡ ὁποία δῆθεν κινεῖται ἀνιδιοτελῶς καὶ πολιτικά: «Αὐτὲς οἱ θρησκευτικὲς πομπὲς τὶς κηρύσσει καὶ ὀργανώνει ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας…Ὅλα αὐτὰ φαίνονται ὡς πονηρὸ κόλπο. Εἶναι κυνισμὸς καὶ δυσκολεύεται κανεὶς νὰ φαντασθεῖ κάτι χειρότερο ἀπὸ αὐτό». Ἀπὸ αὐτὲς τὶς δηλώσεις, μέσα στὶς ὁποῖες ὁ ἐν λόγῳ Καρδινάλιος πνίγεται ἀπὸ τὴν ὀργὴ καὶ τὸ μῖσος, συμπεραίνεται ὁλοφάνερα πὼς ἡ κανονικὴ Ὀρθοδοξία ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει στὸ στόχαστρο τῶν λυσσωδῶν ἐπιθέσεων τῶν Οὐνιτῶν ἡγετῶν. Στὸ διάβα τῶν αἰώνων οἱ οὐνίτες, εἴτε, ὅταν ἦταν δυνατόν, μὲ ὑποστήριξη τῶν κοσμικῶν ἀρχῶν, εἴτε μέσα ἀπὸ ρᾳδιουργίες, παραποιήσεις καὶ ψέματα, ἀποπειράθηκαν νὰ ἐξαφανίσουν τὴν Ὀρθοδοξία…

Στὴ Κοινὴ Δήλωση τοῦ Ἀγιωτάτου Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσιῶν Κυρίλλου καὶ τοῦ Πάπα Ρώμης Φραγκίσκου, τὴν ὁποία συνεπέγραψαν στὶς 12 Φεβρουαρίου 2016 στὴν Ἀβάνα, παράλληλα μὲ τὴν ἀποδοχὴ ὅτι «ἡ μέθοδος τοῦ «οὐνιατισμοῦ» τῶν προηγούμενων αἰώνων, ἡ ὁποία προέβλεπε τὴν προσαγωγὴ μιᾶς κοινότητας στὴν ἑνότητα μὲ τὴν ἄλλη διὰ τῆς ἀποσχίσεως αὐτῆς ἀπὸ τὴν ἰδική της Ἐκκλησία, δὲν ἀποτελεῖ πλέον τρόπον ἀποκαταστάσεως τῆς ἑνότητας», ἐπίσης περιλαμβάνει καὶ τὴν ἔκκληση στὴ συμφιλίωση καὶ τὴν ἀναζήτηση τῶν ἀμοιβαίως ἀποδεκτῶν μορφῶν συνυπάρξεως (παρ. 25). Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ ἔκκληση ὄχι μόνο δὲν εἰσακούσθηκε ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ΕΚΕΟ, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ τελευταία ἐκτόξευσε ἐπιθέσεις σὲ βάρος τῆς Κοινῆς Δηλώσεως καὶ τῶν συντακτῶν της τοῦ Πάπα Φραγκίσκου καὶ τοῦ Πατριάρχη Κυρίλλου καὶ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο συνέβαλε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ συμβάλει στὴν ἀντιπαράθεση μέσα στὴν Οὐκρανικὴ κοινωνία.

Λόγω τῆς ἄνευ προηγουμένου ἐπιθετικῆς ρητορικῆς τοῦ ὕπατου ἀρχιεπισκόπου τῆς ΕΚΕΟ Σβιατοσλὰβ Σεβτσιοὺκ καὶ τοῦ καρδιναλίου Λιουμπομὶρ Γκούζαρ σὲ βάρος τῆς κανονικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας καὶ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἐν γένει, τὸ Τμῆμα Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας πιστεύει ὅτι εἶναι ἄμεση ἡ ἀνάγκη ἐπαναφορᾶς στὸ θέμα κανονικῶν καὶ ποιμαντικῶν συνεπειῶν τῆς οὐνίας στὰ πλαίσια τῆς ἐπόμενης συνεδρίας τῆς ὁλομέλειας τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, ἡ ὁποία προγραμματίσθηκε ἀπὸ 15 ἕως 22 Σεπτεμβρίου 2016 στὴν πόλη Κιέτι Ἰταλίας. Εἶναι δυνατὸν νὰ διεξάγουμε διάλογο μὲ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐπὶ ἑτέρων θεολογικῶν θεμάτων, τὴ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία τὸ θέμα τῆς οὐνίας παραμένει αἱμορραγοῦσα πληγὴ καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ οὐνιατισμοῦ δὲν ἀπέχουν ἀπὸ τὴν βλάσφημη καὶ πολιτικοποιημένη ρητορικὴ σὲ βάρος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας; Πρέπει νὰ ἀποκατασταθεῖ ἄμεσα ὁ διάλογος ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν κανονικῶν καὶ ποιμαντικῶν συνεπειῶν τῆς οὐνίας, ὁ ὁποῖος διακόπηκε βιαίως μὲ εὐθύνη τῶν Ἑλληνοκαθολικῶν».

Ἔρις Φαναρίου-Μόσχας

Ἐνῷ αὐτὰ συμβαίνουν εἰς τὴν Οὐκρανίαν τὸ ζήτημα τῆς αὐτοκεφαλίας τῆς τοπικῆς Ἐκκλησία δημιουργεῖ τριβὰς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα Κων/πόλεως καὶ Μόσχας, καθὼς ἑκάστη θεωρεῖ τὴν Οὐκρανίαν ἰδικήν της δικαιοδοσίαν. Δὲν εἶναι τυχαῖον ὅτι τὸ ζήτημα τῆς «αὐτοκεφαλίας» δὲν συνεζητήθη εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Αἰμιλίου Πολυγένη εἰς τὴν ἱστοσελίδα romfea.gr τῆς 2ας Αὐγούστου 2016:

«...ὁ κ. Ἰωὰ ἐρωτηθεὶς γιὰ τὸ θέμα τῆς Αὐτοκεφαλίας, τόνισε πώς… "Ἡ Κωνσταντινούπολη ἀγέκαθεν πίστευε ὅτι ἡ Οὐκρανία εἶναι κανονικὸ ἔδαφος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Καὶ μὴ ξεχνᾶμε τὸ πολωνικὸ κράτος τὸ 1924 ἔκανε ἔκκληση πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ χορήγηση αὐτοκεφάλου, ἦταν ἕνα αἴτημα μιᾶς πολιτικῆς λύσης"... Σὲ ἄλλο σημεῖο ὁ κ. Ἰωὰ τόνισε: "Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔχει δηλώσει ἐπανειλημμένα ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολη εἶναι ἡ Μητέρα Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας. Ὁ ἴδιος ἔχει τονίσει ὅτι εἶναι ὁ πνευματικὸς πατέρας τῆς Οὐκρανίας…».

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, ὁ Σεβ. Ὕδρας καὶ τὸ μήνυμα τοῦ Κολυμβαρίου

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου προέβη ἐπισήμως εἰς ἐνημέρωσιν τοῦ ποιμνίου της διὰ τὴν Σύνοδον τοῦ Κολυμβαρίου μὲ μήνυμα, ποὺ ἀνηρτήθη εἰς τὴν ἐπίσημον ἱστοσελίδα της τὴν 31ην Ἰουλίου 2016. Ἀκολούθως παραθέτομεν μέρος αὐτοῦ:

«Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ συνέχεια τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καθὼς καὶ ἄλλων μεγάλων τοπικῶν Συνόδων ποὺ ἀκολούθησαν, μερικὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔχουν τὸ κῦρος τῶν Οἰκουμενικῶν… Ἡ σύγκληση τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου ἦταν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία γιὰ πολλοὺς λόγους: Θὰ ἔπρεπε, πρῶτα, νὰ διακηρυχθεῖ μὲ σαφήνεια ὅτι, παρὰ τὶς ἀντιξοότητες ποὺ προέκυψαν κατὰ τὴ δεύτερη χιλιετία τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία παραμένει ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία κατέχει καὶ διαφυλάσσει τὸ πλήρωμα τῆς Ἀληθείας, ὅπως τὸ παρέλαβε ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς Ἀποστόλους. Θὰ ἔπρεπε, ὕστερα, νὰ διευκρινιστεῖ σὲ ὅλους ὅτι ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας δὲν διαταράσσεται ἀπὸ τὴ διοικητικὴ διάρθρωσή της σὲ δεκατέσσερις τοπικὲς Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, ἀλλὰ δηλώνεται μὲ τὴν κοινὴ ὁμολογία τῆς Πίστεως καὶ τὴν τέλεση τῆς Θείας Εὐχαριστίας καὶ τῶν ἄλλων μυστηρίων. Καὶ τέλος, θὰ ἔπρεπε νὰ καταστεῖ σαφὲς ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ συλλαμβάνει τὰ μηνύματα καὶ τὰ προβλήματα τῶν καιρῶν καὶ νὰ ὑποδεικνύει λύσεις σὲ αὐτά… ἡ μὴ προσέλευση, τὴν τελευταία στιγμή, τεσσάρων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ποὺ ὀφειλόταν σὲ πολιτικούς, ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικοὺς τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν λόγους, δὲν μειώνει καθόλου τὴ σημασία καὶ τὸ κῦρος τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου… (ἡ Μ. Σύνοδος) ἔδωσε τὸ δικαίωμα σὲ κάθε Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία νὰ ρυθμίζει τὶς ἐπὶ μέρους διατάξεις της, ἀνάλογα μὲ τὶς κλιματολογικὲς καὶ ἄλλες συνθῆκες τῆς περιοχῆς… ἐνέκρινε, παρέχουσα καὶ πάλι σὲ κάθε Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τὸ δικαίωμα νὰ κρίνει κατὰ τὶς τοπικὲς συνθῆκες, διατάξεις, γιὰ τέλεση γάμου μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων. Ἀντιμετωπίστηκε, ἐπίσης, ἡ ἀντικανονικὴ ὕπαρξη περισσοτέρων τοῦ ἑνὸς Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων, σὲ μία πόλη, ὅπως συμβαίνει στὴ Διασπορά… Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ἀναγνωρίζει τὴν ἱστορικὴ ὀνομασία «Ἐκκλησία» καὶ γιὰ ὁμάδες ποὺ ἀπεσχίσθησαν ἀπὸ Αὐτή, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ἀναγνώριση τῆς ὀρθότητας τῆς πίστης τους. Τοῦτο ἔπραττε καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος γιὰ τοὺς Ἀρειανούς, ὁ Ἅγιος Νεκτάριος

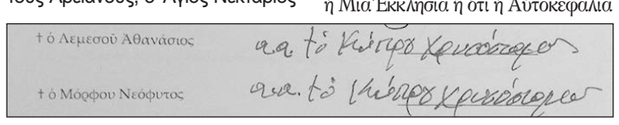

γιὰ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς… Ἀποδεχόμενοι τὶς ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου ὡς ὁδοδεῖκτες γιὰ τὴ ζωή μας..».

Σχόλιον Ο.Τ.

Εἶναι ἰδιαιτέρως ἀξιοσημείωτον ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ἀπέφυγε νὰ ἀποστείλη εἰς τὰς ἐνορίας τὸ «μήνυμα» τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης καὶ ἀντ' αὐτοῦ συνέταξε τὸ παρόν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖ ἐμμέσως